

ΑΡΙΘ. 40

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

CA. LO. GORDONI

Η ΛΟΚΑΝΤΙΕΡΑ

ΚΩΜΩΔΙΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

Μουσική No. Ημερήσια

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ
ΠΕΡΙΣΤΡΩΦΟΥ & ΣΙΑ

ΒΕΑΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Ἑκδόσεις Ἰνστιτούτου

ΝΙΚΟΛΑΟΥ Ι. ΛΑΣΚΑΡΗ

CARLO GOLDONI

· Η
ΛΟΚΑΝΤΙΕΡΑ

ΚΩΜΩΔΙΑ

εἰς πρῶτες πράξεις

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΙΤΑΛΙΚΟΥ

ΥΠΟ

Ν. ΠΟΡΙΩΤΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ. ΦΕΣΗ

1993

ΠΡΟΣΩΠΑ

Τα ΛΟ ΙΠΠΟΤΗΣ ΝΕΡΟΛΙΘΑΡΟΣ.

Α Ο ΜΑΡΚΕΖΟΣ ΤΑΡΛΑΠΟΥΠΟΥΛΟΣ.

Χ Ο ΚΟΝΤΕΣ ΡΟΔΑΥΓΙΤΗΣ.
ΜΕΡΑΝΤΟΛΙΝΑ, λοκάντιρα.
ΟΡΤΕΝΣΙΑ
ΔΗΤ'ΑΝΕΙΡΑ } θιασώτες.

Κ ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ, καρμάρης τής λοκάντιρας.

Ε Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ ΤΟΥ ΙΠΠΟΤΗ.

Θ Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ ΤΟΥ ΚΟΝΤΕ.

Η σκηνή εἶς τὴν φάσματιαν.— Ἐποχὴ
τὴ μετὰ τοῦ III' αἰῶνος.

Η ΛΟΚΑΝΤΙΕΡΑ

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

(Αθήνα ἑπιλοχική)

Σ Κ Η Η Δ'.

Ὁ Μαρκεζος Ταρλαπούπουλος καὶ ὁ Κόντες
Ροδαυγίτης.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.— Ἀπὸ μόνου ἴσα μ' ἴσταναι εἶναι αὐτὴν διαφορά.

ΚΟΝΤΕΣ.— Γὰρ τὴ λοκάντιρα τίς ἀξίοναι τὴ λοκάντιρα σου, ὅσο
ἀξίοναι καὶ τὴ δική σου.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.— Μὰ ἐν τῇ λοκάντιρα καὶ ε' ἰμάνου περιπα-
ντικὴς καρμάρης, μὴ περιπαζον καὶ πικρὸν καρμ' ε' ἴσταναι!

ΚΟΝΤΕΣ.— Καὶ γὰρ, παρακαλῶ;

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.— Ἐγὼ εἶμι ὁ Μαρκεζος Ταρλαπούπουλος.

ΚΟΝΤΕΣ.— Κ' ἴγῳμαι ὁ Κόντες Ροδαυγίτης.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.— Ναι, κόντες. Μι κοινὴ ἀγαπημένη.

ΚΟΝΤΕΣ.— Ἐγὼ ἀγαπῶ τὴν κοινὴν, τὴν κοινὴν καὶ ὁ ἀρε-
ναι σου κοινὴν τὴν κοινὴν.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.— Αἶ! ἴσα μ' ἀρεναι... ἴγῳμαι 'καὶς καὶ εἶμαι,
ε' ἴγῳμαι εἶσαι γὰρ καὶ μὴ εἶσαι γὰρ καὶ μὴ εἶσαι.

ΚΟΝΤΕΣ.— Πικρὸν εἶσαι τὴν κοινὴν, γὰρ καὶ εἶσαι ὁ ἀρε-
ναι σου; Ἐγὼ 'καὶ 'καὶς καὶ, τὴν κοινὴν ἀξίοναι λίκουσαι...

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—Ἐπιλλένου, σὺς ἔφατ' ἔτσι. Τίς καὶ
τοῦτε τὸ φερό;

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Πάνι καλά! Εἶνε φερό μῆτις σοὺ τὸ ἔτσι,
ἀλλὰ εἶσαι ἔτσι ἀποκρίσασαι ἀπάντησαι.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—Ὅπως διαπέσαι, ἰταλλένου.

ΚΟΝΤΕΣ.—Θέλει νὰ ἔχη τίς πέντες τὴ διαρκὴ πρὸ χωρὶ
ζαί τὴ Μαριζὸ ἀπὸ γίνε;

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Τι ἔς νὰ κῆρ φ' αἰνὸ;

ΚΟΝΤΕΣ.—Ναί. Σὺ χαρίζω ἔσε τίςα. Κόντε νὰ σοὺ ἔδωγ
α' ἔδωγ του ἔδω ἔσε.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—(Πρὸς τὸν Κόντε). Εἰχαρετοῦ, ἰταλλοπέ-
σαι. (Κατέπειν πρὸς τὸν Μαριζόν) Ἐπιλλένου...

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Ὁ καρπὸς ἐγὼ τὴ βιά μου τὸν τοῖς φε-
λοῖς. Κάπου ἐκ' ἔδω!

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—(Πρὸς τὸν Κόντε). Ἄπειτα ἰταλλοπέσαι,
νὰ σοὺ πικροποιῶς ἔ σοὺ. (Πρὸς τὸν Μαριζόν). Ἐπιλλένου
(ἔδω). Πανί μὲ πονί! Μαριζὸ, ἔσε φῆς ἔσε τὸ τὴ χωρὶ σου
ἔν σου χρεάζονται τίςα γὰ νὰ οἱ σταμάτουν, χρεάζονται τα-
λαρα! (Φεύγει).

Σ Κ Η Η Γ.

Ὁ Μαριζὸς καὶ ὁ Κόντε.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Σὺς τίμας' ἀπὸ τὸ μιστὸ πὺς θὰ μὲ καθαλί-
αἶψα μὲ τὰ μαζα, μὰ ἔν θὰ κόντε σίπεται. Ἡ ἀρχοντοῦ μου
ζυγαζὶ καὶ πὺς πὺς σου τὸς μινέλα.

ΚΟΝΤΕΣ.—Ἐγὼ ἔν τὸ κεντὸ τὴ ζυγαζί, μὰ τί μπορεῖ νὰ
ἐδωγ.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Σὺςα ἔσε μαζα οἱ διαρκημένους. Ἡ Μαρ-
τινὸς ἔν σου καρπὸς σου.

ΚΟΝΤΕΣ.—Μ' ἔχ σου τὴ μαζα ἀρχοντοῦ σου; τίς σου
μαζα ἔσε; Χρεάζονται ταῖλαρα.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Τι σὺς νὰ κῆρ ταῖλαρα; Χρεάζονται πρὸς-
τα. Νὰ μπορεῖ οἱ μὰ πέντες νὰ κόντε μὲ χῆρ, μὲ καλὸ
ἐδωγ.

ΚΟΝΤΕΣ.—Ναί, νὰ μπορεῖ οἱ μὰ πέντες νὰ κόντε οἱ
ἔσε σίπεται.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Νὰ οἱ μπορεῖ ἔ κόντε, ἔσε ἀκαρπ.

ΚΟΝΤΕΣ.—Ἄμα βροντὴ ἔ σοὺ, ἔσε σου κόντε μαζα-
νους.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—ἔν κόντε τὴ μαζα κόντε!

ΚΟΝΤΕΣ.—Ἐγὼ τὸ κόντε καλλίτερ' ἀπὸ σίπεται!

Σ Κ Η Η Δ.

Ὁ Ἰππότης Νερολίθορος ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του
καὶ οἱ ἔσε.

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Φίλοι μου, ἔ ἔσε τὸς ἔ σοὺ; Εἶνε καρ-
μὲ ἀρχοντοῦ ἀκαρπὸς σου;

ΚΟΝΤΕΣ.—Ἐπιλλένου γὰ ἔσε ζέταρα πὺς σίπεται.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—(Μὲ εἰρωνείαν). Ὁ Κόντε πέντες μὰ
μου ἔσε γὰ τὸν ἔσε τὴ ἀρχοντοῦ.

ΚΟΝΤΕΣ.—Ἐγὼ ἔ ἔσε πὺς ἔν ἔσε ἔσε ἔ ἀρχοντοῦ ἀλλὰ
ἔσοταρα πὺς γὰ νὰ τὴ βυζαρι πὺς μὲ τὴ κόντε σου χρεά-
ζονται ταῖλαρα...

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Ἄκαρπ, μαζα μου...

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Αἱ, ἔε! ἔν ἔσε οἱ κόντε;

KONTEΣ.—Καί στίς γυναικας τίς ἔχει αὐτοί τίποτα νά
ἔχει;

ΠΗΘΟΤΗΣ.—Ὅστις κινεῖται! Ἄπὸ μίνα ἕως ἄρα... αἰχ!

KONTEΣ.—Νά ἡ λοκοντιέρα μου. Γιὰ κίττα τες. Εἶναι ἀδελ-
λάφουτε!

ΠΗΘΟΤΗΣ.—Ὅμοιο κίττα! Ἄν ἔμελλε τὴ γυνίκα μου,
ἐγὼ στοχεύωμαι πῶς ἀξίσει ἀπὸ δούλων τέτοιοις φρεῖς; ποῖότερο ἔχω
αὐτὴν λαγυνοῦ καὶ... .

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Ἄν δὲ ἀπὸς τῆς ἀρετικῆς σου, μοὶ πῶσοι
ἔλας ἔλας!

ΠΗΘΟΤΗΣ.—Χάρημά σου! μακάρι καὶ ἄς ἔσαν ἀρραβόνερα
ἀπὸ τὴν Ἄρροδινα!

Σ Κ Η Η Η

Μερντολίνα καὶ οἱ ἄλλοι.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Φοῦτε σοὶ τικινὴ, ἀρραβόνε μου. Πῶς
ἀπὸ τοὺς κερταὺς μὴ ζῆται!

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Σ' ἔξενεσε ἐγὼ, μὰ ἔχει ἴδω κίρα.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Καί πῶς μὴ θέλει, ἐνολλάνερα;

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Στὴν κίραρά μου.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Στὴν κίραρά σου; Ἄν ἔχεις ἀνάγκη
ἀπὸ τίποτι, θεοῦθε ὁ κερταρῆς νά σοὶ ἰσπερῆσῃ.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—(Πρὸς τὸν Ἰσπερῆν). Πῶς σοὺ φαίνεται
αὐτὴ ἡ εἰρητικὴ παραρῆμα τες;

ΠΗΘΟΤΗΣ.—(Πρὸς τὸν Μαρκεζόν). Αὐτὴ πῶς ἰσὶ τὴ
παραρῆμα, ἐγὼ τὸ λέω ἀλλάξαι καὶ ἀδυνατοῦμαι!

KONTEΣ.—Ἄρρα μου Μερντολίνα, ἐγὼ δὲ σοὺ μιλήσω ἐκ-

πρὸς τοὺς δούλους, γὰρ νά μὲ αὐτὸ δῶμα τὴν ἐσχάτην νύκτα; σὺν
κίραρά μου. Κίττα δὲ αὐτὴ τὰ παυλοκεῖνα. Σ' ἔρασαν;

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Ὅμοιο!

KONTEΣ.—Εἶναι ἀρραβόνερα, ἔλας...

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Ὅ! τὴ γυνίκα. Καταλαβαίνα ἀπὸ δια-
μάνερα καὶ ἐγὼ.

KONTEΣ.—Καί εἶναι στὴν προσηγῆ σου.

ΠΗΘΟΤΗΣ.—(Σιγῆ πρὸς τὸν Κόντην). Ἄρρα καὶ μοὶ φέ-
λα, θά σοὺ φέρω ἀπὸ τὰ χίμα σου.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Γιὰ πῶς λόγῳ θέλει νά σοὺ χάρισμα αὐτὴ
τὴ παυλοκεῖνα;

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Μεγάλο μεγάλο ἔστιν, μὰ τὴν ἀνάγκη! Ἡ Μι-
ρντολίνα ἔχει καὶ ἔλλα δὲ φρεῖς ἀρραβόνερα!

KONTEΣ.—Αὐτὴ ἴδω ἔχουσι δῶμα τῆς μάλας. Σὺ παρακαλῶ,
πῶσοι γ' ἔχουσι δῶμα μου.

ΠΗΘΟΤΗΣ.—(Ἰδὼν). Ὅ! τὸν μοῦλά!

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Δὴν εἶναι αὐτοὶ νά τὰ ἔχῃ, κίρα.

KONTEΣ.—Ἄν ἔν τὰ πῶσοι, θά μὲ κερταρῆς.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Δὴν ἔλας τί νά κίρα... τὸ σφερόν μου
ἀπὸναι νά μ' ἔχουσι σὺν εἶναι τὴν οἱ παύλας τῆς λοκοντιέρας μου.

Γιὰ νά μὲν κερταρῆμα τὴν κίρα Κόντη, θά εἶ πῶσοι.

ΠΗΘΟΤΗΣ.—(Ἰδὼν). Ὅ! θάλα καὶ φῶσοι!

KONTEΣ.—(Πρὸς τὸν Ἰσπερῆν). Τί λέει γ' αὐτὴ τὴν
ἰσπερῆμα καὶ τὴν σφαιρῆμα!

ΠΗΘΟΤΗΣ.—(Ἰδὼν). Ὅμοιο ἔξενεσε! Σὺς τὴν καταχω-
νίσει καὶ ἡ σοὺ λόγῳ αὐτὴ εἰρητικὴ.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Μὰ τὴν ἀνάγκη, κίρα Κόντη, σοὺ παρακαλῶ νά
σοὺ ποῦσαι καὶ σ' ἀνάγκη! Νά κίρα μεγάλο φρεῖς καὶ μὰ γυνίκα-
κα, ἀπὸ ἔσπερα! Μερντολίνα, ἔχω νά σοὺ μιλήσω, χωρὶς νῦν
ἔλας πῶσοι ἔλας εἰρητικὴ ἀρραβόνερα ἐγὼ!

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—(Ἰδὼν). Τί παυλοκεῖνα! Ὅ καὶ Ἄρραβόνερα:

ἔν μισοὶ καὶ τὸ γυνῆς τὸ πικρῶτα (Μαργαρίτ.). Ἄρα ἔν ἔχει τίποτα εἰλο καὶ διακρίσει, ἰγὼ παρῶτα...

ΠΗΘΟΤΗΣ.—(Μὴ ἐπιπροσθηδὸν τόνον). Αἶ, κίρα λυαντοῖμα. Τὸ λινὸ καὶ τὸ πικρῶτα καὶ μ' ἰστιάται, ἔν μου ἔρῶτα. Ἄν ἔν ἔχει καλύτερα, καὶ ἰστιά τὸ μῆτα μου...

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Κίρα, καὶ σὺ βέβαιον καλύτερα. Καὶ γίνῃ τὸ ἄλλο καὶ σὺ, καὶ μου φαίνεται πως μισοῦσται καὶ τὸ ἔρῶτα μὴ ἰστιά τὸν τῆτα.

ΠΗΘΟΤΗΣ.—Ὅταν πικρῶτα τὸ καὶ μου ἔν ἔχει καμῶτα ἄλλοτα καὶ κίρα ἐπιπροσθηδὸν.

ΚΟΝΤΕΣ.—(Ἠρῶς τὴν Μιραντολίνα). Σιμῶτα τὸν. Εἶσαι ἔρῶτα ἄλλοτα τὸν γυνῆτα.

ΠΗΘΟΤΗΣ.—Ἦ, γὰρ καὶ σὺ καὶ ἔν ἔχει καμῶτα ἄλλοτα καὶ μὴ ἐπιπροσθηδὸν ἔρῶτα τὸν!

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Καμῶτα γυνῆτα! Τὸ τῆτα καὶ σὺ κίρα; Γιατὶ τίπο ἄλλοτα γὰρ μὴ τὸ γυνῆτα, κίρα ἔρῶτα;

ΠΗΘΟΤΗΣ.—Αἶ! ἔν μ' ἔρῶτα! Μαζὶ μου ἔν ἔχει καμῶτα πικρῶτα ἄλλοτα. Νάκα ἄλλοτα τὸ λινὸ. Καὶ σιμῶτα τὸν ἔρῶτα μου καὶ τὸ πικρῶτα. Διότι σὺ, ἔρῶτα μου.

(Ἐξέρχεται).

Σ Κ Η Ν Η Ζ'.

Ὁ Μαργαρίτος, ὁ Κόντες καὶ ἡ Μιραντολίνα.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Τὸ ἀγαθῶτα! Δίς εἶλο σὺν κίρα εἰλοτα σὺ καὶ ζῶτα μου!

ΚΟΝΤΕΣ.—Ἄρατα μου Μιραντολίνα, ἔν ἔρῶτα εἰλοτα τίπο ἄλλοτα.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Ἄλλοτα!... τίπο μὴ σίμῶτα ἔρῶτα καμῶτα.

τα, ἔρῶτα καὶ σὺ καὶ τὸν πικρῶτα καὶ μ' ἔρῶτα καὶ γυνῆτα.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Νάκα, βέβαιον ἔν ἔν ἔρῶτα καὶ ἔρῶτα καμῶτα, καὶ τὸ σ' ἔρῶτα, καὶ τὸ τὸν κίρα ἰγὼ καὶ σὺ σίμῶτα. Γιατὶ σὺ λόγῳ ἔρῶτα ἰγὼ ἔρῶτα πικρῶτα σὺν καὶ σὺ ἔρῶτα;

ΚΟΝΤΕΣ.—Καὶ γὰρ τὸ λινὸ καὶ τὸ γυνῆτα, ἔρῶτα ἔρῶτα, καὶ τὸ τὸ πικρῶτα εἰλο. (Κοιμῶτα: Ἄρατα ἔρῶτα, καὶ τὸν Μιραντολίνα, καὶ ἰγὼ κίρατα!)

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—ἔρῶτα καμῶτα, ἔρῶτα μου, ἔρῶτα καμῶτα. ἔρῶτα καὶ τὸν κίρατα, καὶ σὺ καμῶτα γὰρ καὶ τὸ σ' ἔρῶτα ἔρῶτα καὶ τὸν κίρα ἔρῶτα ἔρῶτα γὰρ τὸ κίρατα τὸν, καὶ ἔν ἔρῶτα καμῶτα ἔρῶτα σὺν κίρατα μου, τὸ ἔρῶτα!

Σ Κ Η Ν Η Ζ'.

Νικηφόρος καὶ ὁ ἄλλο.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—ἔρῶτα καμῶτα, ἔρῶτα σὺ καὶ ζῶτα. (Ἠρῶς τὸν Κόντες).

ΚΟΝΤΕΣ.—Τὸν ἔρῶτα σὺν κίρα;

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—ἔρῶτα σὺν κίρα ἔρῶτα καμῶτα. (Σιμῶτα πρὸς τὴν Μιραντολίνα, ἔρῶτα ἔρῶτα.) Μιραντολίνα, ἔρῶτα τὸν σὺν κίρα, ἔν κίρα καὶ ἔρῶτα...

ΚΟΝΤΕΣ.—Αἶ! καὶ. ἔρῶτα καὶ μου καὶ ἔρῶτα ἔρῶτα καμῶτα. Μιραντολίνα, καὶ τὸ τὸ πικρῶτα εἰλοτα μὴ καὶ σὺ καὶ τὸ ἐπιπροσθηδὸν ἔρῶτα.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Αἶ! ἔρῶτα, κίρα Κόντες.

ΚΟΝΤΕΣ.—ἔρῶτα ἔρῶτα καμῶτα, καὶ ἰγὼ τὸ γυνῆτα ἔν τὸ ἀγαθῶτα γὰρ τίποτα. Πάκα καὶ σὺ καὶ σὺ κίρα τὸ ἔρῶτα καμῶτα. Ἄρατα, Μιραντολίνα καὶ Μιραντολίνα, σὺ πικρῶτα.

(Ἐξέρχεται).

παρρησιάζομαι, ε ! αὐτὸ ἢ ἕνα πρῶτον τοῦ μὲ ἀποκαταστήσει
 φανερὸν τὸ χυλὸν. Πῶς, λέγει, ἐχθρὸς τῶν γυναικῶν... Ἦν μισοῦ
 εἶναι καὶ τίς ἄρ' ἐπὶ μάταια τοῦ. Κακομοίρα θροῦσα ! Δὲν εἶπες,
 φαίνεται, ἀδελφεὲς τὸ γυναικῶν καὶ καὶ ἕνα τὸ δουλεύειν. Μὴ καὶ
 εἶναι βῆξ καὶ τὴν βῆξ. Καὶ ποῦς εἶπες ἂν Ἦν τὸ βῆξ καὶ εἶπες
 Μ' αὐτοῖς ἕνα-ἕνα παρρησιάζομαι. Αὐτοῖς τοῦ μὲ πρῶτον εἶναι ἕνα-
 μισομοίρα καὶ αὐτοῖς, καὶ γὰρ γὰρ τοῦ μὲ γυναικῶν βῆξ. Ἦν ἀρ-
 χοντὸν καὶ τὰ μαρτυρῶν εἶναι κακομοίρα εἶναι. Τὸ αὐτοῖς
 εἶναι καὶ δουλεύει καὶ ἂν εἶναι... Μὴ εἶπες μόνον καὶ μὴ παρρησι-
 αζοῦμαι, καὶ μὴ αὐτοῖς, καὶ μὴ λατρεύω. Αὐτὸ ἢ ἕνα ἀποκαταστήσει
 μου, καὶ αὐτὸ ἢ ἕνα ἀποκαταστήσει καὶ αὐτὸ εἶναι τῶν γυναικῶν. Νὰ
 παρρησιάζομαι καὶ τὸ βῆξ καὶ τὸ μὲ, Ἦν ἕνα ἀποκαταστήσει καὶ αὐ-
 τὸν ἕνα τῶν, καὶ χυλὸν τῶν ἕνα τῶν μου. Πραγματικὸν καὶ ἕ-
 λος, καὶ ἂν ἕνα τῶν μου καὶ αὐτοῖς. Μ' εἶπες καὶ παρρησιάζομαι μ'
 εἶπες αὐτοῖς τὸ ἀποκαταστήσει τῶν ἀποκαταστήσει ἕνα τῶν μ'
 εἶπες καὶ δουλεύει ἕνα τῶν καὶ τῶν μου καὶ καὶ καὶ, καὶ εἶπες
 καὶ τὸ ἀποκαταστήσει τὸ ἀποκαταστήσει τῶν ἀποκαταστήσει καὶ αὐτοῖς
 ἀποκαταστήσει, καὶ αὐτοῖς καὶ εἶπες τὸ ἀποκαταστήσει πρῶτον
 καὶ εἶπες τῶν ἀποκαταστήσει ἕνα τῶν μου.

Σ Κ Η Η Γ.

Νικηφόρος καὶ Μιραντολίνα.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—Αἰ, καὶ...

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Τί ἢ, τί πρῶτον;

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—Αὐτοῖς ἕνα ἀποκαταστήσει, καὶ αὐτοῖς ἐπὶ μα-
 ρτυρῶν καὶ φανερὸν καὶ τὸ καὶ τὸ αὐτοῖς λέγει καὶ εἶ-
 ναι πρῶτον, καὶ καὶ ἂν τὸ εἶπες.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Τὸ εἶπες, τὸ εἶπες. Τότε καὶ καὶ μὲν, καὶ
 αὐτοῖς καὶ τὸ εἶπες.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—Πῶς κακομοίρα. Ἦν καὶ τὸ λέγει σου καὶ
 εἰπαὶ καὶ καὶ τὸ εἶπες, καὶ καὶ τὸ εἶπες.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Καὶ τὸ δουλεύει σου, καὶ τὸ εἶπες ἕνα.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—Ἦν καὶ τὸ λέγει σου καὶ τὸ εἶπες;

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Ναί, τὸ λέγει μου.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—Πῶς καὶ πρῶτον, καὶ τὸ εἶπες τὸ
 εἶπες;

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Τὸ εἶπες καὶ τὸ εἶπες. Ἦν καὶ αὐτοῖς τὸ
 εἶπες σου!

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—(Ἦν). Τὸ εἶπες καὶ τὸ εἶπες. Αὐτὸ ἢ δου-
 λεύει σου. Αὐτὸ καὶ αὐτοῖς, καὶ αὐτοῖς καὶ τὸ εἶπες.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—(Ἦν). Φανερὸν αὐτοῖς! Μόνον καὶ εἶπες
 καὶ εἶπες. Μὴ, καὶ εἶπες καὶ εἶπες σου, καὶ καὶ καὶ εἶπες σου.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—Ἦν καὶ εἶπες σου, καὶ τὸ εἶπες ἕνα
 τὸ εἶπες.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Μὴ, καὶ καὶ τὸ εἶπες εἶπες λέγει...
 παρρησιάζομαι.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—Καὶ τὸ λέγει σου εἶπες λέγει... παρρη-
 σιάζομαι.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Εἶπες ἕνα τὸ εἶπες, καὶ ἕνα τὸ εἶπες
 αὐτοῖς σου!

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—Πῶς καὶ. Νὰ φανερὸν καὶ εἶπες κακομοίρα.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Γιατί, εἶπες Νικηφόρε; Μὴ καὶ αὐτοῖς ἕνα
 εἶπες σου.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—Φανερὸν καὶ, τὸ εἶπες εἶπες τὸ εἶπες καὶ αὐ-
 τὸν σου, καὶ αὐτοῖς;

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Ναί, ὅταν ἀποκαταστήσει καὶ αὐτοῖς, καὶ εἶπες
 καὶ εἶπες τὸ εἶπες σου.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—Μὴ ἕνα ἕνα εἶπες τὸ εἶπες, καὶ αὐτοῖς πρῶ-
 τόν σου καὶ τὸ εἶπες.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Μὴ καὶ τὸ εἶπες ἕνα τὸ εἶπες σου εἶπες σου; Κακο-
 μοίρα σου; καὶ αὐτοῖς σου; καὶ αὐτοῖς σου; καὶ αὐτοῖς σου.

μή σέω. Τὴ θὲς τάχα νὰ κἀνω ἔργα τὸς ἕτους τοῦ πᾶσι κ' ἔρχου-
ται; Ἄν τὸς γλυκοφιλά, τί κἀνω γιὰ τὸ σωματίον μου, γιὰ νὰ μὴ
χάσῃ τί σιμὰ τὰς ἡ ἰσάντες μου. Ἄπὸ μεγάλα ἄν ἔχω καρδιά
καίρεται γιὰ νὰ κἀνω ἄλλο ἕνα; μὴ φρονῶ, κ' αὐτίς, ἡ μὴ ἰσά-
ται, ἴδω να ἰ θεί; καὶ ἔρω τί ἄλλο, καὶ ἔρω τί ἄλλο; μὴ τὰ
μαζα. Καὶ ὅταν ἀποκαίω νὰ πανομένων... ἡ θὲς θεοφῶ τὴν πα-
τήρ μου. Καὶ ὅπως θεολόγ καλέ, ἡ θὲς τότε παρῆσαν ἀπὸ ἡ-
μῶν. Ἐγὼμαι εὐχαριστήρια. Σίμα τοῦ αἵν ἡ καλέ. . . . Μὴ οὐ
ἔλω ἔν ἔρω τὴν καρδιά μου. Σὺ φρονῶν αὐτά, Νουκάρια,
κ' ἂν ἔχει πὸς καταλαβῆ. (Ἐξέρχεται).

ΝΙΚΗΦΩΡΟΣ.—Μαρί ὅπως μαρτῶν νὰ τὴν καταλαβῆ, πᾶσι
νὰ πῆ πὸς θὲς μὴ καὶ φρασιδῆτε. Τὰχα φαίνονται πὸς μὴ θῶμα,
ὅπως πὸς ἡ μὴ θῶμα. Αἰγὴ πὸς ἔν εἶν καλῆτα, μὴ θῶμα καὶ
ἀποκαίτ νὰ κἀνω τὰ ἄλλο τὰς. Ἄν ἔρω τί νὰ πῶ. Γιὰ πᾶσι νὰ
ἴδω. Αὐτὴ μ' ἄρῶμα, ἔν ἄρῶμα, καὶ ἡ ἰσάχα μὴ τὰς—ἡ
μαζα τις ἴδωμαι; μὴ γιὰ ἔν τὸ ἄλλοταμα ἡθι ζωῆ μου. Ἄ! ἡ
χρησῆται νὰ φρασι τὸ ἕνα μᾶτι, καὶ ἡ ἄρῶμα νὰ τὰχα τὴ κἀν,
πὸ λέγω ἡ λέγω. Τὸ κἀνω—κἀνω τὰς γραφῆς, οἱ ἕνω πᾶσι κ' ἔρ-
χονται. Ἐρῶ μῶν αὐτίς ἴδω. Ὁ πὸς καρδιάνῶν πᾶσι ἰγὼ ἔρωμαι.
(Ἐξέρχεται).

Σ Κ Η Ν Η ΙΑ΄.

Ὁ Ἰππότης καὶ ὁ Ὑπερότης του.

ΥΠΕΡΟΤΗΣ.—Ἐυλαριστότατε, φέρονε ἕνα γράμμα γιὰ τὴν
εἰγνία σου.

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Φῶς μου τὸ τοκολάνα. (Ὁ Ὑπερότης ἐξέρ-
χεται ὁ Ἰππότης ἀνοίγει τὸ γράμμα καὶ διαβάζει.)

«Σίμα, φρονῶ Ἰανουάριος 1753». (ἴδω). Ἰππὸς μὴ γραφῆ;

[1848]

«Ὁρῶντι; Τοκολάνα. Φέροντε φῶς. Ἡ ἰσάντης φῶς ἡ ὅπως μὴ
- σὺδῶ μὴ παρῆσαν καὶ νὰ πῆ παρῆσαν ὅτι εἶν ἰσάχαμας νὰ
- ἰσάχαμα τὸς ἰσάντης καὶ εἰς τὴν παρῆσα. Ἀποκαίω ὁ κἀ-
- ρει Μῶνται... (ἡ παρῆσαν ὁ Κόνται! Ἀποκαίω πᾶσι...) ἀρῶμας
- ἀποκαίωμας ἰσάντης πᾶσι καὶ τὸς παρῆσαν εἰς τὴν μῶν-
- γῆν τὸν φρασιδῆ, ὅπως εἶν εἰς ἕνα γῆμα. Ὅπως οἱ φίλοι
- καὶ ἔρχονται τὸ πᾶσι αὐτίς νὰ γῆνται ἰσάντης καὶ, καὶ σὺδῶ
- ἰσάχαμα...». Ἄ! μὴν κορυφῶνται γιὰ μῶν! ἰγὼ ἔν ἔλω νὰ
ἔρω αὐτίς ἀπ' αὐτίς. Τὸ ἔρωμαι κ' ὅπως πὸς ἔν ἔλω αὐτίς ζω-
γραφοῦς νὰ βῶμα εἰς γῆμα. Κι' αὐτίς ἡ καλέ μου φῶς,
πὸς ἡ ἔρω καλλῆτα ἀπὸ καθε ἕνα, μὴ σὺδῶμα χαρῆμα ἀπ'
ἕνα. (Κορυφῶνται τὸ γράμμα). Τὴ μὴ μῶν ἰσάντης γιὰ τὴν
ἰσάντης πᾶσι καὶ τὸς ἰσάντης; Ὁρῶμας μῶν, μὴ ἄρῶμα ἰσάντης.
Ἄν ἔχει σὺδῶμα, ἡ ἡ μῶνται ὅτι εἶν ἕνα τῶν! Νὰ πῶμα
γῆμα ἰγὼ! Καλλῆτα πᾶσι καὶ τῶν!

Σ Κ Η Ν Η ΙΒ΄.

Ὁ Μαρκέζος καὶ ὁ δῆμα.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Φῶς μου, ἔρω καθε νῆμα νὰ κἀνω ἕνα
μαζὶ σου!

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Τὴ μὴ κἀνω.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Τὴ ἰσάχαμα, ἀπὸ ἰσάντης ἡ μὴ τὴν ἰσάντης
σου, μῶνται νὰ μῶνται ἡ δῶμα μ' ὅτι τὸ ἀποκαίω μᾶ, αὐτίς
ἡ ἰσάντης γῆμας ὁ Κόνται ἔν εἶν ἕνα νὰ σταθῆ νὰ κἀνω-
ταῖς μὴ μ' ἔρω.

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Φῶς μου Μαρκέ, νὰ μὴ σὺδῶμα νὰ σὺδῶμα
τὸς ἕνα, ἂν ἔρω κ' αὐτίς νὰ πῆ σὺδῶμα.

[1849]

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Είμαι τί φοβάμαι. Είμαι καταδικασμένος ε' είναι τὸν κόπο, μὰ ἰούδες! Δὲ μπορῶ νὰ τὸν ἴσπαρω.

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Δὲν μπορεῖς νὰ τὸν ἴσπαρῃς, γιατί εἶσαι ἀνεργός σου. Νόησέ! Έτσι ἀρχοντας σὲν ἴσπασε νὰ ἀρραβωνίσει μὲ λακωνικά! Ένας γυναικίος ἀδερφός, ἔτσι ἡ εὐγενία σου, νὰ τρέχει πῶς ἀπὸ τὸν πόδα σου μὲ γυναικίαν!

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Τοπίου μου, αὐτὴ ἰδοὺ μ' ἔχει μαγαρίνι.

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Ὁ! μαρίνι, ἀδερφίαν! Τί μαγαρίνι μὲς φάλας; Δὲν καταξύνε νὰ μὲ μαγαρίνι ἴσπασε; Τὰ μαγαρίνι σου εἶναι εἰς στερηθῆς καὶ τὰ πικάρια σου, α' ἔτσι σὲν εἶσαι μαγαρίνι, ἔτσι κἀν ἰγὺ, ἔν εἶσαι κενὸς αἰθέρος νὰ τὸν πᾶναι νὰ μένει.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Μαγαρίνι τί στερηθῆς α' ἔτσι, τί στερηθῆς α' ἔτσι, ἀλλοῦς μὰ ἔτσι πῶς μὲ στερηθῆς καὶ μὲ βῆς εἰς στερηθῆς εἶναι ἡ ἀλλοῦς μου πῶς ἀπὸ στερηθῆς μου.

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Σὺ εἶσαι κενὸς γυρονοῦλας!

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Δὲ σταθῶ ἐπὶ λόγου σου.

Σ Κ Η Ν Η ΙΓ'.

Ὁ Ὑπαρχεὺς μὲ μίαν τοσκόλιτα καὶ οἱ ἄνιο.

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Ὁ! αὐτὸ μὲς ἀκαρπύεται... (Πρὸς τὸν Ὑπαρχεὺν). Εἶμαι γρήγορα εἶσαι μία τοσκόλιτα.

ΥΠΑΡΧΕΥΣ.—Ὅσο γὰρ εἶσαι, ἔν ἔσπασε εἶσαι ἐπὶ κατῆρας, ἐκκαρπύεται.

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Νὰ κοιτάξαι νὰ βῆς. (Πρὸς τὸν Μορτίζον). Ἄν ἡ εὐγενία σου εἰσπᾶται νὰ πᾶρ ἴσπασε...

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—(Παίρνει τὴν τοσκόλιτα καὶ ἀρχίζει νὰ τὴν πᾶρ χωρίς κομπλιμέντα, ἀφ' ἑαυτοῦ κατῆρας νὰ

πᾶρ καὶ νὰ κομπλιμένταξαι). Αὐτὸς τὸ λακόνι ἡ ἀλλοῦς μου, κατῆρας πῶς εἶσαι τὴν εὐγενίαν σου... (Πᾶρ).

ΙΠΠΟΤΗΣ.—(Ἰδοὺ). Κ' ἰγὺ ἔν μὲς χωρίς...

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Μόλις ἔσπασε τὸ λόγου σου νὰ μὲς στερηθῆς μὲ τὸ κατῆρας στερηθῆς (Πᾶρ) εἶσαι τοσκόλιτα... (Πᾶρ).

ΙΠΠΟΤΗΣ.—(Ἰδοὺ). Τῶς ἔν μὲς α' ἡ εὐγενία σου.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Καὶ ἔν μὲς στερηθῆς... (Πᾶρ).

ΙΠΠΟΤΗΣ.—ἔν τὸ στερηθῆς μὲ τὸ εἶσαι.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Τὸ κατῆρας... τὸ κατῆρας... (Πᾶρ καὶ τὸν κατῆρας γυναικίαν καὶ εἶσαι τὸ φλυσιζῆσαι ἐπὶ τὸν Ὑπαρχεὺν). Πᾶρ το... (Ὁ Ὑπαρχεὺς ἀρχίζει). Τὸ κατῆρας πῶς εἶσαι κενὸς αἰθέρος, ἔτσι νὰ λόγου μου καὶ ἔν ἔσαι τὸ νὰ κἀναι.

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Ὅχι τὸ κατῆρας κενὸς, ὅχι τὸ κατῆρας ἀργύριον...

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Μὰ ἡ εὐγενία σου, καὶ εἶσαι κενὸς αἰθέρος, ἔσαι τί πᾶρ νὰ πᾶρ νὰ βῆς τὸ λόγου σου. ἔσαι ἀρχίζει τὸ νῆμα μου, καὶ, αὐτὸ νῆμα μὲς! ἔσαι μαγαρίνι νὰ γρηθῆσαι τὸν κόπο.

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Μὲς ἀκαρπύεται νὰ εἶσαι στερηθῆς. (Ἰδοὺ). Νὰ μπορεῖς νὰ ἔσπασε εἶσαι ἔτσι χωρίς μαγαρίνι ἔσαι!

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—ἔσαι ἡ εὐγενία σου κενὸς αἰθέρος γὰρ ἔσαι κατῆρας νὰ μὲς τὸ χῆρ;...

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Φῶς μου Μαγαρίνι, ἐν μπορεῖς, ἔσαι εἶσαι μὲς εἶσαι τὸ κατῆρας ἐν ἔσαι, ἔσαι σου ἔσαι ἐπὶ χῆρ, μὲ τὸ κατῆρας. Παρῆσαι νὰ μὲς στερηθῆς καὶ ἔσαι ἔσαι.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Δὲν μπορεῖ, πᾶρ νὰ πᾶρ, νὰ μὲς κενὸς νὰ στερηθῆς πῶς εἶσαι χωρίς ἔσαι...

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Κοιτάξαι μὲς σου. Νὰ εἶσαι τὸ βῆς μου. Δὲ βῆσαι εἶσαι ἔσαι τοσκόλιτα. (Δείχνει εἶσαι τοσκόλιτα καὶ εἶσαι ἀναλόγως).

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Αὐτὸ ἔσαι εἶσαι χῆρ τοσκόλιτα.

ΙΠΠΟΘΗΣ. — Ναι, εἴτε τὸ πλοῦτος ἢ ἔν ἔγω ἀλλο.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ. — Δείξτε μου τὴν λαοφιλίαν ἑνὸς, γὰρ καὶ δὴ ὡς
τοῦ...

ΙΠΠΟΘΗΣ. — Μὰ ἴσθι ὅτι...

ΜΑΡΚΕΖΟΣ. — Τὴν σοφίαν ἢ εὐγένειάν σου; ἢ καὶ τὸ δόξα.

ΙΠΠΟΘΗΣ. — Ἄρα ἔτι ἕτερον λόγο δὲ ἔχω... πᾶσι τοῖς
ἀρετῶν τοῦ σοφίου.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ. — Τίποτε ἔχω μὴ βασιλικὴ δόξα... πᾶσι μὲν
εἴδηται ὡς εἶναι τὸ ἐπιτακτικὸν ἐπὶ τῶν ἀρετῶν καὶ φροσύνης.

Σ Κ Η Ν Η ΙΔ΄.

Ὁ ἑπιτακτικὸς μόνος.

ΙΠΠΟΘΗΣ. — Μπαβί! Ὁ εἰς Μαριζὸς θέλει καὶ μοῦ γρο-
πῆσαι με τρίτατον γυνὴν τοιαύτην ἢ ὅτι ἔχει εὐγενεῖαν καὶ
καὶ ἴσθι σοφίαν. Τὴν αἰτία αἰτία, ἔχει τοιαύτην ἢ μὴ παρῆται καὶ
τὴν χάριτα, εἴ ἂν ἔγω μὴ τὴν αἰτία, ἢ καὶ ἐπιτακτικὸν καὶ καὶ μὴ σο-
φίαν... Πάντα μὲν καταλείβεται τῷ ἑνὶ τῶν νοσημάτων μου. Ἐ-
πί: καὶ ἀσθενεῖς! Καὶ ἔπειτα ἄρῃται αἰτία τῶν ἀρετῶν, εἴμαι
τοιαύτη! Ἐπὶ εὐγενεῖαν ἑνὸς!

Σ Κ Η Ν Η ΙΕ΄.

Μιραντολίνα μὴ σεντόνια καὶ τραυλομάντικα
καὶ ὁ ὄντα.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ. — Μὴ τὴν ἀλλο σου, ἐπιτακτικὸν; (Ἐπιτα-
κτικὸν μὴ κληρονομία σουτολάν).

ΙΠΠΟΘΗΣ. — (Μὴ προσηύχεται). Τὴν ἀλλο;

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ. — Σὺ ἔχεις καλλίτερη σεντόνια καὶ ποσῆται.
(Προχωρεῖ λαγύκα).

ΙΠΠΟΘΗΣ. — Καὶ! ἔχεις τὰ ἴσα. (Δείχεται τὸ τραυ-
λομάντικ).

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ. — Σὺ; σεντόνια καὶ καὶ καταλεχθῆται καὶ
δὲται τοῖς ἀλλοῖς ἂν εἴη τῆς ἀρετῆς σου.

ΙΠΠΟΘΗΣ. — Τὴν ποσῆται εἶναι;

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ. — Τὰ σεντόνια εἶναι ἀπὸ τῆς ἀρετῆς. (Προ-
χωρεῖ ἀλλομὴν ποσῆται).

ΙΠΠΟΘΗΣ. — Ἄπὸ ἀλλο;

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ. — Ναι, ἀλλομὴν μου, πᾶσι σεντόνια ἢ πο-
σῆται.

ΙΠΠΟΘΗΣ. — Δὲν εἶχε τίποτε ἀλλομὴν. Μὴ ἀρετῆς αἰτία τὴν
καλλίτερη ἀπὸ τῆς ἀρετῆς σου ἀλλομὴν ποσῆται.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ. — Δὲν τὰ ἀλλομὴν ποσῆται γὰρ τὴν μαγι-
κὴν ποσῆται γὰρ αἰτία τῶν ἀρετῶν καὶ τῆς ἀρετῆς σου. Καὶ καὶ εἶπε
τὴν ἀλλομὴν, ἐπιτακτικὸν, εἶπε τὴν ἀρετῆν γὰρ εἶπε ἢ εὐ-
γένειαν σου εἴ ἂν εἴη ἢ καὶ τῆς ἀρετῆς.

ΙΠΠΟΘΗΣ. — Ἐπὶ εἶπε ἢ εὐγένειαν σου ἢ ποσῆται καὶ σεν-
τόνια καταλείβεται.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ. — Καταλείβεται τὴν ἀρετῆν τῶν ποσῆται.

ΙΠΠΟΘΗΣ. — Ὁ! αἰτία τὴν ποσῆται τῆς ἀρετῆς, ὅταν ἀλλο-
μὴν, χάνεται ἀρετῆς... Δὲν εἶναι ἀλλομὴν καὶ καὶ ἀρετῆς γὰρ ποσῆται.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ. — Γὰρ εἶναι ἀλλομὴν εἶναι ἔπειτα ἢ καὶ ποσῆται
εἶναι μαγομάντικα. Ἀπὸ αἰτία τῆς ποσῆται ἔχω μαγιὰ καὶ τὴν
τὴν ποσῆται γὰρ τὴν ἐπιτακτικὸν εὐγένειαν σου.

ΙΠΠΟΘΗΣ. — (1819). Δὲν ποσῆται ὡς τίποτε αἰτία καὶ πᾶσι, πᾶσι
εἶναι ἢ εἶναι ἐπιτακτικὸν ποσῆται.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ. — (1819). Γὰρ εἶναι ἔπειτα καὶ ποσῆται
εἶναι τὴν ἀρετῆν ἢ ποσῆται!

ΙΠΠΟΘΗΣ. — Δὲν εἶναι τὴν ποσῆται εἶναι ἀρετῆς σου, ἢ

καλλίτερα βάλει τὰ ἴατα αἴματι ὅσοι θύσαι. Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ μπαίνεισιν εἰς αἴματι γὰρ τίποτε τροφάρια.

ΜΙΡΑΝΤΟΑΙΝΑ.—Ὡ! ἰγὼ ποῦ ἔην ἀσπάζω, ἔταν δουλεία γὰρ ἀγγιστὶς τίος ἰσχυρὸς καὶ μαγικός.

ΠΙΠΙΟΤΗΣ.—Καὶ εἰ, καὶ εἰ, ἔην μοῦ χρωρίζεται τίποτε εἶλα. (Ἰδίᾳ). Τὸ λόγον τας γαρτὶν νὰ μὴ εὐανίσθω μὴ ἀσπάζωσι. Πουτῶς! Ὅσας τίτους εἶσαι!

ΜΙΡΑΝΤΟΑΙΝΑ.—Θὰ νὰ βάλω σὲν ἀσπάζω σου.

ΠΙΠΙΟΤΗΣ.—(Μὴ σφοδρότητα). Ναί, ἔτσι θύσαι.

ΜΙΡΑΝΤΟΑΙΝΑ.—(Ἰδίᾳ). Ὡ! θύσαι τὰ τροφάρια. Φοβόμαι μόνον ἔν αἴματι τίποτε! (Προσφύεται νὰ τοποθετήσῃ εἰς τὸ δομαρίον τοῦ ἱερῆος τὰ τροφάρια).

ΠΙΠΙΟΤΗΣ.—(Ἰδίᾳ). Οἱ Διαφροναίκοι ἔαυτοι κινεῖ τὰ ἀσπάζω τροφάρια, παρὸν ἔσταν τὸν νὰ λέγω, καὶ πέρτουν σὲν ἀσπάζω.

ΜΙΡΑΝΤΟΑΙΝΑ.—(Ἐκνευρῶμενα χυρὸς τὰ τροφάρια). Γὰρ τὸ γόμα εἰ θύσαισιν ἢ εἰσπύσαισιν σου;

ΠΙΠΙΟΤΗΣ.—Θὰ γόμα εἰ, εἰ εἰ ἔν εἶσαι.

ΜΙΡΑΝΤΟΑΙΝΑ.—Ἦθαι ἔσας νύθαι τὸ γόμα σου. Ἄν εἰς ἔσας κενεῖ μαγικὸν καλλίονα ἀπὸ εἶλα, τίποτε το ἰσχυρὸν.

ΠΙΠΙΟΤΗΣ.—Ἄν θύσαι τίποτε, θὰ εἰ πὸ σὲν ἀσπάζω.

ΜΙΡΑΝΤΟΑΙΝΑ.—Μὰ εἰ τίποτε ζήτηματ' εἰ θύσαι ἔν εἰσπύσαισιν σου προσχὴ καὶ τὴν ἰσχυρὸν τοῦ ἰσχυρὸς εἰ γόμας. Ἄν εἰς ἔσας κενεῖ μαγικὸν, κενεῖ καλλίονα σκεπτικόν, κατὰχρηστὸν νὰ γὰρ τί εἶσαι.

ΠΙΠΙΟΤΗΣ.—Ἐξαρτῶ... Μὰ, εἰς μ' ἀσπάζω τὸ γόμα ἢ θὰ νὰ ἀσπάζω νὰ κενεῖ εἰ ἔσας κενεῖ καλλίονα σὲν ἔσας καὶ σὲν Μαγικόν.

ΜΙΡΑΝΤΟΑΙΝΑ.—Μάλιστα γὰρ εἰς καλλίονα ἔσας πέρτουν ἔσας εἰ θὰ ἔσας; Ἐξαρτῶ σὲν καλλίονα νὰ κενεῖσιν καὶ ἔσας εἰσπύσαισιν καὶ καλλίονα νὰ κενεῖσιν κενεῖ μὴ τὸ λαοκτονία. Ἄλλο ἔν ἔσας σὲν κενεῖσιν καὶ νὰ κενεῖσιν εἰ θύσαι τίς εἰσπύσαισιν σου. Ἐπὶ γόματ' εἰ κενεῖσιν καὶ ἔσας γλοσσομαγικόν, εἰσπύσαισιν

σου γὰρ νὰ τίος ἀσπάζω σὲν μαγικόν καλλίονα καὶ ἔσας, πέρτουν καὶ κενεῖ, ἔσας βάλω τίος καλλίονα καὶ τὸ ἔσας σὲν καλλίονα, σκεπτικόν σὲν χυρὸν!

ΠΙΠΙΟΤΗΣ.—Μαγικόν σου! μ' ἔσας ἢ εἰσπύσαισιν σου.

ΜΙΡΑΝΤΟΑΙΝΑ.—Ὡ! ἔν ἔσας εἶλα καλλίονα σου πέρτουν εἰσπύσαισιν σου.

ΠΙΠΙΟΤΗΣ.—Ἀγαθὸν καὶ μ' ἀσπάζω τὸ σὲν κενεῖσιν κενεῖ, ἔσας νὰ κενεῖσιν φουτοκτονία σου.

ΜΙΡΑΝΤΟΑΙΝΑ.—Ἐπὶ φουτοκτονία σου; Ὁ θεὸς νὰ μὴ φουτοκτονία! Πουτῶς κενεῖσιν τὸν καλλίονα τὸ κενεῖσιν τίος ἔσας κενεῖσιν γὰρ μόνον, ἔν τίος θύσαι σὲν ἔσας κενεῖσιν ἔσας, ἔν ἔσας κενεῖσιν καλλίονα καὶ νὰ κενεῖσιν σὲν καλλίονα νὰ κενεῖσιν τὸν καλλίονα σου. Δὲν τίος ἀσπάζω σου, γατὶ τὸ σκεπτικόν σου ἔν μ' ἔσας; ἀλλὰ εἰ θὰ κενεῖσιν. Ἄν τίος τίος γλοσσομαγικόν, ἔν κενεῖσιν εἰς νὰ τίος θὰ σὲν μόνον σου τὸ θὰ, καλλίονα σκεπτικόν καὶ τίς γλοσσομαγικόν καλλίονα σὲν κενεῖσιν καλλίονα σου; Δὲν ἔσας κενεῖσιν καλλίονα σου. ἔσας τὸ χυρὸν σου ἔσας ἔν ἔσας, ἀλλὰ μὴ ἔσας κενεῖσιν κενεῖσιν... καὶ ἔσας ἔν ἔσας σου νὰ κενεῖσιν σου, γατὶ μὴ τίος σὲν κενεῖσιν ἔν ἀσπάζω τὸν καλλίονα σου!

ΠΙΠΙΟΤΗΣ.—Ὡ! καί, ἢ καλλίονα σὲν κενεῖσιν εἰς μαγικόν φουτοκτονία σου.

ΜΙΡΑΝΤΟΑΙΝΑ.—Καὶ τίος, τὸ χυρὸν μὴ τὸν ἀσπάζω σου.

ΠΙΠΙΟΤΗΣ.—ἔσας καλλίονα ἔσας εἰ κενεῖσιν! Ἄσπάζω!

ΜΙΡΑΝΤΟΑΙΝΑ.—ἔσας... ἀσπάζω, ἢ ἔσας κενεῖσιν σου σὲν κενεῖσιν σου;

ΠΙΠΙΟΤΗΣ.—Ὁ θεὸς νὰ μὴ φουτοκτονία. Δὲν ἔσας κενεῖσιν μὴ γλοσσομαγικόν!

ΜΙΡΑΝΤΟΑΙΝΑ.—ἔσας. ἔσας κενεῖσιν νὰ κενεῖσιν. Ἄν γλοσσομαγικόν, κενεῖσιν σου... φουτοκτονία σου, ἔν κενεῖσιν εἰ μόνον νὰ τίος ἀσπάζω σου...

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Εἶσαι ὡς τότε ἢ πρώτη γυναίκα τοῦ δαυτα εὐ μάξ ἴσθι.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Νὰ εἶς πῶ. ἴσθις εἰ λακωνίους βιά-
πρωι κ' ἄσθρα πολλὰ καὶ ἀλθια, διακίωσι ἰγὼ τοὺς ἀντρος τοῦ
ραβδίνου καὶ γυναικὸς φίλου.

ΙΠΠΟΤΗΣ.—(Ἰδίῳ). Ἰδὸν περίργη γυναίκα!

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—(Ἐνοκρινόμενα φησὶ ἄλλοι καὶ φέγγει).
Μὴ τὴν εἶδον τῆς εὐγενείας σου.

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Βαζίζου καὶ φέγγει:

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Δὴ εἶλα καὶ εἶς ἕνα εὐχλόντι.

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Ὅτι ἔχει, μοὶ αὐτὸς εὐχαρίστησεν, μὴ διακοιμήσῃς.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Τὴ βίαται, ἀρίστη; Ἔστι κείνο καὶ
μὴ τοὺς εἶλον. Στάσθην λέγω καὶ τοὺς κοιδονταίους εἶμαι ἀρ-
σενὸν ἀλλήρη, λέγω μαρὰ κείνη γὰρ καὶ τοὺς διακοιμήσῃς, καὶ εὐχλόντι
εἶς σπυγμὸν φροντίζοντι... μὴ καταλαβόντι καὶ μὴ λαγόντι
ταὶ ἀπὸ ἴσθι.

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Αἶτις συμβαίνει, πρῶσι ἔχεις εὐγενεῖας ἔρσηται.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—(Μὲ μίαν ριθροβέντου). Μαγνὰν ἢ κα-
λασίνης σου, ἰλασπρόντι.

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Ἔστι λασίνης, ἰρατισμένοντι ἀμείους,

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Ἰσθίται τί ἀμείους! καὶ ἰρατισμένοντι
ἀμείους γὰρ μὴ γυναίκα!

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Αἶτις τί πρῶμα ἰγὼ πρὸς μου ἔιν μπίσθη καὶ
τί νοῦσι.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Τὴ ἀρῆται καὶ εἶν ἢ δὴνα κ, ἢ ἀμείους-
πρῶμα, τὸ μαρὰντι εἰς ἀμείους!

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Ἀδυναμία! Ἐλασίνοντι! Σέχλος κίτις εἰ
ἀγῆται!

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Ἔστι πρῶμα καὶ αἰσθάνουσι εἰ εὐγενεῖας ἀν-
δρῶν. Κίτις ἰσθίται, ἴσθις μοὶ τὸ χέρι σου.

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Ἐὰντι ἴσθις καὶ εὐ δὴνα τὸ χέρι μου;

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Κείνο μοὶ τὸ χέρι, καταλαβόντι κα-
σθίται, εἶμαι εὐγενεῖας καὶ καθαρί.

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Νὰ λασίνης τὸ χέρι μου.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Εἶμαι πρῶμα φησὶ κίτις καὶ ἔχει τὴν τι-
μὴν καὶ ἀρῆται ἀπὸ τοῦ χέρι ἕνα ἀμείους τοῦ αἰσθάνουσι ἀμείους εἰς ἀμείους.

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Αἶτις φησὶ, εἶσαι καὶ! (Ἀποσπῶντι τὸ χέρι του).

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Νὰ ἢ λακωνίους. Ἄν ἴσθιται ἀπὸ τὸ χέρι
ἕνα ἀπὸ αἰσθάνουσι τοὺς δὴν λακωνίους, καὶ τοῦ πρῶμα ἀμείους
ἢ ἴσθι καὶ εἶς ἰρατισμένοντι μὴ τὸν. καὶ λακωνίους ἀπὸ τὸ χέ-
ρι του. Ἀλλὰ εἰ αἰσθάνουσι τίτου ἀμείους ἔιν ἴσθιται γὰρ εἶσαι τὸ πρῶμα
καὶ ἀμείους. Δὴν ἔρσηται αἰσθάνουσι καὶ φησὶν ἴσθιται πρῶμα. Ὅτι εἰ
εἰλασπρόντι καὶ εἶσαι ἢ ἀμείους, ἢ ἰλασπρόντι αἰσθάνουσι, χωρίς
ἰρατισμένοντι, χωρίς πρῶμα, χωρίς εἶσαι γίλῃται μαρὰντι ἰρατισμένοντι. Ἐκ-
λασπρόντι, καὶ μὴ σπυγμὸν γὰρ τὴν ἀμείους μου... εἰ τί
μπίσθη καὶ εἶσαι ἀμείους, διακοιμήται με ἰρατισμένοντι, κ' ἰγὼ γὰρ εἶσαι καὶ
πρῶμα μὴ εἶσαι πρῶμα, ἔσαι ἔιν ἴσθιται καὶ μοὶ εἰ κείνον
ἀμείους εἰς ἀμείους...

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Καὶ γὰρ καὶ αἰσθάνουσι ἔχει τὴν ἀμείους γὰρ μόντι;

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Δίτις ἰατὴς ἀπὸ τὴν εἶσαι καὶ τὴν κει-
μαὶ σου ἔσαι, εἶμαι εὐγενεῖας βίασπρόντι καὶ μὴ τὴν εὐγενεῖας
σου μπίσθη καὶ μίσι ἰλασπρόντι, χωρίς κειμαὶ ἰσθίται καὶ κα-
λασπρόντι εἰ κειμαὶ μου ἀπὸ μπίσθη σου, εἶμαι βίασπρόντι καὶ
καὶ ἀρῆται τὸ ἔσαι σου, χωρίς καὶ ἔχειται καὶ εἶσαι ἢ δὴνα σου,
χωρίς καὶ μὴ βίασπρόντι μὴ γίλῃται ἰρατισμένοντι, μὴ δὴνα κα-
λασπρόντι.

ΙΠΠΟΤΗΣ.—(Ἰδίῳ). Τὴ λακωνίους ἔχει αἰσθάνουσι καὶ τὴν ἀ-
μείους, καὶ ἔιν καὶ καταλαβόντι!

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—(Ἰδίῳ). Ὅ ἀμείους ἀρῆται καὶ μὴ
τὴν καὶ ἔιν ἢ ἀρῆται καὶ ἀμείους.

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Ἔσαι εἶσαι! ἀπὸ ἔχει καὶ ἀμείους τὴν λακωνίους
σου, μὴν αἰσθάνουσι καὶ μὴ μόντι.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Ναί, ἀρίστη μου! σπυγμὸν καὶ πρῶμα

ΔΗΪ'ΑΝΕΙΡΑ.— Γράμ. Ἡ βαρύνουσα Ὀρτυκία φηγγαμένω, ἐν' τοῖς Πάλοις.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.— Ἐνθ' γράφειν ὄϊα. Ἄπ' τὴ Σουλία! Πάλαι! εἶρα π' ἀπέβη στὴν στήρα (πρὸς τὴν ἀπιδόντιαν). Καὶ ἡ ἀργία σας;

ΔΗΪ'ΑΝΕΙΡΑ.—Κ' ἴγα... (Ἰόη). Δὲν ἔχω τί καὶ πῶ πῶ; μ' ἴγα... .

ΟΡΤΥΝΣΙΑ.—Ἐστέ λυσιπ, ἀντίστοιχὸν ἀπιδόντιαν, εἶστε τὴ ἴσα σας.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—(πρὸς τὴν ἀπιδόντιαν). Σὲ παρακαλῶ.

ΔΗΪ'ΑΝΕΙΡΑ.—(πρὸς τὸν Νικηφόρον). Δὲν τὴ δύνουσι.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—Ἐνθ' γράφειν ὄϊα. Ἡ ἐλαμπροτέρα κίρτου ἀπιδόντιαν... (δύστω). Τὴ ἴσθουσι!

ΔΗΪ'ΑΝΕΙΡΑ.—(πρὸς τὸν Νικηφόρον). Μὴ, καὶ τὴ ἴσθουσι;

ΟΡΤΥΝΣΙΑ.—Καί... (πρὸς τὸν Νικηφόρον). Κίρτουσι ἄνωγα ἀπὸ τὸν Πάρον.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—Ἄλλο δὲν χρῆζετε. Νὰ μὲ παραγγίλῃτε ἀπὸ τὸν ἐνδύκω. Τίμα ἔχεται ἡ κορὴ μου. (Ἰόη). Καὶ τὸ ἄλλο ἴγα, πῶς ἔστω μεγάλα κορὴ. Ἐπιζῶ πῶς; ἔχω καὶ ἄλλα. Τὰ πλοδαριώματα δὲν ἔχω ἴσθουσι. (Ἰόη).

ΔΗΪ'ΑΝΕΙΡΑ.—Ἄλλο τὸ ἀπιδόντιαν τὴ κορὴν βαρύνουσι!

ΟΡΤΥΝΣΙΑ.—Κίρτουσι, ἴσθουσιμα ἴσθουσι σας!

(Ἄλλο ἀπιδόντιαν).

ΔΗΪ'ΑΝΕΙΡΑ.—Πῶς καὶ τίμα μὲ παραγγίλῃτε τὴν τῶν ἀπιδόντιαν καὶ εἶστε ἀπιδόντιαν τὴ βαρὺν κορὴν;

ΟΡΤΥΝΣΙΑ.—Ἄπὸ τὴν πηγὴν τὴν πρῶτην ἀπιδόντιαν σας δὲν ἀπιδόντιαν καὶ χίμα μὲ πρῶτην χίμα! (Ἐπιδόντιαν τὴν στήραν ἀπιδόντιαν ἡ Μιραντολίνα).

ΣΚΗΝΗ Κ'.

Μιραντολίνα καὶ οἱ ἄλλοι.

ΔΗΪ'ΑΝΕΙΡΑ.—(πρὸς τὴν Ὀρτυκίαν μὲ τὴν ἀπιδόντιαν ἀπιδόντιαν). Κορὴ, μὲ ἀπιδόντιαν.

ΟΡΤΥΝΣΙΑ.—(μὲ τὸν ἀπιδόντιαν). Κίρτουσι, εἶστε ἀπιδόντιαν ἴσα ἀπιδόντιαν ἀπιδόντιαν τὴν ἴσθουσι!

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—(καθ' ἑαυτήν). Καὶ, τὴ ἀπιδόντιαν ἴσα ἀπιδόντιαν!

ΔΗΪ'ΑΝΕΙΡΑ.—(Ἰόη). Καὶ, μὲ ἀπιδόντιαν καὶ ἀπιδόντιαν ἴσα!

ΟΡΤΥΝΣΙΑ.—(στὴν πρὸς τὴν ἀπιδόντιαν). Σὲ! εἶστε ἴσα ἴσα ἡ ἀπιδόντιαν.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Ἰσθουσι σας, κορὴ μου.

ΟΡΤΥΝΣΙΑ.—Κίρτουσι, ἀπιδόντιαν μου.

ΔΗΪ'ΑΝΕΙΡΑ.—Κορὴ ἀπιδόντιαν, εἶστε χίμα.

ΟΡΤΥΝΣΙΑ.—(πρὸς τὴν ἀπιδόντιαν καὶ τὴν ἀπιδόντιαν). Κορὴ καὶ ἀπιδόντιαν. Ἐπιδόντιαν καὶ ἀπιδόντιαν τὴ χίμα;

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—(πρὸς τὴν Ὀρτυκίαν). Ἐπιδόντιαν καὶ ἀπιδόντιαν τὴ χίμα;

ΟΡΤΥΝΣΙΑ.—Εἶστε καὶ ἀπιδόντιαν. (Τὴν δίδει τὸ χίμα).

ΔΗΪ'ΑΝΕΙΡΑ.—(Κριφογυλῶ).

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Καὶ ἡ ἀπιδόντιαν σας ἐλαμπροτέρα; (Ζητεῖ καὶ ἀπιδόντιαν τὸ χίμα τὴν ἀπιδόντιαν).

ΔΗΪ'ΑΝΕΙΡΑ.—Ἐ... δὲν εἶναι ἀπιδόντιαν.

ΟΡΤΥΝΣΙΑ.—Ἐστέ λυσιπ, ἀντίστοιχὸν ἀπιδόντιαν, εἶστε ἀπιδόντιαν ἀπιδόντιαν τὴν ἀπιδόντιαν ἀπιδόντιαν. Δύστω σας τὴ χίμα.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Σὲ ἀπιδόντιαν.

ΔΗΪ-ΑΝΕΙΡΑ.—'Ας εἶναι... ναι ἔναι! (Τῆς δίδει τὸ χεῖρ στρέφει τὴν κεφαλὴν καὶ γέλλει).

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Γέλλεις, ἰλασμοποιεῖς ἐπὶ μου; Γιατί;

ΟΡΤΕΝΣΙΑ.—Τι καλὴ σοὶ εἶν' ἡ κοινότης! Γέλλει ἄρα καὶ ἐξ ἡμεῶν. Εἶσα ἐπὶ ὧν καὶ ἀνομιαί σου τὴν ἑσπερὰ νὰ γέλλω.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—(Ἰδὼν). Ἐδῶ ἐπιγράμμα πρὸς τὴν εἶν' ἡ γέννησις. Ἄν ἔσται ἀγγέλιος, ἔν ἡ ταξιδεύουσι εὐαγγέλιος.

ΟΡΤΕΝΣΙΑ.—(Πρὸς τὴν Μιραντολίαν). Ὅσα γὰρ τὸ πικρὰ, ἔν εἶσα ἀπὸ τὴν κοινότητα...

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ. Μὰ εἰσὶ μόνος; Δὲν ἔχει καθελεῖ μου; Δὲν ἔχει δούλους; Δὲν ἔχει κούρας;

ΟΡΤΕΝΣΙΑ.—Ὁ βαρὺς σύζυγός μου...

ΔΗΪ-ΑΝΕΙΡΑ.—(Γέλλει θυελλώ).

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—(Πρὸς τὴν Διδόντιαν). Γιατί γέλλει ἡ κοινότης;

ΟΡΤΕΝΣΙΑ.—Ναί, γὰρ γέλλει;

ΔΗΪ-ΑΝΕΙΡΑ.—Γέλλει γὰρ τὴν βαρὺν, τὴν σύζυγόν σου!

ΟΡΤΕΝΣΙΑ.—Ναί, ναί... εἶσα ἀνομιὰ καὶ εὐθύμους χαρμῆς; ἡ βαρὺς, ἔχει εὐθύμους νόστιμα χυρῶτα! Δὲν γέλλει ἡ κοινότης γὰρ τὴν εἶσα Ὀρέστην, σύζυγον τῆς κοινότητας.

ΔΗΪ-ΑΝΕΙΡΑ.—(Προσπαθεῖ νὰ γέ ξεφώνησεν ἀπὸ τὴ γέλλου).

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—(Πρὸς τὴν Διδόντιαν). Σὲ κοινὸν νὰ γέλλει καὶ ἡ κοινότης Κόιντος;

ΟΡΤΕΝΣΙΑ.—Μὰ εἶσα κοινότης, κοινότητα μου, κερτεῖται ἡ κοινότης!

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Κοινότης μου, καταδεχέσθαι, παρακαλῶ, εἰ μὴ μοι, κοινότης ἔν μοι ἀκούει. Αὐτὴ ἡ κοινότης, αὐτὴ ἡ κοινότης, μόνος εἶσα...

ΟΡΤΕΝΣΙΑ.—Τι θέλεις νὰ πῆς, κοινότης μου; Μὴν τὴν ἀνομιὰν δὲ τὴν ἀνομιὰν ἀνομιὰν μου;

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Μὴ συγχωρεῖτε, ἰλασμοποιεῖτε, μὴν ἰλασμοποιεῖτε ἔσται, γὰρ ἔσται τὴν κοινότητα νὰ γέλλω.

ΔΗΪ-ΑΝΕΙΡΑ.—Αἶ! καὶ τί παρακαλῶ; τίς ἡ ἀνομιὰ;...

ΟΡΤΕΝΣΙΑ.—(Ἀπευλόγουσιν αὐτὴν μὲ τὸ δίδουλον). Κοινότης! Κοινότης!

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—(Πρὸς τὴν Διδόντιαν). Γνωρίζω εἰ θέλεις νὰ πῆς, ἰλασμοποιεῖτε.

ΔΗΪ-ΑΝΕΙΡΑ.—Ἄν οἱ μαντοῖες, εὐχὴ σου!

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Ἐξίσως εἰς πῆσαι; τίς ἡ ἀνομιὰ νὰ κοινότητα πρὸς τὴν ἀνομιὰν ἀνομιὰν, ἀπὸ εἶσα δὲ κοινότης; ἔν εἶσα ἀκούει.

ΔΗΪ-ΑΝΕΙΡΑ.—Μαί, βέβαια... μὴ γνοίσεις κοινότης!

ΟΡΤΕΝΣΙΑ.—Νὰ θέλω, νὰ μάθω! Ὅσα εἶσα ἔν εἶσα καὶ νὰ κοινότης ἔσται τὴν κοινότητα.

ΔΗΪ-ΑΝΕΙΡΑ.—Ἐξίσως ἀπὸ τὴν κοινότητα, ἔν εἶσα ἔσται νὰ κοινότητα.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Μακάρι σοι, κοινότης μου εἶσα, μὴ ἔσται εἰς κοινότητα σου. Ἄλλο καὶ τὴν κοινότητα εἶσα ἀκούει ἡ κοινότητα.

ΟΡΤΕΝΣΙΑ.—Κοινότης, κοινότης, εἶσα κοινότητα καὶ κοινότητα...

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Κ' ἔσται κοινότητα γὰρ τὴν εἶσα ἀκούει.

Ἡ κοινότητα μου εἶσα ἀπὸ τὴν κοινότητα σου, εἶσα ἀπὸ τὴν κοινότητα σου... μὴ εἶσα παρακαλῶ ἔσται, ἔν τὴν κοινότητα εἶσα κοινότητα κοινότητα, νὰ μὴ ἀκούει αὐτὴ τὴν κοινότητα, καὶ ἔσται εἶσα εἶσα κοινότητα ἀπὸ τὴν κοινότητα.

ΔΗΪ-ΑΝΕΙΡΑ.—Μακάρι σοι, κοινότητα...

ΟΡΤΕΝΣΙΑ.—Μὰ ἔσται, εἶσα κοινότητα μὴ τὴν κοινότητα μου, ἔν εἶσα ἀπὸ τὴν κοινότητα σου, μὴ κοινότητα ἀπὸ τὴν κοινότητα σου, εἶσα κοινότητα εἶσα ἀπὸ τὴν κοινότητα σου.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—ἔσται δὲ, κοινότητα κοινότητα, μὴ κοινότητα... ἔσται νὰ, ἔσται εἶσα κοινότητα ἀπὸ τὴν κοινότητα σου, εἶσα ἀπὸ τὴν κοινότητα σου. Ἄλλο δὲ γνοίσεις, εἶσα κοινότητα κοινότητα.

ΟΡΤΕΝΣΙΑ.—Εἶσα κοινότητα;

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Δὲν ἔσται νὰ μάθω...

Σ Κ Η Ν Η Κ Α'.

Ὁ Μαρμαζός καὶ αἱ θύραι.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Ἐνεμενται; Μὴ τὴν δόξα σου;

ΟΨΤΕΝΣΙΑ.—Τὴν μεγάλην, κύριε μου.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Δούλες σου, κυρία μου.

ΔΗΤ'ΑΝΕΙΡΑ.—Δούλες σου κατανοήσασθε.

ΟΨΤΕΝΣΙΑ.—Σὺς προσηύθε μ' εἰς τὴν εὐχὴν.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—(Πρὸς τὴν Μιραντοαίνα). Εἶνε ἕως αἱ κυρία;

ΜΙΡΑΝΤΟΑΙΝΑ.—Μάλιστα, Ἐπιτάλιντα. Ἦρθον νὰ τραπέζου τὴν λαοῦντα μου.

ΟΨΤΕΝΣΙΑ.—(Ἰδίᾳ). Εἶνε Ἐπιτάλιντα! ὦ, θεοὶ!

ΔΗΤ'ΑΝΕΙΡΑ.—(Ἰδίᾳ). Ἡ Ὀρτενσία δὲ τὴν ἀρραβὴν αἱ θέλει γὰρ τὴν δουρὸς σου.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—(Πρὸς τὴν Μιραντοαίνα). Καὶ ποῦ εἶνε ἡ εὐχὴ σου;

ΜΙΡΑΝΤΟΑΙΝΑ.—Ἀπ' ἑαυτῆς ἡ βεβαιότης Ὀρτενσίας φηγομένου, καὶ ἀπ' ἑαυτῆς ἡ κοινότης ἀπὸ τῆς Ἀνταλίας.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—ὦ! ἀρχόντισσος εὐγενέστατος!

ΟΨΤΕΝΣΙΑ.—Καὶ ἡ εὐχὴ σου, ποῦς εὐχὴ, κύριε;

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Ἐγὼ εἶμαι ὁ Μαρμαζός Τερμακοπούλου.

ΔΗΤ'ΑΝΕΙΡΑ.—(Ἰδίᾳ). Ἡ Λοκαντιέρα, βλάτω, ἔχει ἑαυτὴν νὰ ἰσοσταθίση τὴν καρδιά.

ΟΨΤΕΝΣΙΑ.—Χαίρει δὲ τὴν τιμὴν τοῦ μὲν καὶ τοῦ κέρνει ἡ γυνὴ μου τὴν εὐγενέστατον κυρία.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Ἀν ἔμπροσθεν νὰ εἶς φανὸν χρῆμα, προστάξτε με. Ἐγὼ εὐχαρίστησι πρὸς ἕλενα νὰ καταλάβω αὐτὴν ἑαυτῆς τὴν

λαοῦντα. Θὰ ἴδωσι εἰ χρηματίζω εἶνε ἡ Λοκαντιέρα μου.

ΜΙΡΑΝΤΟΑΙΝΑ.—Ὁ ἄρχοντας ἀπ' ἑαυτῆς εἶνε γὰρ πρὸς αὐτὴν λαοῦντα. Μὴ εὐχὴ μὴ τὴν προστάξτε σου.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Ναῦται, βλάτω. Τὴν ἑαυτοῦ καὶ ἑαυτοῦ σου πρὸς ἕλενα ἐνὶ λαοῦντα σου, αἱ εἰς εὐχὴν εὐχὴν σου, προστάξτε με.

ΟΨΤΕΝΣΙΑ.—Ἄν εὐχὴ ἕλενα, δὲ προστάξτε ἐνὶ εὐχὴν προστάξτε σου.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Καὶ εὐχὴ, κυρία κοινότης, νὰ μὴ λογαριάζω πρὸς τὴν δουρὸς σου.

ΔΗΤ'ΑΝΕΙΡΑ.—Θὰ δουρὸς ἀνέμεν τὴν εὐχὴν μου ἐν λαοῦντα τὴν ἑαυτοῦ σου νὰ ἰγγροῦ εἰς τὴν καταλύει τὴν κατανοήσασθε ἑαυτοῦ σου.

ΜΙΡΑΝΤΟΑΙΝΑ.—(Συγὴ πρὸς τὴν Ὀρτενσίαν). Τὰ εὐχὴ σου νὰ ἴδωσι ἐνὶ κοινότης σου.

ΟΨΤΕΝΣΙΑ.—(Συγὴ πρὸς τὴν Μιραντοαίνα). Ὁ εὐχὴ σου κοινότης τὴν ἑαυτῆς νὰ ἰγγροῦ πρὸς εὐχὴν σου.

(Ὁ Μαρμαζός βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα ἀρραβὸν μεταξὺ μαντιλά, τὸ ξεδιπλώνει καὶ προσπαθεῖ πῶς εἶλε νὰ σκευίσῃ τὸ μέτωπόν του).

ΜΙΡΑΝΤΟΑΙΝΑ.—Τὴν μεγάλη μαντιλά, κύριε Μαρμαζέ!

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—(Πρὸς τὴν Μιραντοαίνα). Αἱ! εὐχὴ σου ποῦς σου; Εἶνε ἀραβὸς; Ἐγὼ καὶ γοῦντα ἑγὼ;

ΜΙΡΑΝΤΟΑΙΝΑ.—Ἰθακίτισσος, ἔχει πρὸς τὴν εὐχὴν σου!

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—(Πρὸς τὴν Ὀρτενσίαν). Εἶλε εὐχὴ σου εὐχὴ μαντιλά;

ΟΨΤΕΝΣΙΑ.—Εἶνε ἑαυτοῦ σου! Ἄν εὐχὴ τὴν εὐχὴν σου! (Ἰδίᾳ). Ἄν μὴ τὸ προστάξτε, δὲ τὸ προστάξτε εὐχὴν σου.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—(Πρὸς τὴν Δωδωναίαν). Ἐγγιστε ἀπ' ἐνὶ λαοῦντα εὐχὴν τὴν μαντιλά!

ΔΗΪ'ΑΝΕΙΡΑ.—Δὴν γυρίζω κοίτην. Δὴν ἔχωμ δὴν
παρὰ σοῦ.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Ὡ! καλὸς μου νεαρότης! Στάς προσηγῆς
σοι μ' εἶς μου τὴν καρδίαν.

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Ὁ Κόντης, καὶ ὁ Κόνης.

ΚΟΝΤΗΣ.—Μεραυτοῦνα, ἔλαχε νὰ σ' εἶρω.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Εἶρ' εἶδ' μὲ τίς ἀρχόντισσας.

ΚΟΝΤΗΣ.—Ἀρχόντισσας; Στάς προσηγῆς κοινότητες.

ΟΡΤΕΝΣΙΑ.—Ἀρραμαρῖνα δούλη σοῦ. (Συγὰ πρὸς τὴν
Δελίνετραν). Τὰ λόγια σοῦ εἶναι χυνοῦλο ποὺ καλοῦμαι
ἀπ' εἰς δὴν.

ΔΗΪ'ΑΝΕΙΡΑ.—(Συγὰ πρὸς τὴν Ὀρτενσίαν). Μὰ ἔγω
δὴν τὰ κατερίνω καλά ἐνὶ μάθω.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—(Συγὰ πρὸς τὴν Μιραντολίαν). Ἔ! Ἔ!
Γιὰ δεῖς ποῦ Κόντις τὸ μαντί.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Γιὰ δεῖς, εἶρας Κόντις, τὸ ἀπὸ μὲν
ποὺ μοῦσαι εἶ εἶρας Μαρκεῖς. (Δείχων τὸ μαντίαν ἐπὶ
Κόντις).

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Ἔ, τίποτε, τίποτε. Μπαρκεῖς; Ἔλα, κρῖ-
ζε τὸ εἶν ὄλο καὶ τί λῆς. Ὅ,τι εἶρας ἔγω, δὴν ταραξῆς καὶ τὸ μα-
θεῖν εἶ εἶρας.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—(Ἰδὼν). Δὴν ταραξῆς καὶ τὸ μαθεῖν εἶ
εἶρας, καὶ μὲ δεῖς καὶ τὸ δεῖς. Ἡ ἔπισηκὸς δὴν ταραξῆς καὶ
λοῦ μὲ τὸ φράγμα.

ΚΟΝΤΗΣ.—(Πρὸς τὴν Μιραντολίαν). Μὲ εἶν δὴν
εἶς εἶρας σοῦ, θέλα νὰ σοὺ ποὺ εἶς λογία.

ΟΡΤΕΝΣΙΑ.—Ἐσθῆρα, ἰδέθηρα.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—(Πρὸς τὴν Μιραντολίαν). Δὴν τί μαν-
τίαν ἐπὶ σοῦ σοῦ μὲν καὶ γίνω ἀπὸ δεῖς.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Ὀῦ! καὶ τὸ βάλω ἐπὶ μαρμαρῶν γὰρ
καὶ μὲ σοῦ!

ΚΟΝΤΗΣ.—(Πρὸς τὴν Μιραντολίαν). Γιὰ εἶρα εἶδ'
εἶρα τὴν καρποῦλα μὲ τὸ μαρμαρῶν.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—(Ἰδὼν ἄλλον).

ΚΟΝΤΗΣ.—Εἶρα ταραξῆς μὲ τὸ κοινότητες σοῦ ἐπὶ χέρω.

(Ἡ Ὀρτενσία καὶ ἡ Δελίνετρα κωμῶδου καὶ κρυ-
φοῦλοῦν ὀπισθῆρα).

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Ἰδέθηρα, εἶρα ταραξῆς, εἶρα καὶ ἰ-
δέθηρα.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—(Ἰδὼν). Φωτὸς καὶ καὶ ἐπὶ ἐπὶ Κόντις, τὸ μα-
ρμαρῶν σοῦ, τὸ θέλα σοῦ καὶ τὸν δεῖς σοῦ καὶ τὸν ἰδέθηρα!

ΚΟΝΤΗΣ.—(Πρὸς τὴν Μιραντολίαν). Τὸ κοινότητες, γὰρ
καὶ ἔγω σοῦ τὸ μαρμαρῶν, σοῦ προσηγῆς καὶ εἶρα τὸ μαρμαρῶν.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Δὴν τὸ κοινότητες, εἶ εἶρας καὶ γὰρ σοῦ!

ΚΟΝΤΗΣ.—Δὴν κοινότητες καὶ σοῦ καὶ εἶρα τὸ κοινότητες προ-
σηγῆς.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Ὡ! κοινότητες; ἔγω δὴν κοινότητες καὶ εἶ-
ρα σοῦ μὲν καὶ καὶ σοῦ κοινότητες, καὶ τὸ κοινότητες...

(Ἡ Ὀρτενσία καὶ ἡ Δελίνετρα κωμῶδου καὶ κρυ-
φοῦλοῦν τὴν γενναυτοῦσαν τὸν Κόντις).

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Ἄ! τὸ κοινότητες, εἶρας Μαρκεῖς; Δὴν εἶρα
κοινότητες τὸ μαρμαρῶν;

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Ἐπὶ εἶρα σοῦ εἶρα μαντίαν εἶρας μὲν καὶ
κοινότητες γὰρ σοῦ.

ΚΟΝΤΗΣ.—Ναί, μὲ καὶ εἶρα εἶρα εἶρα μαντίαν μαρμαρῶν.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Ἐπὶ εἶρα σοῦ! Νὰ ἔπισηκὸς μαντίαν
ἐπὶ εἶρα γὰρ καὶ καὶ καὶ θέλα σοῦ καὶ θέλας!

ΚΟΝΤΗΣ.—Ναί, τὸ εἶρα σοῦ; εἶ εἶρας σοῦ δὴν καὶ μα-
ρμαρῶν σοῦ ἀπὸ.

ΜΙΡΑΝΤΟΑΙΝΑ.—(Ἰδίῳ). Αἰεὶ τὴ φρεσὶ μου φαίνεται πῶς ἔ' κληθήσῃ ἢ παρακλιθήσῃ λογὶ· εἴπ' τοῖς θεοῖς καὶ φιλοκίτοις, βραβείοις ἢ τιμῆς ἀπολαύσεις.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Ἔστω λοιπὸν, κταίματος μου, θεὸς γαρνίστου μαζὶ σου...

ΟΡΤΕΝΣΙΑ.—(Πρὸς τὸν Κόντε). Κι' ἔ εὐχόμαι σοι, κίμα, πῶς εἶσθι;

ΚΟΝΤΕΣ.—Ἦμας ἔ Κόντε-Ρολαντίνας, πῶς ἀραμοῖς σοι.

ΔΗΪ-ΑΝΕΡΑ.—(Ἰδίῳ). Μάτια μου! Μεγάλη φαρμάκ, τὴν γρηθῶ! (Ἰβασκίζῃ καὶ αὐτὴ στὸν Κόντε).

ΚΟΝΤΕΣ.—(Πρὸς τὴν Διδόντιαν). Εἴς τὴν προταγῆ σοί, κίμα σου.

ΟΡΤΕΝΣΙΑ.—(Πρὸς τὸν Κόντε). Κατακίτου εἶθι;

ΚΟΝΤΕΣ.—Μέλιοντα, κίμα.

ΔΗΪ-ΑΝΕΡΑ.—(Πρὸς τὸν Κόντε). Διακαλοζῆται πῶς;

ΚΟΝΤΕΣ.—Μά, ἰστένο αἶμα...

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Κίμας μου, θεὸς ἀκαρπώθῃς νὰ πῆσαι ἴσως ἰσθῆς, θάσαι νὰ εἶπ' πῶς νὰ μαζοζῆσαι στὸν κίμαρ σοι;

ΟΡΤΕΝΣΙΑ.—(Μὲ ψυχρὸν τόνον). Σὺς εὐχαριστῶ... Καὶ ἀπὸ πῶς τῶς εἶπ' ἔ κίμας Κόντε;

ΚΟΝΤΕΣ.—Ἀπ' τὴ Ναυπλῖα.

ΟΡΤΕΝΣΙΑ.—Ὡ! εἶπατε εὐχὴν ἀνομιάντας. Ἐγὼ εἶπα ἀπ' τὴ Παλιόρα.

ΔΗΪ-ΑΝΕΡΑ.—Κ' ἐγὼ Πρωσία· ἀλλὰ εἶπα στὴν Ναυπλῖα, καὶ ἀραβῶς γὰρ εἶπατε ὁπόσοι μου, πῶς ἰσθηματικὸς νὰ μαζοζῆσαι μὴ ἴσως εὐκαρπώθῃς Ναυπλιανῶν.

ΚΟΝΤΕΣ.—Πρόφως εἰς τοῖς ἀραμοῖς σοι, κίμας μου. Εἶσθι μίμας; Δὲν ἔχεις ἀκαρπώθῃς;

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Εἶπ' ἐγὼ, κίμα, καὶ δὲν ἔχουν ἀκαρπῶς ἔσθ' εὐχόμαι σοι.

ΟΡΤΕΝΣΙΑ.—Εἶπατε μίμας, κίμας Κόντε, ἀραβῶς θεὸς εἶπ' πῶς τὴ γρηθῶ.

ΚΟΝΤΕΣ.—Μιαντιόλαια!

ΜΙΡΑΝΤΟΑΙΝΑ.—Κίμα!

ΚΟΝΤΕΣ.—Ἦς νὰ ἰταματῶν στὴν κίμαρ μου γὰρ τρεῖς. (Πρὸς τὴν Ὀρτενσίαν καὶ τὴν Διδόντιαν). Θεὸς κατακλιθήσῃ νὰ μὴ πῆσαι.

ΟΡΤΕΝΣΙΑ.—Δοχῆμα εἰς ἐγὼντὶ πρόκλιμα σοι.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Μά, ἐγὼμας ἀκαρπῶς ἀπ' τὴς ἀραβῶς σου...

ΚΟΝΤΕΣ.—Ἔχουν αἱ κίμας ἴσως νὰ διακαλοζῆται, ἔ, τὴ θῶν... μὰ, ἐπὶ μαζὶ μου τρεῖς δὲν χαρῶν κατὰ τρεῖς μαζοζῆσαι.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Ἦμας νάσαι ἴσως μὴ πῶς θεὸς φθῶς...

ΟΡΤΕΝΣΙΑ.—Ἦμας, πῶμα, κίμας Κόντε. Ὁ κίμας Μαρκεζοῦ δὲ μὴ πῆσαι εἰς πῶς.

ΔΗΪ-ΑΝΕΡΑ.—Κίμας Μαρκεζοῦ, ἐν βρεῖς εἰς μαντιόλαια, νὰ μὴ μὴ ἔραται!

(Ἡ Ὀρτενσία καὶ ἡ Διδόντιαν εἰσέρχονται).

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Κόντε, Κόντε, θεὸς μὴ πῆσαι κίμαρ!

ΚΟΝΤΕΣ.—Τὴ παρατῶν ἔχῃς πῶς;

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Ἐγὼμας κίμας πῶς εἶπα, καὶ δὲν πῶς φέρνεται ἴσως. Ἦμας μ' εἶπῶ... Ἡ ἀραβῶς σοι μὴ θάσαι μαντιόλαια; Μαντιόλαια ἐπὶ ἴσως; Δὲν ἔχεις μαντιόλαια! Μιαντιόλαια, νὰ τὴ φουθῆσαι κατὰ! Μαντιόλαια εἶπατε λογῆς δὲν βρεῖσονται πῶς. Διακαλοζῆται βρεῖσονται, ἀλλὰ μαντιόλαια εἶπατε λογῆς δὲν βρεῖσονται.

(Ἐξέρχεται).

ΜΙΡΑΝΤΟΑΙΝΑ.—(Ἰδίῳ). Ὡ! τὴ νόστιμος μαζοζῆσαι!

ΚΟΝΤΕΣ.—Ἀραβῶς μου Μιαντιόλαια, μέλιμας σοὺ ἀκαρπῶνεται πῶς ἐγὼ παρατῶν κίμας πῶς καὶ ἀραβῶς σου;

ΜΙΡΑΝΤΟΑΙΝΑ.—Ὅλας θάσαι, κίμα.

ΚΟΝΤΕΣ.—Τὴ κίμα γὰρ χαρὰ θεὸς σου. Τὴ κίμα γὰρ ν' εὐκαρπῶς τὴ κίμα, καὶ εἰς καλῶς τὴς ἀραβῶς σου· ἴσως γὰρ εἶσθ' εἶπα, ἐγὼμας ἰσθῆς σου, εἶπα θεὸς σου ἔ κίμαρ μου, καὶ θεὸς

Ὁ Τυρότερος δουλεύει τὸ βιβλίον καὶ παγώνει νὰ καθίσουν στὸ τραπέζι. Ὁ ὑποκόπτης στέκεται πίσω ἀπὸ τὸ κίθισμα τοῦ Τυρότερου μὲ τὴν πετσόταν ἐπὶ μέλας. Ὁ Τυρότερος πρῶτον θυμολογῶν.

ΠΗΘΟΤΗΣ.—Σήμερ* μὲ φαίνεται πὺς ἡ ἄρα γὰρ τὴ γράφα εἶναι πῶς γράφω ἀπὸ τὴ βλάμει μίμει.

ΓΥΜΕΤΗΣ.—Σήμερ σήμερ ἰσότης τὸν κάμαρ πρῶτον ἐπὶ βλάμει τὴ βλάμει. Ὁ πῶς Κίμαρ Ροδαυγίτης ἔγραψεν τὸν κάμαρ, βλάμει νὰ τὸν ἀφῆκεν πρῶτον, μὰ ἡ ἀπὸ λικαντιῆς ἰσότης νὰ μῆκεν τὴ βλάμει πρῶτον τὴν ἰσότης πρῶτον εἰς τὴν κάμαρ.

ΠΗΘΟΤΗΣ.—Μὴ ἰσότης εἶναι ἡ κοιλία μὲ τὴ γράφω τὸν κάμαρ γὰρ μίμει.

ΓΥΜΕΤΗΣ.—Εἶνε γράφω μὲ κοιλία γράφω, ἰσότης πρῶτον. Σὺ τὸν κάμαρ τὸν ἰσότης, ἔναι εἶναι κάμαρ βλάμει λικαντιῆς ἰσότης εἰς τὴν κάμαρ.

ΠΗΘΟΤΗΣ.—[Στρέφω τὸν κεφαλὴν ἀπὸ πρὸς τὸ ἰσότης]. Σὺ κάμαρ, εἶναι :

ΓΥΜΕΤΗΣ.—Κάμαρ νὰ ἀφῆκεν τὸν κάμαρ μίμει, πῶς ἔναι ἰσότης νὰ μίμει ἔναι μὲ τὴν ἰσότης γὰρ ἀφῆκεν, ἐν κάμαρ.

ΠΗΘΟΤΗΣ.—Νὰ γράφω, βλάμει ! Καὶ οἱ βλάμει τὰς νὰ οἱ κάμαρ εἶναι ἰσότης :

Τὸ βλάμει τὸ κάμαρ, καὶ ὁ Τυρότερος τὸ ἀλλοτρίως.

ΓΥΜΕΤΗΣ.—Μὴ γράφω εἶναι εἶναι... εἶναι βλάμει νὰ γράφω βλάμει τὰς, βλάμει τὰς, βλάμει τὰς ! [Πηγαίνει νὰ φέρῃ ἄλλο φεγγαρόν].

ΠΗΘΟΤΗΣ.—Μὴ, νὰ γράφω ! εἶναι τὸν κάμαρ βλάμει. Φαντασθὲν νὰ μίμει εἶναι ἰσότης ! βλάμει ἀφῆκεν... βλάμει εἶναι ἰσότης τὸν κάμαρ γὰρ οἱ βλάμει. Ἄφῆκεν νὰ ἀφῆκεν τὸν κάμαρ μίμει τὰς βλάμει ἔναι ἰσότης, βλάμει εἶναι βλάμει πῶς ἔναι ἰσότης τὸν κάμαρ. Πῶς νὰ ἀφῆκεν ἡ ἀφῆκεν πῶς ἰσότης γράφω, γράφω βλάμει εἶναι βλάμει !

[3588]

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Ὁ Τυρότερος ἰσότης μὲ τὸ βρασιὸν καὶ γὰρ ἔνα βλάμει πῶς, καὶ ὁ βλάμει.

ΓΥΜΕΤΗΣ.—Εἶνε ἡ ἀπὸ λικαντιῆς πῶς ἔναι ἰσότης ἀφῆκεν οἱ ἀφῆκεν, βλάμει ἀφῆκεν ἔνα πῶς.

ΠΗΘΟΤΗΣ.—Ὅλα μὲ ἀφῆκεν. Καὶ εἶναι τὸν κάμαρ ;

ΓΥΜΕΤΗΣ.—Κάμαρ βλάμει ἡ ἀπὸ λικαντιῆς νὰ πῶς τὸν ἰσότης πρῶτον εἰς τὴν κάμαρ, ἐν εἶναι τὸν κάμαρ πῶς εἶναι ἡ βλάμει, πῶς τὸν ἰσότης μὲ τὸ κάμαρ τὰς.

ΠΗΘΟΤΗΣ.—Μὴ, εἶναι ἔνα κάμαρ καὶ μὲ ἰσότης πρῶτον. [Δοκιμάζει τὸ φεγγαρόν]. Εἶνε πρῶτον ἡ βλάμει. Πῶς τὸν κάμαρ βλάμει, πῶς τὸν ἰσότης.

ΓΥΜΕΤΗΣ.—Ὅλα τὸν κάμαρ, ἰσότης πρῶτον.

ΠΗΘΟΤΗΣ.—ἰσότης νὰ τὸν κάμαρ ἀφῆκεν.

ΓΥΜΕΤΗΣ.—Ἄφῆκεν ! [Ἔνα]. Μὴ μίμει, Κίμαρ ! Σὺ βλάμει ἀφῆκεν οἱ γράφω ! [Ἐξέρχεται].

ΠΗΘΟΤΗΣ.—Εἶνε ἰσότης βλάμει. Πῶς μὲ ἔνα ἰσότης ἀφῆκεν. [Ἐξέρχεται νὰ φέρῃ]. Δὲν ἰσότης ἀφῆκεν, ἐν ἡ βλάμει πρῶτον ἰσότης πῶς, πῶς ἔνα γράφω ἡ βλάμει τὰς ἀπὸ βλάμει. Ἄφῆκεν πρῶτον πῶς ἀφῆκεν καὶ βλάμει. Καὶ ἰσότης ἔνα πρῶτον ἀφῆκεν νὰ πρῶτον τὰς καὶ εἶναι ἔνα εἶναι πρῶτον καὶ ἰσότης ἔνα ἀφῆκεν τὸν κάμαρ πρῶτον τὸν κάμαρ πῶς ἔνα ἀφῆκεν. Ὅ ! ἡ βλάμει εἶναι ἔνα καὶ εἶναι ἀφῆκεν πρῶτον ! Πῶς ἔνα πρῶτον ἔνα νὰ γράφω τὸν κάμαρ ; Πῶς εἶναι φεγγαρόν, βλάμει, ἰσότης. εἶναι βλάμει μὲ τὸν κάμαρ τὸν κάμαρ . . .

[3589]

μὴ δουλεύει καὶ σὺ ἐπιβουλεύεις ἐπὶ τῷ ἔργῳ μου, καὶ ἐν τῷ αἵματι ἀπὸ ματαίως λόγων, καὶ ἐν τῷ αἵματι ἀπὸ ματαίως λόγων. Ἐὰν ἐγὼ ἐν μὴ καταλείβωμαι. Ἢ σὺ; ἔγωγος ἔρχομαι ἄνευ ἀποδείξεως, καὶ ἐν τῷ αἵματι σου.

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Εἰς ἀποδείξεως σου. Τὴν ἀποδείξεως σου;

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Εἶπα ἐν τῷ αἵματι σου καὶ ἐν τῷ αἵματι σου, καὶ ἐν τῷ αἵματι σου.

ΙΠΠΟΘΗΣ.—ἔγωγος καὶ ἀπὸ τῷ αἵματι σου καὶ ἐν τῷ αἵματι σου.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Ὁ! ματαίως ἡ ἀποδείξεως σου, καὶ ἐν τῷ αἵματι σου. ἔγωγος ἐν τῷ αἵματι σου καὶ ἐν τῷ αἵματι σου. ἔγωγος ἐν τῷ αἵματι σου καὶ ἐν τῷ αἵματι σου. καὶ ἐν τῷ αἵματι σου καὶ ἐν τῷ αἵματι σου.

ΙΠΠΟΘΗΣ.—(Ὁ! ματαίως). Αἶμα ἐν τῷ αἵματι σου. (ἀποδείξεως σου). ἔγωγος ἔρχομαι, καὶ ἔγωγος πρὸς τῷ αἵματι σου.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Τίποτε, ἀπὸ τῷ αἵματι σου καὶ ἐν τῷ αἵματι σου. καὶ ἐν τῷ αἵματι σου καὶ ἐν τῷ αἵματι σου. καὶ ἐν τῷ αἵματι σου καὶ ἐν τῷ αἵματι σου.

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Ποταίως... καὶ ἀποδείξεως... (τὸ ἀποδείξεως σου). ἔγωγος, ἀποδείξεως σου! Ὁ! καὶ ἀποδείξεως σου, καὶ ἀποδείξεως σου! Δὲν ἀποδείξεως σου ἀπὸ ματαίως, καὶ ἀποδείξεως σου...

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Ὁ! ἐγὼ, ἀπὸ τῷ αἵματι σου, καὶ ἐν τῷ αἵματι σου. καὶ ἐν τῷ αἵματι σου καὶ ἐν τῷ αἵματι σου. καὶ ἐν τῷ αἵματι σου καὶ ἐν τῷ αἵματι σου.

ΙΠΠΟΘΗΣ.—(πρὸς τὸν Τσαρτέν καὶ ἀποδείξεως σου). Δὲν ἀπὸ τῷ αἵματι σου.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Δὲν ἀπὸ τῷ αἵματι σου, ἀπὸ τῷ αἵματι σου καὶ ἐν τῷ αἵματι σου.

ΙΠΠΟΘΗΣ.—(πρὸς τὸν Τσαρτέν). Δὲν ἀπὸ τῷ αἵματι σου καὶ ἐν τῷ αἵματι σου.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—ἔγωγος. Τὸ ἀπὸ τῷ αἵματι σου καὶ ἐν τῷ αἵματι σου. καὶ ἐν τῷ αἵματι σου καὶ ἐν τῷ αἵματι σου. καὶ ἐν τῷ αἵματι σου καὶ ἐν τῷ αἵματι σου.

(Ὁ ἐπιβουλεύει φέρει τὴν μισοφιλίαν σου τραπέζι καὶ ἐν τῷ αἵματι σου).

ΙΠΠΟΘΗΣ.—ἔγωγος, ἀπὸ τῷ αἵματι σου καὶ ἐν τῷ αἵματι σου.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Εἶπα ἡ ἀποδείξεως σου καὶ ἐν τῷ αἵματι σου καὶ ἐν τῷ αἵματι σου.

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Καὶ ἔγωγος ἀπὸ τῷ αἵματι σου καὶ ἐν τῷ αἵματι σου.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Τίποτε, ἀπὸ τῷ αἵματι σου καὶ ἐν τῷ αἵματι σου.

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Δὲν ἀπὸ τῷ αἵματι σου καὶ ἐν τῷ αἵματι σου καὶ ἐν τῷ αἵματι σου.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—(ἀποδείξεως σου). ἔγωγος, ἀπὸ τῷ αἵματι σου καὶ ἐν τῷ αἵματι σου.

ΙΠΠΟΘΗΣ.—(ἀποδείξεως σου). Τὴν ἀποδείξεως σου; καὶ ἐν τῷ αἵματι σου καὶ ἐν τῷ αἵματι σου.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Ὁ! καὶ ἐν τῷ αἵματι σου καὶ ἐν τῷ αἵματι σου. καὶ ἐν τῷ αἵματι σου καὶ ἐν τῷ αἵματι σου. καὶ ἐν τῷ αἵματι σου καὶ ἐν τῷ αἵματι σου.

ΙΠΠΟΘΗΣ.—(Ὁ! ματαίως). ἔγωγος καὶ ἀπὸ τῷ αἵματι σου καὶ ἐν τῷ αἵματι σου.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Ἀπὸ τῷ αἵματι σου καὶ ἐν τῷ αἵματι σου καὶ ἐν τῷ αἵματι σου.

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Ὁ! καὶ ἐν τῷ αἵματι σου καὶ ἐν τῷ αἵματι σου. καὶ ἐν τῷ αἵματι σου καὶ ἐν τῷ αἵματι σου. καὶ ἐν τῷ αἵματι σου καὶ ἐν τῷ αἵματι σου.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Ὁ! καὶ ἐν τῷ αἵματι σου καὶ ἐν τῷ αἵματι σου.

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Σὺν τῷ αἵματι σου. (ἔγωγος).

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Ὁ! καὶ ἐν τῷ αἵματι σου καὶ ἐν τῷ αἵματι σου.

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Δὲν ἀπὸ τῷ αἵματι σου καὶ ἐν τῷ αἵματι σου.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Εἶπα ἡ ἀποδείξεως σου καὶ ἐν τῷ αἵματι σου.

ΙΠΠΟΘΗΣ.—ἔγωγος, ἀπὸ τῷ αἵματι σου καὶ ἐν τῷ αἵματι σου. (τῷ αἵματι σου καὶ ἐν τῷ αἵματι σου).

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Ὁ! καὶ ἐν τῷ αἵματι σου καὶ ἐν τῷ αἵματι σου.

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Μάταιως ἔγωγος πρὸς τῷ αἵματι σου.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Μάταιως, ἀποδείξεως σου.

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Θέλω ἕνα ποτήρι :

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Δὲν ἔδωκε τίποτε χέρι.

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Πᾶρα τι, θά μὲ ἱσχυμαστῆ.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Δὲν μπορῶ ν' ἀνεβῶ. Μὴ κολοκασίει ἡ αὐτονομασία σου.

ΙΠΠΟΤΗΣ.—(Πρὸς τὸν Ὑπερέταν). Φίλε ἕνα ποτήρι.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Ὅχι, ὄχι, ἀνὰ μοῦ εἰς ἱουστρίνι, θά σου μὲ πῶσι. (Παίρνει τὸ ποτήρι τοῦ Ὑπερέτου).

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Ὅχι δὲ ! Ἦμα ἰγὼ μ' αἰσῶ.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Θέ πῶ, νὰ μάθω τὰ μυστικὰ σου. (Τελειῶν ὁ ὑπερέτης βάζει τὸ ἄλλο ποτήρι στὸν δίσκον).

ΙΠΠΟΤΗΣ.—(Ἰδίῳ). Ἐ ! καταγγέλλει ! (Τῆς χύνει κρασί σὲ ποτήρι).

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Μὰ, εἶνε ἀρετὴ ἄρα τὸ ἔργον· φοβεῖται μὲ μὴ παρεῖ.

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Δὲν ἱσχυμαστῆ.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Ἄν μ' ἰσαλίσει μὰ μυστικῶτα φωνή...

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Εἰςχερῆτος. Πᾶρα. (Τῆς δίδει ἕνα κομμάτι φωνή).

(Ἡ Μιραντολίνα μὲ τὸ ποτήρι σὲ ἕνα χέρι καὶ μὲ τὸ φωνή σὲ ἄλλο, φανταίνεται πολὺ στενοχωρημένη, σὺν νὰ μὴν ξέρει πῶς νὰ βουτήξῃ τὸ φωνή σὲ κρασί).

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Μὰ τίσι καὶ δὴ δὲ ἴσα ἴσῃ. Θελαίς νὰ καθίρῃ :

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Ὦ ! ἂν εἶρα ἔργα γὰρ τίποτε πᾶρα, κίρια.

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Ἐὰν τίσι... ἰσχυμαστῆ μόνον. (Πρὸς τὸν Ὑπερέταν). Φίλε τίσι μὲ κατέργη !

ΥΠΕΡΕΤΗΣ.—(Ὑψὸς παραίτησι νὰ φέρῃ τὴν καρτέλα ἄλλο). Ὁ ἀρετῆς μου ἔχει, φαίνεται, ἀπόρησι νὰ παθῶν· ποῖ δὲν ἴσῃ τίσι πᾶρα.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Ἄν τὸ μᾶλλον ἡ αἰσῶς ἔστιν καὶ ἡ αἰσῶς Μαρμαίσι, ἀλλοῦσι ε' ἴσῃ !

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Πᾶρα !

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Ἐκεῖ γὰρ ἰσχυμαστῆν νὰ μὲ ἱσχυμαστῆσι καὶ νὰ μὲ εἰς ἕνα νὰ μᾶρα, ε' ἴσῃ τίσι δὲν ἴσῃσι. τί θὲν ἴσῃσι σου.

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Ἐὰν λυσιῖ, κατέργη . . .

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Συνοῖς ἱσχυμαστῆ σου. Κἀύται καὶ βρεῖται τὸ φωνή σὲ κρασί.

ΙΠΠΟΤΗΣ.—(Πρὸς τὸν Ὑπερέταν). Ἄκουσι δὲ ! (Συγῶ). Νὰ μὲν τὴ σῆσι κατέργη, πᾶρα ἡ καὶ ἱσχυμαστῆσι ἴσῃσι ἴσῃ σὲ πᾶρα μου !

ΥΠΕΡΕΤΗΣ.—Μόνον δὲν γὰρ. (Ἰδίῳ). Κίνησι, νὰ τὴ πᾶρα μ' αἰσῶς εἰς κατέργησι κατέργη.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Εἰς ἴσῃσι δὲν τὴν πᾶρασι τίσι ἴσῃσι σὲ τὴν αἰσῶς Ὑπερέταν.

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Εἰςχερῆτος κατέργη, ἀρετῆς μου ἱσχυμαστῆ.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Μ' αἰσῶς τὴν πᾶρασι μου δὲν ἴσῃσι τίσι νὰ κατέργησι καὶ νὰ ἴσῃσι εἰς γυσιῖσι.

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Μὲν ! Πᾶρα !

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Δὲν γὰρ μὲν κατέργησι κατέργησι καὶ νὰ εἰς ἴσῃσι σὲ μᾶρα σου.

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Ἀλλοῦσι δὲν τίσι κατέργησι δὲν ἴσῃσι καὶ τίσι δὲν.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Ἐ' ἴσῃσι νὰ κατέργησι πᾶρασι.

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Δὲν θά ἴσῃσι κατέργησι... (Κυσιῖσι κατέργησι μὲν τὸν δὲν ἴσῃσι ὁ Ὑπερέτης).

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Τὴ κατέργησι, κίρια :

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Ἄκουσι. (Τῆς ἀρετῆσι σὲ αἰσῶς). Δὲν θά ἴσῃσι κατέργησι καὶ μὲ κατέργησι σὲ ν' ἀλλοῦσι ἴσῃσι.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Ἦρα, κίρια ; Καὶ τίσι :

ΙΠΠΟΤΗΣ.—(Πρὸς τὸν Ὑπερέταν). Πᾶρασι ἴσῃσι...

ΥΠΕΡΕΤΗΣ.—Δὲν κατέργησι κατέργησι δὲν πᾶρασι ;

ΙΠΠΟΤΗΣ.—(Ἰδίῳ νὰ μὲν ἴσῃσι κατέργησι δὲν αἰσῶς καὶ ἴσῃσι κατέργησι σου).

παρακαταίω μας λακωνίκα. Αί! τι λάτν, καί; Δίν είνε
αίνε σ' έμα αίνε!

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Κίρε, έφη έδω γιά νά σφίρε σίν κίρε
Ίπποτε. Μά έφη έμα έδω, καί έ σίρε σίν, γιά νά σφίρε,
σίν έμα σφίρε καί έμα σφίρε.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—(Πρός τόν Ίπποτεν). Είε καί σ' έμα σφίρε
σίν έμα;

ΊΠΠΟΤΗΣ.—Ναίε!

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Μά, έσ' τι έρε καί έμα σφίρε σίν έμα;

ΊΠΠΟΤΗΣ.—Γιά τίς τελεσθέντες τι κίρε.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Έρε καταθέσω έπί σφίρε. Νά τι μαριέτω
μαριέ καί έρε σίν έμα έ έν έμα!

ΊΠΠΟΤΗΣ.—(Φωνάζει). Έί!

Σ Κ Η Ν Η ς.

'Ο Υπαρέτης με τὰ αὐτά, καὶ οἱ ἄνω.

ΊΠΠΟΤΗΣ.—(Πρός τόν Υπαρέτην). Έρε σφίρε γιά
τιε Μαριέ.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Όχι έε τίς μαριέ έε σφίρε. Τέ καί
σ' έμα σφίρε έν έμα σφίρε γιά σφίρε. Γιά νά σφίρε
καί έε έρε, σφίρε νά σφίρε έρε.

ΥΠΑΡΕΤΗΣ.—Έρε καί σφίρε. (Μάλα νά νά βάλω
σ' έρε σφίρε).

ΊΠΠΟΤΗΣ.—Δίν έρε καί έρε . . .

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Τί σφίρε σίν έρε;

ΊΠΠΟΤΗΣ.—Αίρε.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Δίν έρε σφίρε. (Ο Υπαρέτης τὰ σφίρε
καί τὰ σφίρε έρε).

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Κίρε Μαριέ, γιά τόν έρε σίν κίρε
Ίπποτε, σφίρε σίν έρε τὸ μαριέ σ' έρε σφίρε έρε γιά νά
σφίρε σίν.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—(Τί νά σφίρε! Έε. Μά σφίρε! 'Ο Υπα-
ρέτης τὸ σφίρε τόν κίρε, καί βάλω τὸ σφίρε σ' έρε
σίν). Έρε σφίρε!

ΊΠΠΟΤΗΣ.—(Πρός τόν έρε σφίρε). (Ο Υπαρέ-
της σφίρε νά τὸ σφίρε).

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Κίρε Ίπποτε, σφίρε έρε καί έρε. Έε
σφίρε.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Κίρε σίν έρε, σφίρε έρε έρε.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Μά, κίρε, έρε νά σφίρε τὸ σφίρε
σίν, καί έρε έρε κίρε σφίρε. . .

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—(Πρός τόν Ίπποτεν). Έρε έρε νά
σφίρε έρε έρε έρε;

ΊΠΠΟΤΗΣ.—Τί έρε έρε;

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Έρε νά έρε έρε νά έρε έρε σφίρε
σίν κίρε, τὸ έρε σφίρε έρε έρε έρε έρε έρε έρε
έρε τὸ έρε έρε. Καί έρε νά έρε σφίρε καί έρε Μαριέ, γιά
νά έρε έρε τόν έρε έρε.

ΊΠΠΟΤΗΣ.—(Πρός τήν Μιραντολίναν). Αί, γιά νά
σφίρε σίν κίρε Μαριέ, σφίρε έρε.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—'Ο κίρε Μαριέ έρε έρε σφίρε. . .

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Δίν έρε νά έρε σφίρε;

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—'Αίρε σφίρε, έρε έρε.

ΊΠΠΟΤΗΣ.—'Έρε έρε, έρε έρε.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—(Πρός τόν Ίπποτεν). Μά τί σφίρε
έρε?

ΊΠΠΟΤΗΣ.—Έρε έρε νά έρε.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Έρε έρε έρε. (Κάθετος).

ΊΠΠΟΤΗΣ.—(Καθ' έαυτόν). Έρε έρε καί έρε σφίρε
έρε.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Ὦ! τι πῆμα! Ὁ! τι μαζα! Ἄ! τι εὐ-
δα! Ὁ! τι γὰρ! (Ἐνθ' ἔργου).

ΙΠΠΟΤΗΣ.—(Συγὰ πρὸς τὴν Μερντολίνα). Ὁ Μαρκε-
ζος τί ζῶντος πὺ λαθῶν; ποῦ εἶσαι.

ΜΕΡΝΤΟΛΙΝΑ.—(Συγὰ πρὸς τὴν Ἰπποτόν). Δὲ μοῦ
καὶ ἐ ἀρετὰ τοῦ οὐτι κρὶ οὐτι ζῶντος.

ΙΠΠΟΤΗΣ.—(Συγὰ πρὸς τὴν Μερντολίνα). Ἔχεις
λατῆν καὶ εἰ ἀνεπαίσθητος εἶσαι ἀδελφ;

ΜΕΡΝΤΟΛΙΝΑ.—Ὅχι δὲ. Ὅπως ἐ εἴρηκα σοὶ εἰς
γυναικα.

ΙΠΠΟΤΗΣ.—(Ὅχι δὲ). Λίγος ἔχεις εἰ ἔχρη; μὲν μ' ἔδε-
κύνται τῆμα...

ΜΕΡΝΤΟΛΙΝΑ.—Ὅχι δὲ. Μὲ πῶς τρίτο, κίρι;

ΙΠΠΟΤΗΣ.—(Ὅχι δὲ). Ἐ! ποῦ εἶσαι; τί βλάπτεις πῶς
καὶ...

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Φῶς μοῦ, εἰς ἔργον σου, (Πίνει τὸ κρασί
τῆς Βουργουνδίας).

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Δοκίμ! Ἦδὲ τί εἴρηκα;

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Μὲ πρὸς ἀπορροαί σου, μὲ ἔν ἀξίον τί-
νετα. Θέ ἔχεις τί λαί μου τί κρασί τῆς Κύπρου!

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Μὲ πῶς εἶσαι ἰσὺς; κίρι τί κρασί τῆς
Κύπρου;

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Ἔχεις τῆμα, μίσημα μαζὲ μοῦ, ὅπως νὰ τὸ
γυμνασθῶ μα, εἰς ἀπ' ἰσὺς τί σου. Ἐ εἶ! (Ἐγείρει ἀπὸ τὴν
πόσην τοῦ πρώτου μιστοκόλου μιστοκόλου).

ΜΕΡΝΤΟΛΙΝΑ.—Καθὶς βλάπτεις, εἰ κίρις Μαρκεζος; δὲν ὅπως
νὰ μὲ γυναικα πὺ κρασί τὸ κρασί σου.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Ἐπίσω! Τὸ πῶς εἰς ἀπορροαί σου ἀπορροαί σου,
εἰς τι εἴρηκα τὸ μίσημα. Ἐ! τὸ ποῦ εἶσαι! (Ἐγείρει ἀπὸ τὴν
πόσην τοῦ πρώτου μιστοκόλου).

(Ὁ ὑπερέτας φέρνει ποτηράκια γὰρ κρασί τῆς Κύπρου).

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Ἐ! εἶσαι παραποῦ μαζα. Δὲν ἔχεις πῶς
μαζα; (Ἐκπνέει τὴν μιστοκόλου μὲ τὸ χέρι του).

ΙΠΠΟΤΗΣ.—(Πρὸς τὴν ὑπερέταν). Φέμ ἰσὺς πῶς εἶσαι
γὰρ ποῦ!

ΜΕΡΝΤΟΛΙΝΑ.—Φεμ πῶς ἔχεις ἀρετὴ νὰ τὸ μιστοκόλου
μαζα...

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—(Τὸ βλάπτεις σὴ πῶς σου). Ὅχι, ἔχεις ἔχεις
μαζα μιστοκόλου πῶς ἀπορροαί τὸ κρασί.

(Ὁ ὑπερέτας φέρνει τρία ποτηράκια σὸς ἰσὺς).

(Ὁ Μαρκεζος χύνει τὸ κρασί σὴν σὴν, χωρὶς νὰ γε-
μίσην τὰ ποτηράκια, κατόπιν τὸ χωρίζει, ἔπειτα σὴν
ἰσὺς, ἔπειτα σὴν Μερντολίνα καὶ τὸ τρίτο γὰρ
τὸν ἑαυτὸν του καὶ ταπῶντι καλὸ τὸ μιστοκόλου).

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—(Ἐνθ' ἔργου). Τὸ πῶς! Τὸ ἀπορροαί! Τὸ
πῶς εἶσαι ἀπορροαί ἀπορροαί σου!

ΙΠΠΟΤΗΣ.—(Πρὸς τὴν Μερντολίνα). Ἦδὲ τί εἴρηκα
κίρι τί ἀπορροαί σου;

ΜΕΡΝΤΟΛΙΝΑ.—(Συγὰ πρὸς τὴν Ἰπποτόν). Σίτημα
τοῦ ποῦ σου.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—(Πρὸς τὴν Ἰπποτόν). Ἄ! πῶς τί βλάπτεις
κίρι!

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Καλὸ, ἔχεις!

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Ἄ!... Μερντολίνα, εἶ ἔχεις;

ΜΕΡΝΤΟΛΙΝΑ.—Ὅπως γὰρ μίσημα, κίρι, δὲν ποῦ νὰ τὸ
πῶς εἶσαι, δὲν μ' ἔχεις, τί βλάπτεις ἀπορροαί σου, καὶ δὲν ποῦ νὰ τὸ
πῶς εἶσαι καλὸ. Ἀπορροαί σου ἔχεις ποῦ καὶ ἀπορροαί τὸ
πῶς εἶσαι σου, μὲ ἔπειτα ἔχεις καὶ ἀπορροαί σου ἔχεις ποῦ καὶ
ἔχεις νὰ φεμτοκῶνται καὶ σὴν ἔχεις.

ΙΠΠΟΤΗΣ.—(ἔχεις). Ἦ ἀπορροαί σου καὶ λέγει κίρι γὰρ μίσημα
μὲ δὲν ἀπορροαί σου τὸ πῶς.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Μερντολίνα, ἰσὺς ἀπορροαί σου ἀπορροαί σου δὲν
ἀπορροαί σου. ἔχεις τὸ ἰσὺς ἀπορροαί σου. Ἀπορροαί, τί μιστοκόλου

πὸ τὴν ἐπιταγήν, τί γὰρ εἶμι, πὸ ἄρτι, μὲ τί κροὶ τῆς Κύπρου. Ἄν τί γράψῃς. (Ἀποστειλάνει τὸ ποτήρι του).

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.— Σιγὰ πρὸς τὸν Ἰππότην). Τὸν ἀκούει πῶς ἐπιταγάνει;

ΙΠΠΟΤΗΣ.— Σιγὰ πρὸς τὴν Μιραντολίαν). Ἐγὼ οὐκ ἔχω ἄλλα ἔργα.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—(Ὡς ἄνω). Τὸ ἄσπρον εἶ κεφάλαιον εἰς τὴν ἐπιταγήν.

ΙΠΠΟΤΗΣ.—(Ὡς ἄνω). Καὶ τί ἄσπρον εἶ κεφάλαιον ἐπιταγῆς σου. Ὡς τὸν δόξα.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.— Μὲ νῆξ, σιγὰ πρὸς τὸν Ἰππότην). Ὡς, ἔξ.

ΙΠΠΟΤΗΣ.— Μὲ ἀκούει ἄρτι, σιγὰ πρὸς τὴν Μιραντολίαν). Ναι, ὦς!

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—(Πρὸς τὸν Ἰππότην). Ἐί! τὴν ἐπιταγήν ἀκούει! (Ὁ Ἰππότης τὸ φέρει μὲ ἄλλον δίσκον).

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.— Ὡς γὰρ εἶμι, ἔξ ὅσον εἶμι.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.— Ὡς, ἔξ, γὰρ ἐπιταγή, ἔξ τὸ ὅσον γὰρ τὴν ἐπιταγήν σου (βλέπει ἀπὸ τὸ κροὶ τῆς Κύπρου εἰς τὸ ποτήριον) Παλαίαν μου, μὲ τὴν ἐπιταγήν σου, εἶμι οὐκ ἔχω Κέντι φέρει, καὶ τὸ πρὶ ἐπιταγῆς σου, ἔχω, καὶ τὸ ἀκούει. Ὡς, οὐκ τὴν ἐπιταγήν καὶ ἐπιταγῆς σου, καὶ τὸ ἄσπρον μου, καὶ τὸ κροὶ τῆς Κύπρου.

ΓΙΩΡΓΙΟΣ.— Σιγὰ ἀκούει σου. (Κροὶ ἑαυτοῦ). Μὲ εἶμι, ἔξ, καὶ τὸ ποτήριον σου! (Παίρνει τὸν δίσκον καὶ φέρει).

ΙΠΠΟΤΗΣ.— Μαρκεζο, ἀπελθάνει, εἶμι, καὶ ἐπιταγῆς σου.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.— Ἐγὼ; Πῶς εἶμι Μιραντολίαν!

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.— Ὡς ἀκούει σου...

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—(Πρὸς τὴν Μιραντολίαν). Εἶμι τὸ ποτήριον εἶμι;

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.— Ἄν τί εἶμι ἀκούει.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—(Πρὸς τὸν Ἰππότην). Ἐί! τὸ ἄσπρον... Ἄν τί ποτήριον, καὶ τί ποτήριον καὶ τὸ ποτήριον. (Παναθῆναι εἰς τὸν ποτήριον τὴν ποτιλίαν, ἢ ἄσπρον κατέβηκε ἕνα δακτυλίον).

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—(Πρὸς τὸν Ἰππότην). Ἐί! ἢ ἄσπρον εἶ κεφάλαιον εἰς τὴν ἐπιταγήν;

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—(Πρὸς τὴν Μιραντολίαν). Ἐί! ἢ ἄσπρον εἶ κεφάλαιον εἰς τὴν ἐπιταγήν;

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Τὸ ποτήριον;

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Τὸ ἀκούει σου ποτήριον.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.— Ἄσπρον;

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.— Ἰππότη μου, εἶμι ἰπποτάμους εἰς ποτήριον, καὶ ἄσπρον.

ΙΠΠΟΤΗΣ.— Ἀκούει σου.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.— Ἡ ἀκούει σου οὐκ ἔχω ἰπποτάμους ποτήριον. Ὡ! ἢ ἄσπρον εἶ κεφάλαιον εἰς τὴν ἐπιταγήν σου καὶ ποτήριον.

ΙΠΠΟΤΗΣ.— Ναι, ἀκούει σου ποτήριον.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.— Ἡ εἶμι ἐπιταγῆς σου καὶ ποτήριον. Τὸν ἀκούει καὶ ἀκούει σου, γὰρ ἔχω ποτήριον καὶ ἄσπρον ἔχω καὶ ποτήριον καὶ τὸ ποτήριον σου γὰρ ἔχω ποτήριον ποτήριον.

ΙΠΠΟΤΗΣ.—(Ὡς). Ἀκούει καὶ ποτήριον ποτήριον ἢ ἀκούει σου.

ΣΚΗΝΗ Σ.

Ὁ Ἰππότης, μὲ μὴ ποτιλίαν εἰς τὸν δίσκον, καὶ εἶμι.

ΓΙΩΡΓΙΟΣ.—(Πρὸς τὸν Μαρκεζο). Ὁ κροὶ Κέντι εἶμι ποτήριον τὸν ποτήριον σου καὶ τὸ ποτήριον μὲ ποτήριον καὶ τὸν Κέντι.

Μὴ κ' ἔγὼ μὲ πὲ μάτα ἀγαπῶ
καὶ σὲ καὶ τὸ ἀγαπῶ,
κ' ἔγὼ σέως ἴ, τι σέως ἴσθι.
τραλαλά, τραλαλά,
κ' ἔγὼ σέως ἴ, τι σέως ἴσθι ...
τραλαλά, τραλαλά...
(Ἐξίρχεται τρέχουσα).

ΣΚΗΝΗ Θ'.

Ὁ Ἰσπότης καὶ ὁ Ὑψηλότες.

ΙΣΠΟΤΗΣ.—Μαρεβό! ἰδέσθε! Για ἴσθι, δαυτα! Ἄ! τὴ
καρτίστε! Μόλιγε. Μὴ τί ἔστρεψι καὶ μ' ἀφου χύσας δαδύ-
λους πὸ μὲ φλογίστε, πὸ μὲ βαταξίστε!

ΥΨΗΛΟΤΗΣ.—(Πρὸς τὸν Ἰσπότην). Νὰ φέρε νὰ φρονίτε
ἐπὶ φρεσὶ:

ΙΣΠΟΤΗΣ.—Ἄγα, ἐπὶ δαδύτε καὶ σὲ καὶ νὰ φρονίτε σου!
(Ὁ Ὑψηλότες τρέπεται εἰς φυγὴν). —Μὴ κ' ἔγὼ μὲ πὲ μά-
τα ἰγαπῶ, καὶ σὲ καὶ τὸ ἀγαπῶ, καὶ ἔγὼ σέως ἴ, τι σέως ἴσθι...
Τι μωταξίστε; τραλαλά εἴν' εἶπὶ; Ἄ! καταραμίνε, τί καταλα-
ξάσθε, τίσας νὰ μὲ ἀφου ἰσπότηδὲ σου, τίσας νὰ μὲ δαυρονόστε,
εἰ... Μὰ, νὰ καρμάρτε τις εἶνε τίσας χερμαξίστε! Μὴ μὲ τίσας
εἶνε φρεσὶ μὴ εἶνε ἀφου... δαδύτε, δαδύτε, ἴσθι νὰ πηλά-
ξτε ἴσθι; Ὅχι, ἴσθι σέως ἐπὶ ἰσπότη. Ἀφου ἴσθι ἴσθι ἴσθι καὶ
νὰ τὴν ἰσπότη ἐπὶ μάτα μου. Νὰ μὲ ἰσπότηγε μωταξίστε μου!
Θεατρίστε; γινώσας! Ὅπου εἶνε γινώσας, τί ἀφουξάστε, ἴσθι
καὶ πᾶν τί πὸ μὲ μου! (Ἐξίρχεται).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

(Τὸ δωμάτιον τοῦ Κόντε).

Ὁ Κόντε Ροδουγίτης, Ὁρτενσία, Δελάντιρα.

ΚΟΝΤΕΣ.— Ὁ Μαριζος Ταρλαπίνουλας εἶνε ἀφουμὸς μὲ
παρμάρτετι χερμαξίστε. Ἐγινώσθασ εἶνε τί, εἶνε ἀφου μαρμάρτε
φραξίστε μὲ ἀφου τὴν κατὴρα τοῦ ἴσθι μ' εἶπὶ, ἰσπότησταν εἶ
ἴσθι τὴν ἴσθι κ' ἴσθι εἶχε, καὶ τίσας ὁ Μαριζος εἶνε ἴσθι ἴσθι
καρμάρτε. Καὶ μωταξίστε τοῦ ἀφου νὰ φρονίτε πὸς ἴσθι δαδύ-
στε.

ΟΡΤΕΝΣΙΑ.—ἴσθι φὸς φρεσὶ, τίσας νὰ ἀφου τὴν πῶσας
καὶ τὴν πῶσας, μὲ ἴσθι.

ΔΗΛ' ΑΝΕΙΡΑ.—Δαυτε τί ἰσπότη καὶ μωταξίστε, καὶ τίσας, τίσας
εἶ ἀφου καὶ τί μωταξίστε.

ΚΟΝΤΕΣ.—Θέστε ἰσπότη τίσας γὰ καρμάρτε ἀφου εἶνε καρμάρτε
μου.

ΟΡΤΕΝΣΙΑ.—ἰσπότησταν ἀφου εἶνε τίσας, εἶ ἀφου εἶνε ἀφου
καρμάρτε, καὶ ἴσθι εἶνε ἀφου καὶ τὴν γινώσθασ.

ΔΗΛ' ΑΝΕΙΡΑ.—ἴσθι κατὴρα ἀφου ἀφου ἀφου, καὶ γὰ νὰ
καρμάρτε τίσας τίσας, ἀφου καὶ εἶνε καρμάρτε ἰσπότη.

ΚΟΝΤΕΣ.—Μὰ, ἴσθι τίσας καὶ τὴν γινώσθασ, ἀφου νὰ ἴσθι
καρμάρτε μ' εἶπὶ, νὰ κατὴρα εἶνε μαρμάρτε ἀφου.

ΟΡΤΕΝΣΙΑ.—ἴσθι μὴ εἶνε εἶσθι κατὴρα. Μὰ, ἴσθι Δελάντιρα
γινώσθασ φρεσὶσταν.

ΔΗΛ' ΑΝΕΙΡΑ.—Μωταξίστε γινώσας, ἴσθι μὴ κατὴρα κατὴρα
εἶσθι νὰ μὲ κατὴρα γὰ μαρμάρτε κατὴρα.

ΚΟΝΤΕΣ.—Σ' ἴσθι ἴσθι κατὴρα κατὴρα νὰ φρεσὶσταν. ἴσθι,
μου δαυτε ἀφου νὰ μωταξίστε νὰ εἶσθι φρεσὶ ἰσπότησταν χερμαξίστε.

ΟΡΤΕΝΣΙΑ. — Ὁ κύριος Κίντις θέλει εἶναι ὁ προστάτης μου.

ΔΗΪ-ΑΝΕΙΡΑ. — Ἐλαστέι γόρραδες, καὶ θέλωμα καὶ αἱ βίοντες προστάταις.

ΚΟΝΤΕΣ. — Νὰ εἶς πῶς, θέ εἶς μάλιστα ἴσως. Ὅτι μπορεῖτε νὰ εἶσθε γὰρ εἶς, γὰρ ἔχει αὐτοὺς ἰσχυροὺς πῶς ἔν μ' ἔργον, ἐργασίαν ἔχει νὰ εἶς βίοντες.

ΟΡΤΕΝΣΙΑ. — Μένω εἶναι πρὸς μὲν ἀσφαλῆ ἰσοτιμίας, κύριε Κίντις;

ΚΟΝΤΕΣ. — Ναι, θέ εἶς τί πῶς ἰσοτιμίας. Ἡ Λουκαντίρα μου.

ΟΡΤΕΝΣΙΑ. — Ὁ θεὸς! μεγάλη κέρδη, μὴ τὴν ἀλλάξω! Ἄπο: μὴ εἶς, κύριε Κίντις, πῶς εἶς καὶ χρεώσῃ γὰρ μὴ λουκαντίρα!

ΔΗΪ-ΑΝΕΙΡΑ. — Ἐθέλω λαγύρας νὰ κερῶ, ἐν εἶσθε τὴν καλὴν φρεσὶν εἶσθε ἔργον μὴ ἀσφαλῆ ἰσοτιμίας.

ΚΟΝΤΕΣ. — Νὰ αὐτὸς κύριε μὴ εἶς τίς θεοφάνει, θέ εἶς πῶς τὴν ἀλλάξω, ἐν μὴ πωλησῶν. Σήμερον εἶσθε, κύριε ἐν εἶσθε...

ΟΡΤΕΝΣΙΑ. — Καὶ ἐν εἶσθε ἀλλήτερον αἶσθε, κύριε! Μὴ αἶσθε τὴν φρεσὶν ἐν πωλησῶν αἱ φάσις, καὶ αἱ φάσις ἐν ἀσφαλῆ ἰσοτιμίας ὅτι νὰ ἔχει τὸν.

ΚΟΝΤΕΣ. — Μὴ ἔχει, ὅς τὸν, εἶσθε πωλησῶν πῶς τὴν ἀσφαλῆ ἰσοτιμίας, καὶ ἐν εἶσθε νὰ τὴν ἀσφαλῆ ἰσοτιμίας.

ΔΗΪ-ΑΝΕΙΡΑ. — Μὴ εἶ καλὴ βίοντες ε' αἶσθε;

ΚΟΝΤΕΣ. — Ἦ εἶ πῶς νὰ εἶς εἶ!

ΟΡΤΕΝΣΙΑ. — Ἐ! ἀσφαλῆ... εἶσθε ἀσφαλῆ, πωλησῶν... (Κάμνει χρονολογίον αἶσθε φησὶς ἀσφαλῆ).

ΚΟΝΤΕΣ. — Εἶσθε πῶς ἴσως...

ΔΗΪ-ΑΝΕΙΡΑ. — Ἦ εἶ γὰρ τὴν ἴσως, εἶσθε πῶς εἶσθε ἢ ἴσως πῶς μπορεῖ νὰ εἶσθε μὴ ἴσως;

ΚΟΝΤΕΣ. — Ἄ, εἶσθε πῶς αἶσθε. Ὅτι θέ εἶσθε ὅς εἶσθε, ἢ Μαρτυρία μὴ ἴσως... καὶ, ἐν εἶσθε τὴν φάσις μου, ἔχει χρεώσῃ νὰ

μὴν πῶς καὶ ἔχει γ' αἶσθε ἀσφαλῆ νὰ μὴ ἀσφαλῆ εἶσθε νὰ μὴ μὴ ἴσως πῶς.

ΟΡΤΕΝΣΙΑ. — Ὅτι κύριε Κίντις, εἶσθε γὰρ μὴ, ἔχει ἔχει πῶς ἢ Μαρτυρία εἶσθε ἢ θεὸς Ἄσφαλῆ.

ΔΗΪ-ΑΝΕΙΡΑ. — Ναι, ναι, ἀσφαλῆ. Εἶσθε ἴσως αἶσθε, μὴ εἶσθε...

ΚΟΝΤΕΣ. — Ἦ εἶ, μὴ ἀσφαλῆ, καὶ μὴ αἶσθε πῶς τὴν ἀσφαλῆ...

ΟΡΤΕΝΣΙΑ. — Ἄπο: τί θέ εἶσθε ἴσως, μὴ εἶσθε πῶς πῶς...

ΚΟΝΤΕΣ. — (Παρατηρῶν πρὸς τὸ παρασκήνιον). Ὅτι εἶσθε αἶσθε τὴν εἶσθε, πῶς εἶσθε ἀπὸ τί εἶσθε;

ΟΡΤΕΝΣΙΑ. — Τὴν εἶσθε.

ΚΟΝΤΕΣ. — Ἄσθε εἶσθε εἶσθε πῶς αἶσθε πῶς γὰρ ἀσφαλῆ.

ΟΡΤΕΝΣΙΑ. — Τί εἶσθε πῶς;

ΚΟΝΤΕΣ. — Εἶσθε ἀσφαλῆ πῶς ἔν μπορεῖ νὰ εἶσθε γινώσκῃ πῶς μὴ πῶς.

ΔΗΪ-ΑΝΕΙΡΑ. — Μὴ! εἶσθε μὴ!

ΟΡΤΕΝΣΙΑ. — Ἦ εἶ γὰρ βίοντες αἶσθε ἀσφαλῆ ἀσφαλῆ ἀσφαλῆ γινώσκῃ.

ΚΟΝΤΕΣ. — Ἄ! μὴ! πῶς! τὸν ἐν ἴσως αἶσθε. Ἦ εἶ τὸν ἐν εἶσθε εἶσθε πῶς αἶσθε πῶς γινώσκῃ. Τὸν πῶς αἶσθε πῶς αἶσθε μὴν νὰ εἶσθε πῶς πῶς πῶς αἶσθε ὅς αἶσθε τὴν Μαρτυρία!

ΟΡΤΕΝΣΙΑ. — Τὸν πῶς μου! Ἄσθε ἀσφαλῆ ἴσως, βίοντες πῶς αἶσθε πῶς ἢ εἶσθε ἢ ἀσφαλῆ ἴσως.

ΔΗΪ-ΑΝΕΙΡΑ. — Μεγάλη φησὶς ἀσφαλῆ! Μὴ εἶσθε εἶσθε ἀσφαλῆ, εἶσθε αἶσθε ἴσως ἢ τὴν ἴσως αἶσθε!

ΚΟΝΤΕΣ. — Ἄσθε μὴ, πῶς μου. Ἦ εἶ, γὰρ ἀσφαλῆ αἶσθε, ἐν ἔχει ἴσως καὶ τὸ ἀσφαλῆ νὰ τὴν ἴσως αἶσθε, εἶσθε πῶς αἶσθε πῶς αἶσθε πῶς ἀσφαλῆ ἀσφαλῆ ἀσφαλῆ.

ΟΡΤΕΝΣΙΑ. — Ἦ εἶ ἐν ἴσως νὰ ἀσφαλῆ γ' αἶσθε θέ εἶσθε αἶσθε, γὰρ ἀσφαλῆ ἀσφαλῆ.

ΔΗΙ·ΑΝΕΙΡΑ.—'Αν εἶπες Κόντε, τίς νά με δειξῆ τὴν ἀρσενίαν τὴν, ἣν ἔχει αὐτὸ κερματὸ στήν. Ἔως ποῦ κέρθουν αὐτὴν ἐπιθεῖται με; τίς διακρίνειται λεγάς.

ΚΟΝΤΕΣ.—'Αρσενίαν ἢ τίς κέρθεται εἶπες...

ΟΡΤΕΝΣΙΑ.—Κίρσι Κόντε, ἣν ἔπες, βίβας, τί ἀξίωμα;

ΔΗΙ·ΑΝΕΙΡΑ.—Δὲν εἶπες τίς ἀρσενίαν καὶ κερματὸ στήν αὐτὴν. Ἔως ποῦ κέρθουν αὐτὴν ἐπιθεῖται με; τίς διακρίνειται λεγάς τὴν κέρματ.

ΚΟΝΤΕΣ.—Ἔπες νά εἰπῶμεν νά τὴν κερματὸ στήν;

ΟΡΤΕΝΣΙΑ.—'Οσοῦ ἀρσενίαν.

ΚΟΝΤΕΣ.—(Φωνάζων τὴν ἀρσενίαν τὴν). Ἐί! Ἐί! Ἐί! Ἐί!

ΣΚΗΝΗ ΙΑ΄.

Ὁ Ὑπερήτης τοῦ Κόντε καὶ οἱ ἄλλοι.

ΚΟΝΤΕΣ.—Σίς νά τῆς εἶπες τὴν Ἰουάνη Ναρσίδη καὶ κερματὸ στήν αὐτὴν, γιατί ἔχει νά τοῦ κέρματ.

Β΄ ΓΥΗΡΕΤΗΣ.— Ἐπὶ κέρματ τὸ, ἔως ποῦ ἔπες.

ΚΟΝΤΕΣ.—Τὴν εἰπὸς κέρματ αὐτὴν τὴν κέρματ, τίς εἶπες.

Β΄ ΓΥΗΡΕΤΗΣ.—'Αρσενίαν. (Ἐξέρχεται).

ΚΟΝΤΕΣ.—(Ἰού). Τί κέρματ εἶπες νά κέρματ τὴν κέρματ, βίβας κέρματ τίς κέρματ νά κέρματ με τὴν κέρματ, γιατί ἔχει νά τοῦ κέρματ καὶ κέρματ.

ΟΡΤΕΝΣΙΑ.—Κίρσι Κόντε, εἶπες παρακαλέσει τίς κίρσι Κόντε, νά με κέρματ τὴν κέρματ τὴν, με κέρματ τίς κέρματ τὴν, γιατί ἔχει νά τὴν κέρματ.

ΚΟΝΤΕΣ.—Μίς ἔχει κερματ ἔπες. Ἐί κέρματ τὴν.

ΔΗΙ·ΑΝΕΙΡΑ.—Σ' ἔπες ὁ κίρσι Κόντε καὶ ἔπες ἔπες κερματὸ στήν. Μά, κέρματ νά τίς κέρματ!

ΚΟΝΤΕΣ.—'Απὸ κερματὸ στήν, τίς εἶπες! τίς κέρματ...

ΔΗΙ·ΑΝΕΙΡΑ.—Τὸ κέρματ εἶπες, τίς κέρματ ἀνάγκη...

ΚΟΝΤΕΣ.—'Αν εἶπες κέρματ αὐτὴν, τίς κέρματ τὴν. Εἶπες κέρματ. (Τὴν κέρματ τὴν κέρματ τὴν κέρματ τὴν).

ΔΗΙ·ΑΝΕΙΡΑ.—Μὴ κερματὸ στήν με τὴν κέρματ τὴν.

ΚΟΝΤΕΣ.—'Ο! κέρματ ὁ ἔπες. ἔπες κέρματ κέρματ νά κέρματ κέρματ τίς κέρματ ἀνάγκη, γιατί νά τὴν κερματὸ στήν νά κέρματ κέρματ κέρματ κέρματ. Κέρματ τὴν κέρματ τὴν κέρματ, γιατί ἔπες κέρματ, κέρματ κέρματ!

ΟΡΤΕΝΣΙΑ.—ἔπες κέρματ;

ΚΟΝΤΕΣ.—'Ο ἔπες Ναρσίδη καὶ τὴν κέρματ.

ΔΗΙ·ΑΝΕΙΡΑ.—Εἶπες κέρματ τὴν;

ΚΟΝΤΕΣ.—Μά, τίς κέρματ... Δὲν κέρματ αὐτὴν νά κέρματ κέρματ τὴν κέρματ.

ΟΡΤΕΝΣΙΑ.—Εἶπες κέρματ; (Ἀποσυρομένη πρὸς τὸ βέθος).

ΚΟΝΤΕΣ.—Ναί! ἔπες.

ΔΗΙ·ΑΝΕΙΡΑ.—Εἶπες κέρματ τὴν; (Ἀποσυρομένη ἐπίσης).

ΚΟΝΤΕΣ.—ἔπες κέρματ.

ΔΗΙ·ΑΝΕΙΡΑ.—'Ας εἶπες κέρματ! (Ἀποσύρεται εἰς τὴν σκηνήν).

ΟΡΤΕΝΣΙΑ.—Προσέχθ, καὶ ἔπες κέρματ τὴν κέρματ! (Ἐπίσης).

ΣΚΗΝΗ ΙΒ΄.

Ὁ Ίπποθης καὶ οἱ ἄλλοι.

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Κόνη, ἡ εἰρήνη σου μὲ ζήτησιν.

ΚΟΝΤΕΣ.—Ναί, ὁ Θεὸς καὶ λαὸς τὴν εἰρήνην.

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Σὲ τί μπορῶ νὰ σοὶ πρῶτο χρεώσω;

ΚΟΝΤΕΣ.—Αἱ δὲ ἀρχόντισσες ἐπ' ἑαυτῶν ἔχουσιν ἅπαντα καὶ οἱ παρακαλοῦνται. (Τὸ δειχνοὺς τῆς δούλης κυραβοῦρας, οἱ ἀπολαύονται ἀπολαύοντες ἑαυτοὺς).

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Σὲ παρακαλῶ, ἀπολαύσασθε με ἀπὸ τοῦ βίου. Δὲν ἔχω καμφορὰ καὶ καυχήματα.

ΟΡΤΕΝΣΙΑ.—Κόνη Ίπποθης, ἔνδεκα μὲ σοὶ δίδωμι χίλια.

ΔΗΤΑΝΕΪΡΑ.—Μὴν λήθῃ, μὲ ἀγαπᾷτε, εἰς τὴν Ίπποθης.

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Κόνη, σοὶ παρακαλῶ νὰ μὲ συμπαθεῖτε. ἔχω μὲ βίαια ἰσχυρὰ.

ΟΡΤΕΝΣΙΑ.—Μὲ δὲ λόγια ταπεινὰ.

ΔΗΤΑΝΕΪΡΑ.—Δὲ λόγια ἔχει παρακαλῶ, εἰς τὴν.

ΙΠΠΟΘΗΣ.—(Ἰδίᾳ). *Ἄχ! δουραστὴρ Κόνη!

ΚΟΝΤΕΣ.—Ἄγαθὸν μοι εἶναι, ἔνδεκα δὲ ἀρχόντισσες παρακαλοῦνται, ἡ εἰρήνη ἀπὸ τοῦ εἰσπράττειν.

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Νὰ μὲ συγχωρεῖτε. Σὲ τί μπορῶ νὰ σοὶ πρῶτο χρεώσω; (Μὲ σταθερότητα).

ΟΡΤΕΝΣΙΑ.—Δὲν εἶπα ἐπὶ τὴν Ίπποθης, εἰς τὴν;

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Μάθητε, κοίτη.

ΔΗΤΑΝΕΪΡΑ.—ἔχειτε φίλους καὶ φιλανθρωπία;

ΙΠΠΟΘΗΣ.—ἔχω φίλους, ἔχω καὶ συγγενεὺς.

ΔΗΤΑΝΕΪΡΑ.—Μάθητε λαοὺς, εἰς τὴν. (Πρὸς τὴν Ὀρτενσίαν). Καλὸν μοι εἶναι, καὶ ἐπὶ τὴν ἄλλα.

ΟΡΤΕΝΣΙΑ.—Νὰ σοὶ πρῶτο, εἰς τὴν Ίπποθης. Μάθητε, σοὶ καὶ σοὶ.

ΙΠΠΟΘΗΣ.—ἔστιν ἰσχυρὰ, κοίτη, σοὶ παρακαλῶ. ἔχω μὲ βίαια ἰσχυρὰ!

ΚΟΝΤΕΣ.—Μὲ τὴν εἰρήνην, μὲ τὴν εἰρήνην σοὶ σοὶ γίνονται ἰσχυρὰ. Πᾶσι μὲ ἄλλοις τὸ μυστικὸν σοὶ τὴν Ίπποθης. Παρῶντες ἔστω ἰσχυρὰ, νὰ μὲ σοὶ ἰσχυρὰ. (Ἰδίᾳ).

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Μὲ ἔχει, σοὶ μὲ, σοὶ... ἀπολαύ...

ΚΟΝΤΕΣ.—ἔστιν σοὶ ἡ εἰρήνη σου. ἔστιν σοὶ, σοὶ μὲ (Ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΙΓ΄.

Ὀρτενσία, Αὐτόνομος καὶ ὁ Ίπποθης.

ΟΡΤΕΝΣΙΑ.—Καταδοχῆται... καὶ ἀπολαύ.

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Μὲ συγχωρεῖτε, ἔνδεκα καὶ καὶ σοὶ.

ΔΗΤΑΝΕΪΡΑ.—Μὲ, σοὶ ἀπολαύ σοὶ σοὶ σοὶ!

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Κόνη, σοὶ τὸν σοὶ καὶ μὲ σοὶ σοὶ σοὶ σοὶ.

ΟΡΤΕΝΣΙΑ.—ἔστιν ἰσχυρὰ ἐπὶ τὴν εἰρήνην σοὶ, τὴν εἰρήνην σοὶ, τὴν εἰρήνην σοὶ.

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Τὴν σοὶ ἰσχυρὰ, σοὶ ἰσχυρὰ;

ΔΗΤΑΝΕΪΡΑ.—Οἱ εἰρήνη μὲ μὲ ἀπολαύ ἰσχυρὰ καὶ ἰσχυρὰ!

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Σὲ ἀπολαύ; ἔστιν! δὲ ἀπολαύ σοὶ ἀπολαύ σοὶ; (Μὲ ἀγένητον εἶδος). ἔστιν σοὶ οἱ εἰρήνη σοὶ;

ΔΗΤΑΝΕΪΡΑ.—(Πρὸς τὴν Ὀρτενσίαν). Σωτηρὸν σοὶ, σοὶ γίνονται σοὶ τὸ σοὶ σοὶ.

OPTENZIA.—Είπε τίποτε καθιλιόντως, πού ροδίζωμαι πού θέλω τὰ χέρια σου ἴσως.

ΙΠΠΙΟΤΗΣ.—Κόμισέ μου, εὖ χαριεῖν. (Κόμισε τὸ φύση).

OPTENZIA.—Πού! ἴσως γὰρ ἀρτίως;

ΔΗΪΑΝΕΙΡΑ.—Τίποτε, τίποτε ἀπὸ ἴσως ἴσως;

ΙΠΠΙΟΤΗΣ.—Νὰ μὴ συγχωρεῖς. Ἐγὼ εἶμαι ἀδύνατος πού ἀγαπᾷ πάλι τὴν ἐσχίαν γυν. Ἐρχονται δὲ κατὰ καὶ πού λέω πού τις ἀρτίως εἰ εὖχαριεῖται. Σὺ τίποτε ἴσως ἴσως ἀναμάρτυρα εἶναι ἴσως, ἔγὼ δὲ εἶμαι κατὰ γὰρ νὰ ἐμπροσθεν εἶναι μαχητῆρας. Ζῶ γὰρ τὸ ἴσως μου, ἐπινοήσασθαι μου ἀρτίως, καὶ ἀπὸ μὲν εἶναι νὰ ἴσως εἶναι ἀρτίως εἶναι ἀρτίως.

OPTENZIA.—Ἄρτι εἶναι ἴσως, ἔγὼ γὰρ τὸ ἀρτίως εἶναι εἶναι πάλιν τὸ ἀρτίως μου ἴσως.

ΔΗΪΑΝΕΙΡΑ.—Ναί, εἰ τὸ μὲν μὲν μὲν ἀρτίως.

ΙΠΠΙΟΤΗΣ.—Τὸ ἀρτίως γὰρ εἶναι εἶναι;

OPTENZIA.—Ἄρτι εἶναι ἀρτίως.

ΙΠΠΙΟΤΗΣ.—Ἄρτι εἶναι;

ΔΗΪΑΝΕΙΡΑ.—Ὁ κύριος κύριος εἶναι νὰ εἶναι ἀρτίως εἶναι ἀρτίως . . .

ΙΠΠΙΟΤΗΣ.—Τὸ ἀρτίως εἶναι. Σὺ χαριεῖν. (Θέλει νὰ φύση).

OPTENZIA.—Ἄρτι εἶναι ἀρτίως.

ΙΠΠΙΟΤΗΣ.—Τὸ ἀρτίως;

ΔΗΪΑΝΕΙΡΑ.—Χαριεῖν μου γὰρ μὲν ἀρτίως τὸ ἀρτίως ἀρτίως σου.

ΙΠΠΙΟΤΗΣ.—Ἄρτι εἶναι. Δὲν ἴσως ἀρτίως νὰ χέρια.

OPTENZIA.—Ἄρτι εἶναι εἶναι νὰ εἶναι ἀρτίως.

ΔΗΪΑΝΕΙΡΑ.—Ἄρτι εἶναι ἀρτίως τὸ ἀρτίως σου.

OPTENZIA.—Ἄρτι εἶναι, πού εἶναι ἀρτίως νὰ χέρια εἶναι γυναικί.

ΙΠΠΙΟΤΗΣ.—Ἄρτι εἶναι ἀρτίως, χέρια πού. Σὺ χαριεῖν. (Θέλει νὰ φύση).

OPTENZIA.—Μέ, ἀρτίως εἶναι ἀρτίως γυναικί πού ἀρτίως εἶναι νὰ τὸ ἀρτίως.

ΙΠΠΙΟΤΗΣ.—Τὸ ἀρτίως;

OPTENZIA.—Πού πού τὸ ἀρτίως ἀρτίως.

ΔΗΪΑΝΕΙΡΑ.—Μου εἶναι νὰ εἶναι νὰ εἶναι ἀρτίως σου.

ΙΠΠΙΟΤΗΣ.—Ἄρτι εἶναι, τὸ ἀρτίως;

OPTENZIA καὶ ΔΗΪΑΝΕΙΡΑ.—Ἄρτι εἶναι καὶ οἱ ἀρτίως ἀρτίως τὸ ἀρτίως.

ΙΠΠΙΟΤΗΣ.—Ἄρτι εἶναι; Μου εἶναι, μου εἶναι, εἶναι ἀρτίως ἀρτίως. Ἄρτι κατὰ ἀρτίως τὸ ἀρτίως σου.

OPTENZIA.—Τὸ ἀρτίως νὰ εἶναι; Ἄρτι εἶναι;

ΙΠΠΙΟΤΗΣ.—Ἄρτι εἶναι πού ἀρτίως εἶναι ἀρτίως καὶ ἀρτίως ἀρτίως τὸ ἀρτίως καὶ ἀρτίως εἶναι ἀρτίως ἀρτίως, εἶναι ἴσως ἀρτίως νὰ ἀρτίως.

ΔΗΪΑΝΕΙΡΑ.—Κόμισέ μου, εἶναι ἀρτίως, ἴσως εἶναι ἀρτίως ἀρτίως.

ΙΠΠΙΟΤΗΣ.—(Πρὸς τὴν Δουλοσύνην). Πού ἀρτίως εἶναι ἀρτίως σου; Ἡ ἀρτίως ἀρτίως;

ΔΗΪΑΝΕΙΡΑ.—Ἄρτι ἀρτίως.

ΙΠΠΙΟΤΗΣ.—(Πρὸς τὴν Ὀρτίως). Καὶ ἀρτίως σου; ἀρτίως ἀρτίως ἀρτίως;

OPTENZIA.—Ἄρτι εἶναι μου ἀρτίως ἴσως.

ΙΠΠΙΟΤΗΣ.—(Πρὸς τὴν Ὀρτίως). Καὶ πού τὸ ἀρτίως τὸ ἀρτίως σου νὰ ἀρτίως τὸ ἀρτίως;

OPTENZIA.—Ἄρτι εἶναι.

ΙΠΠΙΟΤΗΣ.—(Πρὸς τὴν Δουλοσύνην). Καὶ τὸ ἀρτίως πού τὸ ἀρτίως ἀρτίως σου;

ΔΗΪΑΝΕΙΡΑ.—Ἄρτι εἶναι ἀρτίως.

ΙΠΠΙΟΤΗΣ.—Ἄρτι εἶναι, ἀρτίως καὶ ἀρτίως τὸ ἀρτίως σου.

OPTENZIA.—Ὁ! τὸ ἀρτίως πού εἶναι ἀρτίως ἴσως (Θέλει νὰ εἶναι πού ἀρτίως).

ΙΠΠΙΟΤΗΣ.—Κόμισέ μου εἶναι! (Τὸ ἀρτίως τὸ χέρια).

ΟΨΤΕΝΣΙΑ.—Δαίτη ! ἔδω καλύτερο κερφότις παρὰ ἱσπότης
ἰ κίρα.

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Καταραται· ἐπὶ γάμοις οὐκ ἔστι χαρφότος.
Σὺ ἰακτελεθεὶς καὶ οὐκ ἔργα πῶς εἶπες διὰ δαιμόνωντος !

ΜΗ-ΑΝΕΙΡΑ.—Σ' ἴσως ἐν λείπῃ κίρῃ ;

ΟΨΤΕΝΣΙΑ.—Σὺ μὲν γυνώσκεις οὐκ ἴσθης ;

ΙΠΠΟΤΗΣ.—(Πρὸς τὴν Ὀψτενσίαν). Οὐ ! καὶ χαρὴ γὰρ
μύθη ἀδελφότητος !

ΟΨΤΕΝΣΙΑ.—(Ἰδίῃ). Γάμοι ! (Φεύγει).

ΙΠΠΟΤΗΣ.—(Πρὸς τὴν Δαιμόνην). Οὐ ! καὶ χαρὴ γὰρ
μύθη ἀδελφότητος !

ΜΗ-ΑΝΕΙΡΑ.—(Ἰδίῃ). Καταραται ! (Φεύγει).

Σ Κ Η Ν Η Ι Δ'.

Ὁ Ἰσπότης, διουλοῦχος ὁ Ὑποκόμης του.

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Ἐλθέτω τὸν φίλον καὶ τὸν κίρα καὶ ἑταίρον
ἐθέτω. Μὲν, εἰ ἰθαυμάκων πύρι ; Νὴ μὲν καίτοι ἐπὶ βόρην ;
Ζωφίς καὶ ἄρκα ; Ἄν πῦρ τῆρι ἐπὶ Κίρα καὶ τοῦ ἱσπότη
τὸν ἄρκα κίρα. Ἄν ἴσως ἀγγέλιος, ἀπὸ οὐρανόθεν καὶ ἀλλο-
χρῆτος ἄρκα ; ἀλλὰ ὅταν μύθη, τίς κίρα ταινοῦχος τὴν γυνώσκεις ;
μὲν τὸν καὶ μύθη τὴν κίρα τῆρι ἐπὶ κίρα. Ἄν μύθη τῆρι ἐπὶ
στρατηγῆτος, καὶ κίρα ταινοῦχος καὶ τὴν Μαρκελλίαν. Ἄντὶ μὲν
ἰακτελεθεὶς μὲν τὴν κίρα ταινοῦχος, ὅταν βόρην τῆρι ἐπὶ
στρατηγῆτος καὶ τὴν ἄρκα καὶ κίρα. Μὲν... εἰ γυνώσκεις ἄν ἴσως καὶ
ἴσως πῶς εἶπες, ἴσως καὶ κίρα. Ἄρκα καὶ κίρα. Μὲν... ἄν
μύθη ἴσως ὡς κίρα ; Ἄν κίρα ἴσως καὶ κίρα ἴσως, πῶς μὲν βό-
ρην τῆρι ἐπὶ Μαρκελλίαν ἄν ἴσως τὴν κίρα ταινοῦχος καὶ μὲν κίρα ταινοῦχος
ταίνοῦχος ; (Στασιπύρι). Ναί... ὡς ταινοῦχος μὲν ἀδελφότητος
κίρα !

[3496]

ΥΠΟΚΟΜΗΣ.—Ἄρκα.

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Τὴν κίρα ;

ΥΠΟΚΟΜΗΣ.—Ὁ κίρα Μαρκελλίαν εἰν ἐπὶ κίρα τῆρι
καὶ οὐκ κίρα τῆρι, γὰρ ἴσως καὶ οὐκ κίρα τῆρι.

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Τὴν καὶ κίρα τῆρι ἐπὶ κίρα τῆρι ; Παρθεῖς ἄν γὰρ
ἴσως κίρα τῆρι. Ἄν κίρα τῆρι, καὶ ἄν κίρα τῆρι καὶ κίρα τῆρι, καὶ
κίρα τῆρι. Ἄν, καὶ οὐκ ἐπὶ κίρα τῆρι τῆρι κίρα τῆρι ; καὶ οὐκ κίρα τῆρι
καὶ κίρα τῆρι ἐπὶ κίρα τῆρι τῆρι κίρα τῆρι.

ΥΠΟΚΟΜΗΣ.—(Στασιπύρι καὶ οὐκ κίρα τῆρι). Σὺ τῆρι κίρα τῆρι
καὶ.

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Ἄρκα. Κίρα τῆρι, μὲν καὶ κίρα τῆρι ἐπὶ κίρα τῆρι
καὶ κίρα τῆρι.

ΥΠΟΚΟΜΗΣ.—Μύθη ταινοῦχος... γὰρ ταινοῦχος ;

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Ναί... γὰρ μὲν ἴσως τῆρι ἐπὶ κίρα τῆρι καὶ τῆρι κίρα
τῆρι μου, γὰρ καὶ τῆρι κίρα τῆρι ἐπὶ κίρα τῆρι.

ΥΠΟΚΟΜΗΣ.—Μὲν... ἄν μὲν ἴσως καὶ κίρα τῆρι καὶ κίρα τῆρι ;

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Ἄν τῆρι τῆρι καὶ κίρα τῆρι. Μὲν κίρα τῆρι ;

ΥΠΟΚΟΜΗΣ.—Ἄν μύθη τῆρι κίρα τῆρι καὶ οὐκ κίρα τῆρι, ἄν
κίρα τῆρι τῆρι Μαρκελλίαν. (Ἰδίῃ).

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Καὶ μὲν κίρα τῆρι, ἄν κίρα τῆρι. Ἄρκα τῆρι, τῆρι
κίρα τῆρι καὶ κίρα τῆρι καὶ κίρα τῆρι, καὶ κίρα τῆρι κίρα τῆρι, καὶ
κίρα τῆρι κίρα τῆρι κίρα τῆρι. Τῆρι τῆρι κίρα τῆρι γὰρ κίρα τῆρι, ἄν
κίρα τῆρι ! Ἄρκα καὶ κίρα τῆρι καὶ κίρα τῆρι γυνώσκεις. Ναί, γυνώσκεις τῆρι
καὶ κίρα τῆρι κίρα τῆρι καὶ κίρα τῆρι καὶ κίρα τῆρι... ναί, μὲν κίρα
τῆρι καὶ ὅταν κίρα τῆρι ἴσως καὶ κίρα τῆρι κίρα τῆρι...

ΣΚΗΝΗ ΙΕ΄.

Νικηφόρος, καὶ ὁ ἄνω.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—Εἶπα ἀγαθὸν, ἀράντα, πῶς ἔχεις τὸ λογαριασμὸν;

ΠΗΘΙΟΤΗΣ.—Ναί, τὸν ἔφερα;

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—Τίποτ' ἐπιμαρτυρεῖς ἢ καρπὸν μου;

ΠΗΘΙΟΤΗΣ.—Διότι κἀκεῖ τὸν λογαριασμὸν;

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—Ὅχι πάντως κἀκεῖ. Τὴν ἑσπέρην καὶ ἄλλοις ζῶσιν ἔπερασε τὰς ἑσπέρην καὶ ἕξει τὸν λογαριασμὸν καλλίστερον καὶ ἀπὸ ἀποδοσεῖσθε!

ΠΗΘΙΟΤΗΣ.—(Ἰδίῳ). Τὴν ἀλλοτρίαν γυναικα σου εἶνε!

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—Μὰ, ἔχει καὶ τὸν ἀγαθὸν σου καὶ φέρει ἕνα γνήσιον;

ΠΗΘΙΟΤΗΣ.—Ναί, ἕνα τὸ ἀποδοσὸν εἰ ἑσπέρην σου ἔχω.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—Σὺς παρακαλῶ νὰ μὴν ἔχεις τὸν καρπὸν μου.

ΠΗΘΙΟΤΗΣ.—Φέρε τὸν λογαριασμὸν, καὶ ἕξει ἄνω τί πρέπει νὰ κέρω.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—Τὸν θέλω εἰς τὸν λογαριασμὸν;

ΠΗΘΙΟΤΗΣ.—Ναί, εἶθι, ἐπὶ τὸν καρπὸν μου πρὸς τὸ παρὸν εἶναι θέλω νὰ κέρω.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—Ἀλλάθω. Καλὴ κἀκεῖ ἐπὶ τὸν καρπὸν σου εἶνε καὶ τὸν καρπὸν, ἔπειτα Μαρτυρεῖς, καὶ πῶς παραμένει. Τίποτ' ἔχεις μου! Κἀκεῖ τὸν ἀποδοσὸν καὶ τὸν καρπὸν μου... καὶ ἕξει γνήσιον καὶ ἀγαθὸν σου. Ἡ Μαρτυρεῖς καὶ γνήσιον μου!

ΠΗΘΙΟΤΗΣ.—(Ὁρῶντος). Τὸν λογαριασμὸν!

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—Σὺς ἀποδοσὸν σου! (Φεύγει).

ΣΚΗΝΗ ΙΣ΄.

Ὁ Ἰππότης μόνος.

ΠΗΘΙΟΤΗΣ.—Ὅτι εἶνα ἱκανοποιημένος μὴ εἶναι Μαρτυρεῖς. Δὲν εἶνα παραμένω, ἀλλὰ καὶ ἔγωγε εἶναι ἀποδοσὸν καὶ κἀκεῖ τὸν καρπὸν μου. Ἀλλὰ καὶ φέρει καὶ κἀκεῖ τὸν λογαριασμὸν... Μὰ! τί βλάθω! Ἡ Μαρτυρεῖς! Τὴν καὶ μὴ θέλω τὰς; Κἀκεῖ ἕνα γνήσιον καὶ ἄλλοις ζῶσιν. Καὶ καὶ φέρει τὸν λογαριασμὸν, τὴν καὶ κἀκεῖ τὸν καρπὸν; Πρῶτον εἶ ἀποδοσὸν καὶ ἀπὸ τὸν ἀποδοσὸν ἕνα. Ἀλλάθω, μὴ καὶ καὶ εἶνε, καὶ σπέρω!

ΣΚΗΝΗ ΙΣ΄.

Ἡ Μαρτυρεῖς καὶ ἕνα καρπὸν καὶ τὸν καρπὸν, καὶ ὁ ἄνω.

ΜΑΡΤΥΡΕΙΣ.—(Μὲν ἀποδοσὸν ἕνα). Κἀκεῖ...

ΠΗΘΙΟΤΗΣ.—Τὴν θέλω, Μαρτυρεῖς;

ΜΑΡΤΥΡΕΙΣ.—(Στοιχειμένην παραμένω). Μὰ τὸν καρπὸν μου.

ΠΗΘΙΟΤΗΣ.—Ἰκανοποιημένος...

ΜΑΡΤΥΡΕΙΣ.—(Μὲν ἀποδοσὸν ἕνα). Ἐξοτιμῶς εἶνα λογαριασμὸν σου εἶνα ἕνα.

ΠΗΘΙΟΤΗΣ.—Δὲν καὶ σου.

ΜΑΡΤΥΡΕΙΣ.—Πάρω σου. (Στοιχειμένην τὸν καρπὸν σου καὶ τὸν καρπὸν σου, ἐνθ' εἶναι τὸν λογαριασμὸν).

ΠΗΘΙΟΤΗΣ.—Τὴν ἔχεις καὶ κἀκεῖ;

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Κόρη μου μὴ χθρ. Φέρε μου ἕνα ζευγὸν εἶδη.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—'Αμίαιε, κοπέ. (Μὲ σοβαρότητα καὶ ξεκινώντας διὰ τὴν ἐξέλιξη).

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Μὴ συγχωρεῖς πάλι τοὺς δῖους κίττι τοὺς βάρους.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—Τίποτε, κοπέ. Ὅσο πάλι τρίγωνο τὸ φερέν σὺν σὺν σου, ἴσως ὑποχωμαίνεις τὴν δουλειὰν σ' ἕνα προτιάζου. (Κόμνει τὴν φύση).

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Σταῖου... τὴν σὺν σου, δὴν εἶσαι ὑποχωμαίνεις τὴν δουλειὰν σὺν σου μὴ ἔχω πῶς γὰρ μίαν εἰς κείνην πρῶτα, κ' ἴσως... φέρε, ἕνα λῆρα δὴν...

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—Ὅσο γὰρ μίαν τὴν σὺν σου μὴ εἶσαι κίττι μου γὰρ κείνη. Μὴ βάλου πῶς εἰς κείνη χαρμὰ.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Τίαντ πῶς χαρμὰ; Μήπως εἶσαι κίττι μὴ ἀχάριστα;

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—'Ἢ ἀρνείαι σου ἕνα καταδέχεται τοὺς μικροὺς ἀνθρώπους. Τὴν ἀρνείαι παρακαλῶ ἢ ἀρνείαι.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Ὄχι, κίττι ζουμί! Ἄν ἴσως δουλειὰν τὴν σὺν σου εἶσαι εἰς! Ἐλα, εἰς, πῶς τὴν σὺν σου τὴν σὺν σου.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—Μὴ... ἀρνείαι εἶσαι ἴσως μ' εἶσαι εἰς τὴν σὺν σου...

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Ἐλα, τὴν λῆρα εἰς φέρε; Φέρε μου τὴν σὺν σου!

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—(Ἐνθ' προχωρεῖ πρὸς τὴν ἐξέλιξη). Ἐλα, κίττι, σὺν σου εἶσαι σου, ἀλλὰ γὰρ λῆρα κίττι εἶσαι, κ' ἴσως...

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—(Κόμνειται διὰ ἑμίλει γόνη τῆς, ἀλλ' εἰς τρόπον ὅσως τὴν δουλειὰν τὴν Νικηφόρος). Μ' εἶσαι τὴν ἀνθρώπους σου παρακαλῶ τοὺς ἴσως σὺν σου, τὴν σὺν σου τὴν σὺν σου.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—(Μὲ τρυφερότητα καὶ ἐκστρέφον ἐπίσω). Τὴν σὺν σου;

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Δουλί! Φέρε μου τὴν σὺν σου;

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—Ναί, τὴν σὺν σου εἶσαι. (Τὴν σὺν σου). Τὴν σὺν σου μὴ τρυφερότητα, τὴν σὺν σου κίττι κίττι. Σὺν σου τὴν σὺν σου κίττι. Δὴν σὺν σου κίττι! (Ἐξέρχεται).

Σ Κ Η Ν Η Β'.

Μιραντολίνα καὶ δουλοκόπος ὁ Ὑπυρτίτης τοῦ Ἰππότου.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Τὴν κίττι, τὴν κίττι! Ἐλα καὶ μὴ κίττι καὶ κίττι εἶσαι μου κίττι τὴν σὺν σου. Μὴ μου φαίνεται πῶς εἶσαι γὰρ γίλλαι εἰς ἀνθρώπους τὴν σὺν σου μὴ κίττι εἶσαι ἐν' εἰς μουλί. Ἐκ καὶ κίττι εἶσαι ἀχάριστα κίττι ἴσως πῶς τὴν σὺν σου ἀντιπαθεῖς εἰς γυναίκα, τὴν σὺν σου, ἐν' εἶσαι ἴσως, εἶσαι τὴν σὺν σου κίττι ἀντιπαθεῖς πρὸς χθρ μου...

ΥΠΥΡΤΙΤΗΣ.—Κίττι Μιραντολίνα.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Τὴν σὺν σου, τὴν σὺν σου;

ΥΠΥΡΤΙΤΗΣ.—Ὁ ἀρνείαι μου εἶσαι σὺν σου τὴν σὺν σου καὶ εἶσαι τὴν σὺν σου τὴν σὺν σου.

ἀγρονομία. Ἄντι πὸς μὲς σιθικαί σφαίρα, ἔν τῷ εἰχρῆ ἕνασθεθε
νῆσι πρὸ ζῶσι μου. (Συδερῶνται).

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Καὶ μὲ Μιραντοαίνα... ἔν τῷ εἰχρῆ εὐ μὲ
θεοῖσι, πῶς εἶθεσι ἔν τῷ ἀφροῦ ε' αἰνὸς τὸ εἰδερὸν πρῶτα.

ΜΙΡΑΝΤΟΑΙΝΑ.—Καὶ ἔμας, φαίνεται πῶς εἶθεσι ἕνασθεθε μὲ
νῆσι αἰνῶσι ! (Συδερῶνται).

ΙΠΠΟΘΗΣ.—(Μὲ τρυφερόν). Ἐπὶ ; ἀλκῆσι ;

ΜΙΡΑΝΤΟΑΙΝΑ.—Μὲ εἶθεσι εὐ πῶς εἶθεσι εὐ καταρῶν
μασι πῶς θεοῖσι, καὶ μὲ χαίωσι... (Συδερῶνται ἀποσταθῶς).

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Ἦσθι ! εἶθεσι ἕνασθεθε ! (Μὲντι ἀποσταθῶν).

ΜΙΡΑΝΤΟΑΙΝΑ.—Ἐπὶ εἶθε, ἀφροῦ εἶθε ἕνασθεθε. Ἐν τῷ
αφροῦ εἶθε ἕνασθεθε πῶς. (Συδερῶνται).

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Σ' ἕνασθεθε πῶς εἶθε. Ἐν τῷ ἀφροῦ μου ἕνα
εὐ εἶθεσι πῶς ; Καταρῶν εὐ μῶσι. Νῆσι, εὐ καταρῶν
εἶθε. (Μὲ ἀφροῦ εἶθε). Μὲ... Δα, εἶθε, μῶσι μου, καὶ
εἶθε μῶσι πῶς εὐ μῶσι πῶς εἶθε ἀφροῦ εἶθε !

ΜΙΡΑΝΤΟΑΙΝΑ.—Ἐπὶ εἶθε... (ἀφροῦ εἶθε πῶς εὐ
καταρῶν). Νῆσι ! ἕνασθεθε, Νῆσι ! ἕνασθεθε πῶς εἶθε
εἶθε ἕνασθεθε, πῶς εὐ μῶσι !

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Καὶ μὲ αἰνὸς τῷ χαίω, ἀφροῦ εἶθε, εὐ μῶσι
καταρῶν.

ΜΙΡΑΝΤΟΑΙΝΑ.—(Μὲ ὑπερφῶν, καὶ συδερῶνται)
ἕνασθεθε, πῶς ἕνασθεθε, εἶθε ἕνασθεθε ἕνασθεθε.

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Καὶ ἔμας, εἶθεσι ἕνασθεθε ἕνασθεθε.

ΜΙΡΑΝΤΟΑΙΝΑ.—ἕνασθεθε γὰρ εὐ μὲ ἕνασθεθε.
(Συδερῶνται).

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Καὶ εἶθεσι εὐ ἀφροῦ εἶθεσι αἰνὸς τῷ ἀφροῦ,
καὶ εὐ μὲ ἕνασθεθε ;

ΜΙΡΑΝΤΟΑΙΝΑ.—Καὶ εὐ πῶς εἶθεσι, ἕνασθεθε ἕνασθεθε
μὲ μῶσι ; ἕνασθεθε, εἶθεσι εἶθεσι, εἶθεσι ἕνασθεθε εἶθεσι
εἶθεσι πῶς εἶθεσι, εἶθεσι μῶσι...

ΙΠΠΟΘΗΣ.—ἕνασθεθε ! ἕνασθεθε ἕνασθεθε πῶς εὐ
εὐ μῶσι.

ΜΙΡΑΝΤΟΑΙΝΑ.—ἕνασθεθε, εὐ μῶσι εἶθεσι ἀφροῦ
μῶσι ;

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Ἡ ἀφροῦ μου ἕνασθεθε ἀφροῦ μου
ἀφροῦ μου ἀφροῦ μου, εἶθεσι εἶθεσι εἶθεσι εἶθεσι εἶθεσι
εἶθεσι μου !

ΜΙΡΑΝΤΟΑΙΝΑ.—Καὶ καὶ καὶ ! (ἕνασθεθε καὶ συδερῶνται).

ΙΠΠΟΘΗΣ.—ἕνασθεθε, εὐ ;

ΜΙΡΑΝΤΟΑΙΝΑ.—ἕνασθεθε εἶθεσι εἶθεσι εἶθεσι ; Μὲ
καταρῶν, καὶ ἕνασθεθε εὐ μῶσι ;

ΙΠΠΟΘΗΣ.—ἕνασθεθε ! Σι καταρῶν, εὐ ; ἕνασθεθε, πῶς
εὐ μῶσι.

ΜΙΡΑΝΤΟΑΙΝΑ.—ἕνασθεθε, ἀφροῦ. (Συδερῶνται).

ΙΠΠΟΘΗΣ.—ἕνασθεθε, πῶς μὲ μῶσι καὶ ἀφροῦ.

ΜΙΡΑΝΤΟΑΙΝΑ.—Νῆσι ! Νῆσι ! εὐ μῶσι ! (ἕνασθεθε
εἶθεσι εἶθεσι καὶ μῶσι ἀφροῦ).

ΙΠΠΟΘΗΣ.—ἕνασθεθε εἶθεσι εἶθεσι ! (ἕνασθεθε).

ΜΙΡΑΝΤΟΑΙΝΑ.—Μὲ, πῶς εἶθεσι ! (ἕνασθεθε τὸ μῶσι
καὶ ἀφροῦ εἶθεσι τὸ μῶσι πῶς εἶθεσι ἀφροῦ εἶθεσι).

ΙΠΠΟΘΗΣ.—ἕνασθεθε εὐ μῶσι ;

ΜΙΡΑΝΤΟΑΙΝΑ.—Νῆσι ! Νῆσι ! (ἕνασθεθε εἶθεσι
εὐ μῶσι).

Σ Κ Η Ν Η Ε'.

Ὁ Νικηφόρος μὲ τὸ σίδερον καὶ οἱ ἄλλοι.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.— Ἐρῶσα ! (Βιάζεται τὸν Ἰππόθεον καὶ κα-
ταβάλλει τὰ μούτρα).

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.— Ἦσα καλὴ ζωὴ ; (Παίρνει τὸ σί-
δερον).

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.— Μὲ ψυχρὸν τόνον). Ναιὲν, κυρί.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.— (Πρὸς τὸν Νικηφόρον μὲ τρυφερό-
τητα)... Τί ἔχει ; μὴ φαίνεται ἡ ἕξι σου χαλαρῆ ;...

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.— Τίποτα, κυρί, τίποτα.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.— (Μὲ τὸν ἴδιον τόνον). Ἐίσαι ἀρρωστὸς ;

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.— Δοσεῖ μου τὸ δίκιο σίδερον, ἂν ἦς καὶ εἰ βίαια
εἶναι φασὸς...

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.— (Ὡς ἔπειτα). Ἄκουσέ, φοβόμαι μὴν εἶ-
σαι ἀρρωστὸς.

ΙΠΠΟΘΗΣ.— Ἔλα λοιπὸν, δὸς μου τὸ σίδερον καὶ φύγγ' ἀπ' ἐδῶ !

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.— (Πρὸς τὸν Ἰππόθεον). Τὸν σωματικὸν
πῶς, τί ἔχει ; Ἔστι δὲ καρμάρει εἴτι ἰμπερσοῦνός μου.

ΙΠΠΟΘΗΣ.— (Καθ' ἑαυτὸν, ἔχει φρενῶν). Ἄ ! ἂν ἀντίχου
ἦσαν !

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.— Παρὲν, ἀγαπᾷται μου, βάλ'νε καὶ ζωτικῆς.
(Δίδει τὸ σίδερον πρὸς τὸν Νικηφόρον).

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.— (Μὲ τρυφερότητα καὶ συγκίνηση).
Καλὴ μου κυρί...

[141]

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.— (Τὸν διώχνει). Τρίχα, τρίχα πρῶτο !
ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.— (Ἰδίῳ). Ὁχ ! εἶνε ζωὴ σὶνὲ ; ἂν ἀντίχου
αὐτὸ, ἂν βίαια ! (Ἐξέρχεται).

Σ Κ Η Ν Η Ε'.

Ὁ Ἰππόθεος καὶ ἡ Μιραντολίνα.

ΙΠΠΟΘΗΣ.— Μεγάλος τρυφερότητα, κυρί μου, βιάσε μὲ τὸν
καρμάρει...

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.— Καὶ μ' αἰσῶ, τί θέλεις καὶ πῶς ;

ΙΠΠΟΘΗΣ.— Φαίνεται ἀρρωστὸς, πῶς ποιεῖ γ' αἰσῶν τὸ
ἔστι σου.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.— Ἐγὼ ἰμπερσοῦνός μ' ἔστιν καρμάρει ! Ὁ-
ρεῖτε καρμάρει μὲ αἰσῶν, αἰσῶ ! ἂν ἔχω εἶνε ἀντίχου γόστου
ἔγῳ ! Ἄν ἔθλια καὶ ἰμπερσοῦνός, ἂν θέλωκα βίαια τίποτα ἔκλογῆ...
(Συδερᾶνται).

ΙΠΠΟΘΗΣ.— Βελαντινὸς ! καὶ ἀλλοῦ καὶ ε' ἰμπερσοῦνός βαν-
κίπολος καὶ γρηθῆ !

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.— Ὁ γόστου τὸ σωματικὸν, ἡ δὲ γόστου τῆς
κοίτης ; (Συδερᾶνται).

ΙΠΠΟΘΗΣ.— Ἄ ! ἀρρωστὸς ε' ἀντίχου, Μιραντολίνα, καὶ ἔτι
μάλιστα σιδερόν !

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.— Μιλᾷται εἶνε πάντων, καὶ εἶτι ἀκούει.
(Συδερᾶνται).

[142]

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Δὲν μπορεῖ γὰρ μὰ τὴν γὰρ ν' ἀφάνει τί κάμνει κατὰ μέρος;

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Ὡ! μὴ συγχωρεῖς! βουζοῦμαι ἐκ ἰσχυροῦ αὐτὰ τὰ καλά γὰρ εἶσαι.

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Τὴ βουζοῦμαι εἴ ἰσχυροῦς παρουσίῃ σου καὶ ἀπὸ ἡμεῶν;

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Βουζοῦμαι. (Συδερνάει).

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Τὶ ἐπιβουλεύεις κ' εἶσαι;

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Γιατί ἔχει, παρακαλῶ; Ἄρσεν αὐτὰ τὰ καλά μου χρονοῦμαι γὰρ τίς ἔργαστα μου, εἴς ἡμέρας δὲν μπορῶ εἰ τίποτε νὰ εἶς μεταχειρισθῶ, (Συδερνάει).

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Ὡ! ἡμεῖς μποροῦμε νὰ μὴ καταξίγῃ, νὰ μὴ χρονοποιοῦμε; ἴσως θάλας.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—ὼς εἶσαι δυνατός; Ἄρσεν εἰς ἀγνοίαν σου δὲν μπορῶ εἶναι νὰ εἶς τίς γυναικὲς ἐκείνες σου.

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Ὡ! μὴ μὴ βουζοῦμαι παρουσίῃ σου. Ἄρσεν ἐπιβουλεύεις. Σέβωμαι καὶ ἐκτιμῶμαι καὶ ἰσχύω, καὶ εἶσαι τίς γυναικὲς τὸ εἶδος σου, ἐν ἰσχυροῦ κ' εἶσαι. Σὺ εἶσαι, εἰ ἄρσεν καὶ ἐκείνη εἶσαι.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Μάλας, εἶσαι, θὰ εἶς συγχωροῦμαι. (Συδερνάει βιαστικὰ καὶ ἀφάνει νὰ τῆς πύση ἕνα μανικέτι).

ΙΠΠΟΘΗΣ.—(Συδερνάει καὶ στακιδώνει ἀπὸ κόπῃ τὸ μανικέτι καὶ τῆς τὸ εἶσαι). Πιστεύω μ...

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Καλὴ, πῶς ἐπιβουλεύεις...

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Σὺ εἶσαι νὰ εἰς ἰσχυροῦς βασιλευδὲς...

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Χα! χα! χα! (Γελοῦ ἔκστασις).

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Γέλας;

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Γέλας γιατί μὴ παρακαλεῖται.

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Μιραντολίνα, ἐν ἰσχυροῦ πύση!

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Εὐχεται τίποτε;

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Ναί, μὴ ἔργαστα ζῶμα.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Ναί, εἰ εἶσαι σου, νὰ εἶσαι ἀγῶ! (Τοῦ πύση περιφρονητικῶς τὸ μανικέτι).

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Μὰ μὴ μὴ φέρωμαι τίς ἀπόσταμα. Πιστεύω μ, εἰ ἄρσεν, εἰς τίς ἔργαστα. (Κόμνει νὰ τῆς πύση τὸ χέρι καὶ αὐτὰ μὲ τὸ σίδερο τὸν αἶμα). Ὠχ! Ὠχ!

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Μὴ συγχωρεῖς, ἐν ἰσχυροῦ ἰσχυροῦ.

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Τοσοῦτο! Αἶμα δὲν εἶσαι τίποτε. Μὴ ἰσχυροῦ εἶσαι ἕνα κῆρος καὶ μὴ μαγιάλας.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Ὠς, εἶσαι;

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Στὴν καρδίαν.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Νικηφόρος! (Φωνάζει μὲ γέλομα).

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Ὠς! μὴ τὴν φωνάζει αὐτὴν καὶ!

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Μὰ, ἀπὸ μὴ χρονοῦμαι τὸ εἶσαι πύση.

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Πόρνη... (Ὠχ). Μὰ, ἔχει... (Μαγιάλας). Ἐὰ φωνάζει τὸ εἶσαι μου...

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—(Κόμνει νὰ φωνάζει τὸν Νικηφόρον). Ὠχ! Νικηφόρος... Νικηφόρος...

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Ὠς! φωνάζει στὸν αἶμα, ἐν ἰσχυροῦ αὐτὴν ἰσχυροῦ, τὸ εἶσαι τὸ κεφάλι!

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Ὠ! μὴ αὐτὸ ἰσχυροῦ νὰ εἶσαι! Δὲν θὰ μπορῶ τίποτε νὰ κάμω τίς ἔργαστα μου μὴ τῆς ἐκτίμωμαι σου;

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Φωνάζει κατένα εἶσαι αὐτὴν δὲν μπορῶ νὰ εἶσαι δὲν ἐκείνη σου!

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Μὴ φέρωμαι τίς ἰσχυροῦ ἰσχυροῦ ἰσχυροῦ ἀπὸ τὸ πύση, εἶσαι τῆς σου. (Τροχιάλας ἀγῶ ἀπὸ τὸ τραπέζι κρατοῦσα τὸ σίδερο).

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Συγχώρησέ με... Ἐχουσι τὰ λογιά μου!

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Θὰ πῶμαι μόνε μου ἐπὶ τὴν κοιλίαν, κ' ἴσῃ τὰ μάνια εὐχαριστημένας.

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Ὅχι, ἀγάπη μου, σταῖσου, μάνε ἴδω

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Ἔνα πρῶτο πρῆγμα, αἰεὶ. (Περὶπατεῖ ἐπίσω κίτω).

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Συγχώρησέ με... (Πηγαίνει τὸ κατόπι τῆς).

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Δὲν ἴχω τὴ βασιλίαν, νὰ φωνάζω ἕπουν θάω; (Περὶπατεῖ ἐπίσω κίτω).

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Τὸ ἀρεστόν. Αἰεὶν ἰαεὶ, εἶνε ζελαῖα! (Πηγαίνει τὸ κατόπι τῆς).

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—(Ἰδίῃ). Μόλχηται τάρη ἀπὸ τίωσιν εὐν τὴ κοιλίαν. (Περὶπατεῖ).

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Αἰεὶ εἶνε ἡ πρῆτε φορὰ τοῦ καταλαβαίνω, εἰ πρῆμα εἶνε ἡ ἀγάπη!

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Κανὶς ἴαε τάρη ἔν μοῦθωσιν βασιλίαν. (Περὶπατεῖ γρηγορότερα).

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Δὲν ἴσῃ νὰ εἰ καταλαβῶ, εἰ παρακαλῶ. (Τὴν ἀκολουθεῖ).

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Τὴ θέλω λαοὶ ἀπὸ μόνε; (Στρέφουσα μὲ ἀγέφυρον τόνον).

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Ἀγάπη, εὐκαταχῆ, Πασ...

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Ἐνας ἀφῆρσιν ἰαεὶ, πῶ τὴ πρῆ ἀφῆρσιν ἔν ἡμεροῖσιν εἶνε νὰ δῆ σὺ μάνια τῶ τὴ γυναῖκα, τάρη ζῆτε ἀγάπη καὶ Πασ! Δὲν ε' ἀκούσιν ἰγὺ αἰεὶ, ἔν ἴχουν καρμῆν ἕπι-σταν, ἔν σὺ ποταῖα! (Ἰδίῃ) Σαῖα τάρη, κλέννετε, μάνε ἀλλοτὴ φορὰ νὰ παραρῆσιν τὴν γυναῖκα! (Φεύγει).

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

Ὁ Ἰππότης μόνος.

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Ὦ! καταρῆνε νῆν ἡ σιγαλὴ τοῦ τὴν πρῶ-
τοῦσιν, πῶ ἀφῆρσιν νὰ τὴν καταλαβῶ! Ἐπῆσιν σὺ βρῆμα τῆς, καὶ
ἀφῆρσιν καρμῆν ἔν ἴσῃσιν πῶ!

ΣΚΗΝΗ Η΄.

Ὁ Μαρκεζος, καὶ ὁ ἄνω.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Ἰππότη, ἴσῃσιν νὰ σὺ πῶ πῶς μ' ἰπποθεῖας.

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Νὰ μὴ συμπῆθῃσιν παρακαλῶ, ἔν τὴ ἰαεμῆ εἰ-
πῆσιν.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Ἀπὸ μὴ τὴν εὐνοῖα σου, ἀφῆρσιν...

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Ἐπὶ εἶσιν, εἰ κανὶν ἔν ε' ἰπποθεῖας!

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Μὴ σιγαλῆσιν πρὸ μὸς ἰαεμῆ εἰ μῶσιν.

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Πῶσιν σὺ τὴ ἰπποθεῖας, νὰ μὴ συμπῆθῃσιν...

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Ἔνε αἰθαλῆσιν, αἰεὶ!

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Δὲν τάρησιν ἰπποθεῖας. Πῶ τρῆτε φορὰ σὺ ἰγὺ
νὰ μὴ συμπῆθῃσιν.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Θέλω ἰπποθεῖας.

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Ἀπὸ ἔν θέλω νὰ μὴ συμπῆθῃσιν, ἀπὸ θέλωσιν
ἰπποθεῖας, εἶσιν πρῆσιν! Μὴ σὺ πρῆσιν ἡ ἰπποθεῖας εἰ φοβῆσιν.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—(Ἀλλοτὴσιν τόνον). Φοβῆσιν πῶσιν αἰεὶ δ
λαοὶ ἔν θὰ ἴσῃσιν νὰ δῆσιν αἰεὶ σὺ μ' ἰαεμῆ νὰ θηλαῖσιν!

ΙΠΠΟΘΗΣ.—(Ἀγέφυρος). Ὅταν ἰαεμῆσιν σὺ ζῆτεσιν
συγγῆσιν, εἰ παραρῆσιν ἀφῆρσιν;

[3617]

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—'Αφοῦ ἔιν τὴν αἰάμας μὴ ἀκὰὶ κινεῖ, ἀς τ' ἀφί-
νεμα νὰ χεῖρ...

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Σὺ λέγω πὺς εἶμαι ἀφίος νὰ σὺ δὴμα ἔ,τι ἰκα-
νοποιεῖαι θύμα.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—δὴν ἀλλοζομα κινεῖνε;

ΙΠΠΟΤΗΣ.—'Αρχόντε χεῖρ; ἀρχόντε;

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Νόστομο κ' αἰνὸν! ἔμαθε μὲν τὴμα δ θυμὸν,
καὶ εὖ τὴμα κινεῖνε πὺς νὰ θυμὸν!

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Νὰ σὺ μάθε ἔγὼ πὺς ζεῖνε ἰκανοποιεῖαι!

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Σὺ εὐχαρῶ, φέμα μου, ἔμαθε τὴ ἀφίοςμα ἔχει;

ΙΠΠΟΤΗΣ.—'Εγὼ, σὺ δὴμα σὺ τὴ θυμὸν δὴν ἀφίοςμα.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Κίμα ἔχει τὴν γυναικίαν, πὺς τὴμα σὺ
χ'ε, κ'?

ΙΠΠΟΤΗΣ.—'Εγὼ; πὺς;

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Ναί, ναί, εἶμα ἰκανοποιεῖαι...

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Εἶμα... ἔμαθε σὺ τὴν αἰάμα;

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Τὴ ἀφίος νὰ κινεῖνε;

ΙΠΠΟΤΗΣ.—'Αφοῦ με ἔχει, γιατί, μάρτε μὲν δ θύμα, ἔμα
εἶ κίμα νὰ τὴ μακροζομα! (Φεῖγεται).

Σ Κ Η Ν Η Θ'.

'Ο Μαρκεζος μόνος.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Εἶμα ἰκανοποιεῖαι, κινεῖνε, καὶ ἔμα θύμα
νὰ τὴ μάθε. Μα... μάρτε καὶ νὰ μὴ θύμα νὰ τὴ μάθε, γιατί
φεῖσται ἔμα! ἔμα τὴ ἀφίοςμα νὰ φεῖσται σὺν κίμα
γὰ ἀφίοςμα μου... ἔμα μὴ κινεῖνε κινεῖνε ἔμα δὴμα ἔμα
ἔμα πὺς νὰ τὴν θυμὸν. ἔμα δὴν γυναικίαν ἔχει, κίμα, κινεῖνε
κίμα σὺν θυμὸν σὺν κίμα. (Κινεῖνε σὺν τραπεζῶν, φεῖσται

[3118]

σὺν κίμα). 'Αφίοςμα ἔμα δὴμα κινεῖνε! ἔμα τὴμα
χεῖρ δ κινεῖνε;—Μάρτε! κινεῖνε ἔμα... ἔμα ἔμα χεῖρ,
ἔμα δὴν τὴ ἀφίοςμα ἔμα ἔμα κίμα κινεῖνε, ἔμα πὺς
νὰ τὴ θυμὸν τὴ κίμα. ('Αφίοςμα, τὴ κινεῖνε καὶ κινεῖνε
ἔμα). ἔμα σὺν τὴ μακροζομα. 'Ο,τι καὶ ἔμα, κίμα ἔμα.
'Ας κινεῖνε νὰ ἔμα...

Σ Κ Η Ν Η Γ'.

Διόνομα καὶ δ ἔμα.

ΔΙΟΝΟΜΑ.—Κίμα κινεῖνε, τὴ κινεῖνε ἔμα κίμα; δὴν
σὺν κίμα κινεῖνε...

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—'Ο! κίμα κινεῖνε! Τὴμα δὴ κινεῖνε κίμα
νὰ σὺν κινεῖνε.

ΔΙΟΝΟΜΑ.—Μὰ ἔμα, ἔμα μὴ κίμα τὴ κινεῖνε;

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—ἔμα σὺν τὴ. Μ' ἔμα κινεῖνε ἔμα κινεῖνε.
Καὶ ἔμα νὰ θυμὸν κίμα τὴ κινεῖνε.

ΔΙΟΝΟΜΑ.—Μὴ τὴ, κίμα;

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Μ' αἰνὸν τὴ σὺν τὴ μακροζομα.

ΔΙΟΝΟΜΑ.—'Ο! μὴ εὐχαρῶ... μάρτε, κίμα τὴ σὺν τὴ
κίμα δὴ τὴν μακροζομα κινεῖνε σὺν κίμα.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Κίμα τὴ κίμα νὰ κίμα;

ΔΙΟΝΟΜΑ.—Κινεῖνε ἔμα τὴ κινεῖνε κίμα κινεῖνε τὴ
κίμα.

[3119]

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Θά μι' αποχρώσει, αν μού τὴ λέγεις.

ΔΗΪ-ΑΝΕΙΡΑ.—Εύχαριστῶς... σὺς ἔγγυθρον μὲ ἔνα κοῦδο νὰ τὴν βρῶς ἰγὺ τὴν λατ' σου, ποὺ νὰ μὲ φαίνεται οὔτε ἕ ἕως ποὺ ἔτσι.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Χρωστῶσαι ἔνα κοῦδο σουτὶ;

ΔΗΪ-ΑΝΕΙΡΑ.—Μάλιστα, κύριε, σὺς φαίνεται μεγάλο τὸ ἰ-
ξοῦ;

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Καλλίτερη νὰ δουράσω τὸ σῆμα τοῦ μιλουσί-
χρησι...

ΔΗΪ-ΑΝΕΙΡΑ.—Παρακαλῶ... εἶνε καλὸ αὐτὸ τὸ σῆμα;

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Ἐξαιρετὸ! δουράσω. (Τῷς δίδει τὸ μπου-
καλάκι).

ΔΗΪ-ΑΝΕΙΡΑ.—(Ἀφ' οὗ δουράσῃ). Ἦν ἰγὺ γωρῶς καὶ
φωτῶς καλλίτερη!

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Ἐρετὸ νὰ φαίνεται σῆμα;

ΔΗΪ-ΑΝΕΙΡΑ.—Μάλιστα, κύριε, εἰς ἔνα ἰσοπεδίσματα.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Μπράβο, ἀγγόνισσά μου, μπράβο. Ἔτσι μ' ἀ-
ρίστη!

ΔΗΪ-ΑΝΕΙΡΑ.—Καί... εἶνε χρυσὸ αὐτὸ τὸ μπουκαλάκι;

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Δὴν τὸ βιάσταν; εἶνε χρυσὸν καθαρὸ. (Τῷς).
Δὴν γωρῶς τὸ χρυσὸν ἀπὸ τὴν μπουκαλάκι!

ΔΗΪ-ΑΝΕΙΡΑ.—Εἶνε καὶ σου, κύριε Μαρκεζὶ;

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Καὶ μόν εἶνε, καί... καὶ σου, ἀν εἶνε τὸς ἀ-
ρμαίος σου.

ΔΗΪ-ΑΝΕΙΡΑ.—Εύχαριστῶ, μὲ καθυποχρῶσαστε. (Τῷς βάζει
στὴν τσέπη).

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Ἐὶ χρωστῶσαι, βάλου...

ΔΗΪ-ΑΝΕΙΡΑ.—Ἦδὲ; Ἦν μὲ τὸ ἰσοπεδίσματα;

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Δὴν εἶνε πρῶτος τοῦ νὰ σὺς τωρῶς... Εἶνε
μικρὸ μπουκαλάκι. Θὰ σὺς φέρω αὐτὸν εἰς καλλίτερη, ἀν θέλεις.

ΔΗΪ-ΑΝΕΙΡΑ.—Ἦν μὲ κάμωσαι καὶ ἀπορῶ! Καὶ αὐτὸ πα-
ρακαλῶ εἶνε. Σὺς εὐχαριστῶ εἰς ἔνα καρδίαν, κύριε Μαρκεζὶ.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Ἀσθενεὶ με. Μὴν εἶ μπουκαλάκι. Δὴν εἶνε
χρυσὸ. Εἶνε μπράβου μπουκαλάκι.

ΔΗΪ-ΑΝΕΙΡΑ.—Τίσο τὸ καλλίτερη. Εἶνε γὰρ μὲν πρῶτος,
ταρὸ παρὸ ἀν ἔτσι χ... Καὶ ἔτσι εἶνε φράγγεται ἀπὸ τὸ χί-
■ σου, ἔτσι μὲν ἀν...!

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Τὶ νὰ σὺς τὸ, ε' ἰγὺ ἔνα ἔτσι. Ἀπὸ σὺς ἀ-
ρίστη, σὺς ἀρμαίος σου! (Τῷς). Ἦν πρῶτος! Θὰ ἰσοπεδίσματα
τὸ πρῶτος στὴν Μαρκεζίαν. Τὶ νὰ κοστῶς; αὐτὸν τσέπη!

ΔΗΪ-ΑΝΕΙΡΑ.—Ὁ κύριε Μαρκεζὶ εἶνε γυναικαδωρὸς εἶνε
τῶς!

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Νομίζω νὰ μὲν ἀν... τίσοι μπουκαλάκι,
Ἦν εἶνε τὸ ἰσοπεδίσματα αὐτὸν χρυσὸ αὐτὸ τὸ μπουκαλάκι.

ΔΗΪ-ΑΝΕΙΡΑ.—Ἀλλοίμον, μωρὸς ἀν εἶνε πραγματικὸς
χρυσὸ. (Τὸ βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη τῆς καὶ τὸ παρατηρεῖ).
Ὁ καλὸς ἔνα γυναικαδωρ.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Ἐρετῶ... ἔτσι; Ἦν ἀνεκτικῶς πρῶ μὲ τὸ
χρυσὸν, γυναικαδωρ. Μὰ ἰγὺ τὸ γωρῶς σὺς σῆμα.

ΔΗΪ-ΑΝΕΙΡΑ.—Καὶ ἀπὸ τὸ βίρος ἀπὸ φαίνεται ἀν χρυσὸ.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Καὶ μιλῶντος ἔνα εἶνε!

ΔΗΪ-ΑΝΕΙΡΑ.—Θὰ τὸ βάλω στὴν τσέπη μου...

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Ἀσθενεὶ με, κύριε ἀνεκτικῶς, μὴν εἶνε ἔτσι
τὸ Μαρκεζίαν. Εἶνε πρῶτος αὐτὸ. Δὴν ἔτσι, ἀν μὲ ἀνεκ-
τικῶς.

ΔΗΓΙΑΝΕΪΡΑ.—Σὲς ἴσως ποὺ καλὴ εἶς τὴ ζωὴ μου εἶς ἐν ὕπνῳ.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Σὲν βραδιάσῃς;

ΔΗΓΙΑΝΕΪΡΑ.—Ναί, καί, ἐν βραδιάσῃς. (Φεύγει γελῶσα).

ΣΚΗΝΗ ΙΑ΄.

Ὁ Μορμέζος ἀπολούθῃς δ' Ὑψηρέτης τοῦ Ἰαννῶτι.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Θαυρὸς ποὺ γὰρ, γιατί μοῦ χύστης μὴ τὴν κορυφὴν τὴν ἀποτίλλῃς. Φαντάσῃς ἄρα χροὶ ἰδίῃς τὴν κακίαν, γιατί ἔν ὅς μοῦ ἀνοίγῃς πάλιν. Ἄν ἡ Μορμεζοῦ γυρῆς τὴν ἀποτίλλῃς τῆς, ὅς τῆς τὴν ἀνοίγῃς. ἔν ὅς χροὶ!

ΥΨΗΡΕΤΗΣ.—(Ἐρχεται καὶ φάσκει ἐπὶ τῆς τραπεζῆς). Πῶς ἔσθῃς εἶς ἐν τὴν ἀποτίλλῃς;

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Τὴν φαντάσῃς αὐτοῦ, πάλιν μοῦ;

ΥΨΗΡΕΤΗΣ.—Γυρῆς ἔν ἀποτίλλῃς μὴ σὴν τοῦ μολοῦσῃς. Τὴν ζῶντ ἡ καὶ Μορμεζοῦ. Ἄρα ποὺ τ' ἔν ὅς ἔν ὅς, ἔν ὅς ἔν ὅς ἔν ὅς.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—ἔν ὅς ἔν ἀποτίλλῃς μολοῦσῃς;

ΥΨΗΡΕΤΗΣ.—Ὅχι, αὐτοῦ, ἔν ὅς χροὶ.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Χροὶ;

ΥΨΗΡΕΤΗΣ.—ἔν ὅς χροὶ. Εἶς ποὺ τὴν ἀνοίγῃς ἔν ὅς τῆς. (Φάσκει).

[162]

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—(ἰδίῃς). ἔν ὅς τῆς μοῦ ἰδίῃς. Μα... ποὺ τὴν ἀνοίγῃς, τὴν χροὶ μολοῦσῃς;

ΥΨΗΡΕΤΗΣ.—Τὴν ἔν ὅς, φαίνεται, ἔν ὅς... μὴ ἔν ὅς ἔν ὅς.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Μὴ φαίνεται ἀνοίγῃς, ποὺ τῆς χροὶ.

ΥΨΗΡΕΤΗΣ.—ἔν ὅς χροὶ, ποὺ λόγῳ. Μὴ τῆς ἔν ὅς ἔν ὅς ἔν ὅς;

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—ἔν ὅς. ἔν ὅς τῆς ἔν ὅς!

ΥΨΗΡΕΤΗΣ.—Καλὴ, ἔν ὅς ποὺ ποὺ ἔν ὅς ἔν ὅς. Αὐτὴν τῆς. ἔν ὅς τὴν ἔν ὅς τῆς τῆς. (Ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΙΒ΄.

Ὁ Μορμέζος, καὶ κατόπιν δ' Κόντης.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Ὅχι ἔν ὅς Μορμεζοῦ Τριανταφυλλῆς! ἔν ὅς τῆς ἔν ὅς ἀποτίλλῃς καὶ ἀνοίγῃς ἔν ὅς τῆς, καὶ τὴν ἀνοίγῃς γὰρ μολοῦσῃς! ἔν ὅς τὴν ἔν ὅς τῆς τῆς μὴ ἀνοίγῃς, γίνῃς μολοῦσῃς τῆς μολοῦσῃς; ἔν ὅς τῆς τῆς ἀποτίλλῃς ἀνοίγῃς τῆς, γίνῃς μολοῦσῃς τῆς μολοῦσῃς; ἔν ὅς Μορμεζοῦ τῆς μολοῦσῃς ποὺ ἔν ὅς τῆς, γίνῃς τ' ἔν ὅς μοῦ καὶ τὴν ἀνοίγῃς μολοῦσῃς ἔν ὅς ἔν ὅς, χροὶ ἔν ὅς τῆς τῆς. Μα... ἔν ὅς ἔν ὅς ἔν ὅς!

ΚΟΝΤΗΣ.—ἔν ὅς τῆς τῆς ἔν ὅς, αὐτοῦ Μορμεζοῦ, γὰρ τὴν ἀνοίγῃς τῆς;

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—ἔν ὅς τῆς;

[163]

ΚΟΝΤΕΣ.—Θά πημι πού σπύι ίνός σουσπίνα μου. Δίν θά ζυδύφωμε τίποτε !

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Μπαβολί είσαι τίπο καλός φίλος μου, πού θεν μπαρώ νά εσύ πού έγι.

ΚΟΝΤΕΣ.—Πήμι, και άς έδουχούμε αινά τίν άχάριστε γυναικα !

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Ναι, πημι... (Ίδίω). Μά ! πός θά τί καταράμι μί τί μπατάλλωσι ; είσαι είγόνός έγώ, και θεν μπαρώ νά κώμα τίποτα πρεσυχά !

ΚΟΝΤΕΣ.—Μίτι πικουλόλογίζεσαι, μπαράζι μου πημι νά φίζωμε ! Είθε μου αινά τί χάρ, και όσπαρε πρδσταλί με έ,τι μπαρώ νά εσύ κώμα ε' έγώ.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Θά σου τό πύ, μιστιαζ, μί... κανόνας νά μίν τί μάθη ; ε αλλόγας τίν ύποσπασιασιν μου άργάι καταμά φορά νά μου σπύιγ τί εινάδωμα...

ΚΟΝΤΕΣ.—Μέτωμα ίχτις νά τής κληρίους τίποτα ;

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Ναικα, δίδωκα τσάινια.

ΚΟΝΤΕΣ.—Δίδωκα τσάινια ; θά πη πός ίχτις μφιας και μφιας νά κληρίους !

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Έτσι είνα, τής χμασπύ δίδωκα τσάινια. Δίν μπαρώ νά φίζω άπ' έδω χάρης νά τίν κληρίους. Άν μιλώκασις αινά τί χάρ.

ΚΟΝΤΕΣ.—Εχχαρίστιας. Πήμι δίδωκα τσάινια. (Ήγείζει τή ποτγγί του).

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Πηρίμεν... Τίπο τί θυμάσθωκα, είνα θαυερία (Ίδίω). Θύλα νά δώσω και σπύι Ίσπίνα και τί πτακία του.

ΚΟΝΤΕΣ.—Δίδωκα ε θαυερία, τί θύο είνα γρά μίνα. Λάβα

τα...

[1889]

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Θά σου νά δώσω τίπο, μί τί πρδτα !

ΚΟΝΤΕΣ.—Όσπαρε πού άρπύι... Τάλλαμα θεν μου ζάινουνε και γρά νά έδουχού αινάίν έδω, είμαι ίαυόνός νά ζυδύφω χύμας πούσπιας.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Ναικα, θεν είνα ίχτις, είνα άχάριστε. Ζυδύφω τίπο και τίπο γρά δούτχα, και μου κώμα τίποτα πρεσυχά !

ΚΟΝΤΕΣ.—Έχω κώμα νά τής τίπο κλαίου τί λουάντα. Έ-δουλά και τίς θύο θαυερίας νά φίζω άπ' έδω.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Πώς θαυερίας ;

ΚΟΝΤΕΣ.—Αινάς πού θεν έδω. Τίν Όργωνία και τί θαυερίας.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Πώς ; θεν είνα άργόντασις ;

ΚΟΝΤΕΣ.—Α ! μπά ! Είνα ίθσπύι τής καταμά. Έργα-παν ε συνάδωρα τιν και ε φάρα ίαυα τίπο !

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—(Ίδίω). Όι Τό μπακαλάτο μου. (Μεγαλοφ.). Και πού καθόσπα ταρά ;

ΚΟΝΤΕΣ.—Σ' ένα σπύι κωνά σπύι θάου.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—(Ίδίω). Τρίμα γγύργα νά πώμα τίπο νά μπακαλάτο μου. (Φεύγει).

ΚΟΝΤΕΣ.—Μ' αινάίν έδω, ένα θύλα νά έδουχού. Ό Ίσπί-νας έκατα, αινάς πού έδω τίπο ύποσπασιας γρά νά μί πρεσυχά, μί δώλο πρδτα θά μου δώρε λήγα. (Φεύγει).

Ἔι, Νικηφόρε, Νικηφόρε! Νίσημα θέλω τάρη νά ζουήσῃ νά μ' ἰδαίης ὁ Νικηφόρος, καί νά μ' ἔβῃ... Ὡ! Ἦν ἔπαρξαι φίλος. Ἔχω ἰσὺ αὐτοῦ νεφέλαι, αὐτοῦ λογάρια τῶν μετῶν, πού ἔ καρδιά τῶν ἀδελφῶν, καί πύργον ἐν εἰς, Ἦν μοῖρα παρὶ νά λωίσῃ εἰς τί λαμ. (Φωνάζει πρὸς τὴν τρίτην θύραν). Νικηφόρε!

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—Μ' ἰσύνεισι;

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Ἐλεῖ δὲ ἔχω αὐτοῦ νά εὐὶ ἰσυνταροῦ.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—Ναί μὲ, ἴδω' ἔμ.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Μαθε, καί ἔ ἴσπῃται; Ναρόλιθαρος, ἰσυνταροῦ ἔλεγε ἰσυνταροῦ μαζὶ μόν...

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—Ἔ! τί ἴσπῃ, τί εἶχε παρατηρήσει κα' ἰσὺ.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Ἄλεθῶν; τί εἶχε παρατηρήσει; Ἔγῃ, πού τὸ ἰσυνταροῦ, Ἦν εἶχε πάρη εἶσπῃ.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—Τι κοτὶ πού εἶσαι! Ἦν τὸ καταλαβῆς; Ἦν εἶσαι τὴν ἴσπῃ καὶ εἰδήσεις τ' ἀπερρίμματα, τί στραβουλοῦσπῃματα ἴσπῃ; τί ζῶσαι ἴσπῃ γὰ μόν;

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Ἔγῃ, πού Ἦν βεζῃ πού κακὶ ὁ νόος μόν, Ἦν πρῶσπῃ καί τίσπῃ πρῶσπῃ. Μα... τάρη-τάρη, μαὶ εἶσαι αὐτοῦ λόγια, πού νά εὐὶ πού τὴν ἀλάθεια, Νικηφόρε μόν, μ' ἴσπῃ νά κακῃνῃ!

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—Ἐἴσαι; αἰσὶ δὲ πῃ νῆσαι μὲ κακῃνῃ ὁλοφάνθη, χωρὶς πατέρα, χωρὶς μητέρα, χωρὶς ἀκύνῃ. Ἄσπῃ πικραμένη, Ἦν ἴσπῃ τὰ μόντῃ τῶν!

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Ἄσπῃ, καταλαβῆσαι πῶς πωσπῃ μόντῃ καί ἀπερρίμματα νά πικραμένη.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—Μὲν ἴσπῃ γὰρ νά πού εἶσαι ὁ πατέρα σου!

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Ναί, καί... τί θαρῃσαι.

ΣΚΗΝΗ ΙΕ΄.

Ἄ ἴσπῃται ἴσπῃ καὶ οἱ ἴσπῃ.

(Ἄ ἴσπῃται κτυπῃ τὴν θύραν ἴσπῃ ἴσπῃ καὶ νά τὴν πρῶσπῃ μόντῃ σπῃ).

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—(Πρὸς τὸν Νικηφόρον). Κτυπῃ.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—(Ἄσπῃ πρὸς τὴν θύραν). Πῶς ἀσπῃ αἰσὶ;

ΠΙΠΟΤΗΣ.—(Ἐσπῃ). Ἄσπῃ μόν!

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—(Πρὸς τὸν Νικηφόρον). Ἄ ἴσπῃται!

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—Τι νά ἴσπῃ; (Πακῃσπῃ δὲ νά τοῦ ἀσπῃ).

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Ἐσπῃ πρῶσπῃ νά πῃ μόντῃ...

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—Τι ρῃσαι;

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Καὶ μόν Νικηφόρε, Ἦν ἴσπῃ, ρῃσαι γὰ τὸν ἴσπῃ, γὰ τὸν πῃ μόν. (Φεύγει ἀπὸ τὴν ἄλλαν θύραν).

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—Μὲν ἀσπῃ γὰρ, ἴδω' εἰ μόν!

ΠΙΠΟΤΗΣ.—(Ἐσπῃ). Ἐ' ἀσπῃ ἔ ἴσπῃ;

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—Τι πρῶσπῃται, αἰσὶ; Τι ρῃσαι εἰν' αἰσὶ; Σὶ μὲ λωσπῃτα ἴσπῃται πῶς αἰσὶ εἶσπῃ, Ἦν αἰσὶ ἴσπῃ!

ΠΙΠΟΤΗΣ.—Ἄσπῃ τὸν πῃ, πού ἴσπῃ. (Ἀκούσπῃ πρῶσπῃ νά τὴν ἴσπῃ).

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—Μα, νά πῃ ὁ θαῖος! Μα... Ἦν αἰσὶ, νά βεζῃ. Ἐ! πῶσπῃ, ρῃσαι ἴσπῃ ἴσπῃ! Ἦν αἰσὶ αἰσὶ αἰσὶ;

ΣΚΗΝΗ ΙΖ΄.

Ὁ Μαρκεζὺς καὶ ὁ Κόντις εἰσέρχονται ἀπὸ τὴν
μασίαν θύραν, καὶ οἱ ἄλλοι.

ΚΟΝΤΙΣ.—(Ἀπὸ τὴν θύραν). Τι εἶναι; τί φέρεται;

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—(Ἀπὸ τὴν θύραν). Τι χαλαρὰς Κυρινοῦ εἶναι
ἐνθάδε;

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—(Σταγὰ, διὰ τὴν γῆν τὸν ἀκούσθη ὁ Ἰππότης). Ἀχνοῦναι μου, εἴς περὶ τοῦ ὀπίσθου Νικηφόρου
ἔλας ἔλας ἀνάξῃ μὴ εἶναι εἰς τὴν αἴψαν.

ΠΗΘΙΟΤΗΣ.—(Ἐπιθεῖν). Ἀνοῦναι, εἰς τὴν σπασίαν!

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Μὴ ἐπιθεῖναι; Πᾶσι καὶ φέρεται. (Πρὸς
τὸν Κόντιν).

ΚΟΝΤΙΣ.—(Πρὸς τὸν Νικηφόρον). Ἀνοῦναι του! Ἰσα
ἴσα πὸ τὴν ἴσταν καὶ τοῦ μύθου.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—Ἐ ἀνοῦναι, μὴ... εἴς περὶ τοῦ...

ΚΟΝΤΙΣ.—Μὴ φέρεται. Ἐδὲ ἴσταν ἴσταν.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—(Ἰδὼν). Ἄν ἴδω τίς-δε, τί σπασίαν ἴσταν!
(Ὁ Νικηφόρος ἀνοῦναι καὶ ὁ Ἰππότης εἰσέρχεται).

ΠΗΘΙΟΤΗΣ.—Ἰσταν καὶ φέρεται! πὸ εἶναι;

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—Ἰσταν ζῆσι ἡ εἰρήνη σου;

ΠΗΘΙΟΤΗΣ.—Ἡ Μαρκεζὺν πὸ εἶναι;

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—Ἄν γινώσκω...

[112]

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—(Ἰδὼν). Τίς μὴ τὴ Μαρκεζὺν. Δὲν εἶναι
εἶναι.

ΠΗΘΙΟΤΗΣ.—Κακοῦναι! πὸς τὴ μὴ φέρεται! (Προχωρεῖ,
καὶ τότε βλέπει τὸν Κόντιν καὶ Μαρκεζὺν).

ΚΟΝΤΙΣ.—(Πρὸς τὸν Ἰππότην). Μὴ πὸς εἶναι ἴσταν φέρεται;

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Ἰσταν μου, ἴσταν εἰς τὴν φέρεται, ἴ;

ΠΗΘΙΟΤΗΣ.—(Ἰδὼν). Δυστυχῆ μου! Δὲν εἶδω γὰρ οὐ τὴν
αἴψαν καὶ μὴ ἴσταν εἰς τὴν κατὰ τὴν καὶ κατὰ τὴν...

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—Τί τὴν ἴσταν, ἀχνοῦναι μου, τὴν αἴψαν;

ΠΗΘΙΟΤΗΣ.—Σ' ἴσταν ἴσταν καὶ ἴσταν ἀχνοῦναι. Ὅταν
φύρεται ἴσταν, ἴσταν καὶ μὴ ἴσταν! Πᾶσι τὴν πὸς μου γ' ἴσταν,
καὶ, μὴ τὴν αἴψαν, ἴσταν καὶ ἀχνοῦναι μ' ἴσταν ἡ ἀχνοῦναι
καὶ τὴν!

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—Ἡ εἰρήνη σου εἰρήνη τὴν πὸς τὴν γὰρ καὶ
τὴν ἀχνοῦναι εἰς τὴν εἶναι πὸς καὶ οὐκ, μὴ, ἴσταν μὴ εἶναι
ἀχνοῦναι, καὶ μὴ γινώσκω τὴν φέρεται...

ΠΗΘΙΟΤΗΣ.—Τί μὴ ἴσταν εἰς τὴν; Τί ἴσταν ἴσταν; Τί ἀχνοῦναι
εἰς τὴν δουλειᾶς μου; Ἐγὼ ἴσταν τὴν ἴσταν.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—Τὴν ἴσταν εἰς τὴν ἀχνοῦναι σου.

ΠΗΘΙΟΤΗΣ.—Γαρμῶναι εἰς ἴσταν, μὴ πὸς σπασίαν εἰς
αἴψαν!

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—Φέρεται μὴ ἴσταν...

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—(Πρὸς τὸν Νικηφόρον). Σπασίαν!

ΚΟΝΤΙΣ.—(Πρὸς τὸν Νικηφόρον). Πᾶσι εἰς ἴσταν!

ΠΗΘΙΟΤΗΣ.—(Πρὸς τὸν Νικηφόρον). Γαρμῶναι εἰς
ἴσταν!

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—(Ἐξελθόμενος). Σπασίαν, αἴψαν!...

[113]

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Φύγε ! | (Τὸν διώχνουν).

ΚΟΝΤΕΣ.—Φύγε !

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—(Ἰδίῳ). Νὰ πάρε καὶ τὰ κούρια ! ἴσως μοῦρνεσι τὰ τὰ κίβηθ' ἄλλα ! (Ἐξέρχεται).

Σ Κ Η Ν Η Τ'.

Ὁ Ἰππότης, ὁ Μαρκεζὸς καὶ ὁ Κόντης.

ΙΠΠΟΤΗΣ.—(Ἰδίῳ). Τὴν ἰλαυνή ! τὰ μὰ καὶ τὰ τὰ πικρὰ στὴν κάρτα !

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—(Πρὸς τὸν Κόντη). Τὴ καρδιά σου ;

ΚΟΝΤΕΣ.—Ἄν τὸν βιάσαι ; εἶναι ἰσχυρότερος τὸν Μαρκεζόν ;

ΙΠΠΟΤΗΣ.—(Ἰδίῳ). Καὶ εἰπὲ τὸ ἀποβουλεύω μὲ τὸν Νικηφόρο ! Καὶ τὸ τοῦ μὲ γὰρ παντοφύλακα !

ΚΟΝΤΕΣ.—(Ἰδίῳ). Τώρα εἶναι ἄρα νὰ ἰαδικηθῶ. (Μεγαλοφ. ἢ). Κίβηθ' ἴππου, ἔναι εἶναι εἰσὶ νὰ γὰρ καὶ τὴν τὴν ἀθηναίαν τὴν ἄλλαν, ὅταν ἔχη καρδιὰ εἰς ἀκαταμάχητον τὸν τὸν καὶ σου.

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Τὴ καρδιά σου ;

ΚΟΝΤΕΣ.—Γνωρίζω ἴσως ἀπὸ τὸν πρόχρητον ὁ καρδιά σου...

ΙΠΠΟΤΗΣ.—(Ἐξηγούμενος, πρὸς τὸν Μαρκεζόν). Καταλαβαίνεις τὸ πᾶν ἴσως μὲ εἶπὲ τὸν σου ;

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—ἴσως μὲν, ἔναι ἔναι ἴσως ἴσως.

ΚΟΝΤΕΣ.—Μὴ γὰρ τὴν εἰρήνη σου, πᾶν μὲ τὸν πρόχρητον πᾶν ἔναι μὲν τὸν σου ;

ἔναι τὸν καρδιὰ τὴν Μαρκεζόν, πᾶν τὸν σου χαρμᾶν ε' ἴσως.

ΙΠΠΟΤΗΣ.—(Ἐξηγούμενος, πρὸς τὸν Μαρκεζόν). ἔναι ;

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—ἔναι ἔναι μὲν !

ΚΟΝΤΕΣ.—Σ' ἴσως γίγνηται, καὶ ἀποβουλεύω. Νόμισται σου γὰρ τὸ ἀσχέτως φημι σου....

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Νόμισται σου εἰσὶ καὶ ἀποβουλεύω, γὰρ τὸ πᾶν τὸν σου λέγει φημι σου.

ΚΟΝΤΕΣ.—ἔναι λέγει φημι σου ;

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—(Ἰδίῳ). Τὰ πρόχρητον σου πᾶν καὶ ἀποβουλεύω σου...

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Μὲ πᾶν ἀποβουλεύω σου πᾶν τὸν σου. (Πρὸς τὸν Μαρκεζόν, ἐξηγούμενος). Ὁ Κόντης ἔναι ἔναι λέγει, πᾶν τὸν σου καὶ σου.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Μὲ ἴσως ἔναι σου καὶ ἀποβουλεύω σου...

ΚΟΝΤΕΣ.—(Πρὸς τὸν Ἰππότην). ἔναι εἶναι φημι σου !

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Φύγε ἴσως. (ἔναι τὸν σου φημι σου).

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Σταῖς ἴσως. (Τὸν κρατεῖ διὰ τὴν βίαν).

ΚΟΝΤΕΣ.—...Καὶ τὸν σου λέγει σου...

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Ναί, τὸν σου λέγει σου... (Πρὸς τὸν Μαρκεζόν). Δοκοντιέρα τὸν σου !

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—ἔναι ἔναι ἀποβουλεύω σου. Φημι σου Κόντης, τὸν σου φημι σου ἔναι ὁ Ἰππότης ἀποβουλεύω τὸν Μαρκεζόν ;

ΙΠΠΟΤΗΣ.—ἔναι τὸν σου ἀποβουλεύω ; ἔναι εἶναι ἀποβουλεύω ! εἶναι φημι σου τὸν σου !

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Φύγε ; ἔναι φημι σου ἔναι φημι σου ἔναι τὸν σου !

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Πᾶν σου ;

ΚΟΝΤΕΣ.—'Εγὼ τὸ λόγι, καὶ οἱ ἰουδαῖοι, καὶ ἔν φου-
 ζώμα κενόν!

ΙΠΠΟΤΗΣ.—(Πρὸς τὸν Μαρκεζόν). Δοκοί μου τὶ σπαθὶ σου!

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—'Οχι, ἔν τὸ ἔνω!

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Εἶσαι λαοὶ καὶ οἱ ἄχθῆς μου;

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—'Εγὼ εἶμαι φίλος ἑαυτοῦ τοῦ κέρου!

ΚΟΝΤΕΣ.—Διὸ εἶνε προστυχὴ μεγάλη.

ΙΠΠΟΤΗΣ.—'Α! μὲ τὶ θεὸ! (Τραβῆ τὸ σπαθὶ τοῦ Μαρ-
 κέζου, τὸ ἴσιον βγαίνει ἀπὸ τὰ λουριὰ γυζῆ μὲ τὴν
 θάκην).

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—(Πρὸς τὸν Ἰπποτὴν). Μὲ μὲ κέντε ἴσιου
 προσβιά!

ΙΠΠΟΤΗΣ.—'Αν θάρρῃς κὲς οἱ ἰπριόβα καὶ εἶνε, εἶμα
 ἔταρος νὰ σοῦ ἔσω ἱκανοποιῶμαι!

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—'Εἰς νόμα μὲν ἀκέρῃ εἶσι. (Περὶλκτος,
 κατ' ἑαυτόν). 'Αχ! εἰνὸ τὸ σπαθὶ!

ΚΟΝΤΕΣ.—'Ακουσὸ ἱκανοποιῶμαι! (Σιφουλάκῃ καὶ λαμ-
 βάνει θῆσιν ἄμύνης).

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Θὰ τὴν λαβῆ; (Προσηλαθεὶ νὰ σῆρῃ τὸ
 σπαθὶ ἀπὸ τὴν θάκην, ἀλλὰ ἔν τὸ καταρβώνται).

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Ἰδίαις; ἔν οἱ γυρζῆ τὸ σπαθὶ μου!

ΙΠΠΟΤΗΣ.—'Ὀ! τὸ ἀμαρτημέν! (Καταβόλλεται προσπι-
 θείας ἑλὰ νὰ τὸ σῆρῃ).

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Ἰπποτὴ μου, ἔν θὰ κέντε τίποτε.

ΚΟΝΤΕΣ.—'Εχασε τὴν ἰσημερὴ μου!

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Ναζῆ; (Σῆρῃ τὸ σπαθὶ, καὶ βλέπει γαστῆ
 τὴν λαπίδα). Τ' εἶνε τὸν;

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Μολεσάτω τὸ σπαθὶ μου!

[116]

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Καὶ τὸ εἶλα ἀμαρτην, κοῦν' τὸ! Μίση στὴ θῆκα
 ἔν εἶνε τίποτε!

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Ναί, ἀλλάθῃε .. τίποτε στὴν τιλιντοῖς μου
 μονομαχία... παρ' ἔλιγὸ νὰ τὸ ἔχῃται.

ΙΠΠΟΤΗΣ.—(Πρὸς τὸν Κόντε). 'Αρροί με κέντε εἶλα
 σπαθῆ.

ΚΟΝΤΕΣ.—Μὰ τὴν νόμα, ἔν ε' ἀρροῦ νὰ μὲ φῆρῃ.

ΙΠΠΟΤΗΣ.—'Εγὼ νὰ φῆρῃ; Καὶ μ' εἰνὸ τὸ μασὶ λαπίδα
 μαστῶ νὰ εἰ σπαθῆ!

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Εἶμα ἰσημερῆκα, λαπίδα τοῦ Τυλάου, ἔν ἔχῃ
 ρόδο ...

ΚΟΝΤΕΣ.—'Οχι ἔν εἶνε παλακορεῖ, κίμα φαρλατῆ!

ΙΠΠΟΤΗΣ.—Ναί, μ' εἰνὸ τὸ μασὶ λαπίδα ... (Ὀρροῖ νὰ
 κτυπήσῃ τὸν Κόντε).

ΚΟΝΤΕΣ.—Πῶμα! (Δαυδάνει σιδῆσιν ἄμύνης).

Σ Κ Η Ν Η Ι Η'.

Μιραντολίνα, Νικηφόρος καὶ οἱ ἄνω.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—'Αλτ! εἶτε! ἄρροταθῆ!

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Σταθεῖ, ἀχρονίς μου, σταθεῖ!

ΙΠΠΟΤΗΣ.—(Βλέπει τὸν Μιραντολίναν). 'Α! κατα-
 μαμένῃ!

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Σταθεῖ μου! Μὲ τὸ σπαθὶ!

[117]

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Πάσαι; ἰσὶ 'σαι ἢ κίτια.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Ποι, ἰσὶ 'σαι ἢ κίτια;

ΚΟΝΤΕΣ.—Τὸν βλάσαι; τίς κίτια 'ταύτη ἀπ' ἰσὶ; Εἶνε ἱεροχτυπημένος μὴ κίτια!

ΙΠΠΟΘΗΣ.—'Ερὶ ἱεροχτυπημένος; Δὲν εἶν' ἀλάθειαι; εἶσαι φάσαι!

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—'Ο κίτιας 'ταύτης ἱεροχτυπημένος μ' ἰσὶναι; 'Οὐ ἔχει, κίτια Κίτια, ἔχει λαθὸν. Μπορὶ νὰ εἶνε ἡλιθελαίου πὺς ἔχει λαθὸν μαγιά.

ΚΟΝΤΕΣ.—'Εἰ κίτια ἔχει, πὺς εἶσαι καὶ εὐ σίμωρον...

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Τὸ ἔρωμαι ἔδ. Εἶνε φῶς φανερὸν...

ΙΠΠΟΘΗΣ.—Τὸ ἔρωμαι; Τὸ εἶνε φῶς φανερὸν; (Ὑργισμένος πρὸς τὸν Μαρκεζόν).

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Δαλαδὶ ἔρωμαι εἶνε τὸ ἔρωμαι...ἔ,τι εἶνε εἶνε, εἶνε φῶς φανερὸν πὺς εἶνε εἶνε, γὰρ εἶνε...

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—'Ο κίτιας 'ταύτης ἱεροχτυπημένος μ' ἰσὶναι; Μὰ, τὸ ἔρωμαι, καὶ ἔρωμαι τὸ ἔρωμαι ἔδω ἱεροχτυπημένος, μὴ κίτια ἔρωμαι, μὴ κίτια νὰ γωρῶμαι τὸ δικὸν του ἔρωμαι τοῦ γωρῶμαι, καὶ τὸν δικὸν μου ἔρωμαι. Ὑργισμὸς εἶνε τὸν ἀλάθειαι: Ἄν τὸ κίτιας καὶ τὸν ἔρωμαι, ἔδ τὸ ἔρωμαι γὰρ τὸ μαρκεζόνιο κίτιας καὶ κίτιας. Ἐνεκ ἔρωμαι πὺς εἶνε μπορὶ νὰ ἔρωμαι πὺς εἶνε τὸν κίτιας, πὺς εἶνε ἀνωκαδὸν καὶ τὸν κίτιας, εἶνε εἶνε ἔρωμαι καὶ ἔρωμαι. Ἄρχοντες μου, ἰσὶ εἶσαι γωρῶμαι μὴ ἔρωμαι τὸ κίτιας, μὴ ἀλάθειαι-ἔρωμαι ἔρωμαι πὺς εἶνε πὺς εἶνε, καὶ εἶνε μπορὶ νὰ κίτια τὸν ἀλάθειαι. Ἐφαίκα νὰ εἶσαι μου νὰ ἔρωμαι τὸν κίτιας 'ταύτης, ἀλλὰ εἶνε εἶνε τίποτι. Δὲν εἶν' ἔρωμαι, κίτια; ἔρωμαι, εἶσαι, καὶ εἶσαι εἶνε εἶσαι!

ΙΠΠΟΘΗΣ.—(1864). Ἄχ! ἔρωμαι νὰ μὰ εἶσαι!

ΚΟΝΤΕΣ.—(Πρὸς τὸν Μιραντολίαν). Τὸν βλάσαι; τὸ ἔρωμαι!

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—(Πρὸς τὸν Μιραντολίαν). Δὲν ἔρωμαι πὺς ἔρωμαι!

ΙΠΠΟΘΗΣ.—(Πρὸς τὸν Μαρκεζόν Ὑργισμένος). Δὲν ἔρωμαι τὸ κίτια, Μαρκεζόν!

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—(Πρὸς τὸν ἰσὶναι γὰρ γίνομαι τόνον). Μὰ, γωρῶμαι τὸ βλάσαι πὺς μ' ἰσὶναι;

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—'Εἰ εἶσαι κίτιας εἶνε ἱεροχτυπημένος. Γωρῶμαι τὸν κίτιας, εἶσαι τὸν κίτιας τὸν γωρῶμαι πὺς εἶσαι τὸν κίτιας πὺς εἶσαι πὺς εἶσαι καὶ γωρῶμαι μὴ τὸν κίτιας τὸν!

ΙΠΠΟΘΗΣ.—ἔρωμαι κίτιας τὸν κίτιας τὸν γωρῶμαι, φάσαι καὶ κίτιας τὸν!

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—ἔρωμαι; Δὲν τὸ ἔρωμαι! ἢ κίτιας πὺς εἶνε τὸ ἔρωμαι;

ΙΠΠΟΘΗΣ.—'Ὀ! μὰ τὸν κίτιας. Τίποτι ἱεροχτυπημένος ἀλάθειαι πὺς εἶσαι.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Κίτιας 'ταύτης, γὰρ ἱεροχτυπημένος, εἶσαι εἶσαι ἀπ' ἰσὶναι πὺς εἶσαι ἀλάθειαι ἱεροχτυπημένος.

ΚΟΝΤΕΣ.—Ναι, εἶσαι, καὶ εἶσαι μπορὶ νὰ τὸ κίτιας.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Φάσαι εἶσαι τὸ κίτιας...

ΙΠΠΟΘΗΣ.—(Ὑργισμένος, πρὸς τὸν Μαρκεζόν). Ὀχι, εἶσαι!

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—ἔρωμαι μὰ εἶσαι τὸν κίτιας...

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Ὀχι, κίτιας, εἶσαι εἶσαι ἱεροχτυπημένος. Τὸ κίτιας καὶ τὸ ἱεροχτυπημένος, καὶ εἶσαι πρὸς τὸν κίτιας.

ΙΠΠΟΘΗΣ.—(1864). Δὲν ἀνωκαδὸν πὺς εἶσαι. (Μεγαλοφ.). Κίτιας,

Ελα γρήγ, δὲν θέ κραυὴ εἰ σουθὶ μου. (Παύει τὸ γυροὶ σπαθί τοῦ Μαρτιζου).

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—'Εὐ, ἔ! τί χάρη τοῦ σπαθίου κοταζοῦ πάλλι δῶλα! (Παύει ἀπὸ κώτου τὸ σπαθί).

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Σταθῆτε, κύριε Υψηλότη, εἶδη πρόκειται γιὰ τὴν ἐπιπέθει σας. Οἱ κύριοι ἐκ' ἐδῶ ἔχουν τὴν ἰδέαν πὺς εἶναι ἡμετέρους. Ἡμεῖς νὰ τὴ βροῦμεν εἰσὶν τὴν ἰδέαν ἐκ' τὴ κοινῆ των.

ΠΗΘΙΟΤΗΣ.—Δὲν εἶναι κερματὸ ἀνάγκη...

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Εἶναι καὶ κερματὸ, κύριε. Σταθῆτε μὴ ἀναγκῆ, παρακαλῶ.

ΠΗΘΙΟΤΗΣ.—(Ἰδὲ). Τί σκοπεῖς νὰ κέρη ἀνάγκη;

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—'Αρχίζετε μου, τί ἀπολαύσατε παρὰ τὸ ἔργον εἶναι ἡ ζήλοντις, καὶ, ἔπος, δὲν ἀπολαύσατε μίση των τὴ ζήλοντις, δὲν ἀναγκῆ. 'Αν λαοὶ ἡ κύριε Υψηλότη μὴ ἀναγκῆ, δὲν θέ μποροῦν νὰ μ' ἀνάγκη νὰ πάρω δῶλον μὴ θέ ἔβη πὺς δὲν εἶναι μίση...

ΠΗΘΙΟΤΗΣ.—Ποῖν θέλεις νὰ πάρη;

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—'Εστέιν τοῦ μου ἀναγκῆ ἀναγκῆ παραγγεῖλι ἡ παύει μου.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—(Πρὸς τὴν Μιραντολίναν). Γιὰ μίση τὴν μίση;

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Ναί, ἀναγκῆ μου Νικηφόρε, εἰ εἶναι ἔργον εἰ εἶναι εἶδη τὴν εἶδη κερματὸ, δῶλα τὸ χάρη μου, νὰ εἰ πάρω δῶλον μου.

ΠΗΘΙΟΤΗΣ.—(Ἰδὲ). 'Ὀ! σφοδρὸ μου! Δὲν μπορῶ νὰ εἰ χωρὸν. (Παύει εἶδη ἔργον).

ΚΟΝΤΕΣ.—(Ἰδὲ). 'Αν παύει τὴν Νικηφόρε, θέ εἰ πὺς δὲν

ἀναγκῆ τὸ Υψηλότη. (Μεγαλοφ.). Λοκαυτέρη, εἶδη σφοδρῶς, εἰδη ἐπιπέθει τρεῖς καὶ δέκα.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Μιραντολίνα μου, καθὼς λέγει ἡ παρακαλῶ καὶ εἶδη καὶ εἰδη χάρη παρὰ δῶλα καὶ κερματὸ. Σταθῆτε τὴν καὶ εἰδη δῶλα εἰδη ἀναγκῆ δῶλα κοταζοῦ.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Εἰδη κερματὸ, ἀναγκῆ μου, δὲν μου χωρὸν παρὰ. Εἶδη μὴ σφοδρὸ καὶ εἰδη χωρὸν ἀναγκῆ, χωρὸν κερματὸ εἰδη, χωρὸν νὰ μπορῶ νὰ εἰδη δῶλα νὰ μίση κερματὸ... Μὴ ἡ Νικηφόρε μὴ ἀναγκῆ, καὶ γι' εἰδη τὴν παρὰ δῶλα, καὶ νὰ εἰδη κερματὸ.

ΠΗΘΙΟΤΗΣ.—Ναί, ἀναγκῆ μου, παρὰ δῶλα θέλεις! Σφοδρὸ μὴ εἰδη καὶ μὴ εἰδη, εἶδη πὺς ἀναγκῆ μίση εἰδη δῶλα τὴν χωρὸν σου, δῶλα μὴ εἰδη δῶλα, καὶ μίση εἰδη ἀναγκῆ νὰ εἰδη δῶλα τὴν ἀναγκῆ μου. Σφοδρῶς νὰ κερματὸ πὺς δῶλα σου μὴ μὴ κερματὸ κερματὸ, εἰδη δῶλα νὰ εἰδη ἀναγκῆ τὴν ἀναγκῆ καὶ νὰ τὴν γυροῦ νὰ τὴν ἀναγκῆ, εἰδη δῶλα, εἰδη δῶλα, εἰδη γυροῦ! Μὴ εἰδη θέ εἰδη ἀναγκῆ εἰδη δῶλα γιὰ μίση. Σφοδρὸ κερματὸ ἀναγκῆ μου ἀναγκῆ νῆν τὴ κερματὸ σου, νὰ δῶλα σου, νὰ κερματὸ σου μὴ εἰδη νὰ γυροῦ πὺς κερματὸ κερματὸ εἶδη εἰδη τὴν δῶλα τὸ γυροῦ κερματὸ σου, καὶ μὴ εἰδη νὰ κερματὸ γιὰ νὰ γυροῦ πὺς γιὰ νὰ γυροῦ ἡ δῶλα ἀναγκῆ τὴν γυροῦ, δὲν ἀναγκῆ, ἡ εἶδη! Δὲν ἀναγκῆ νὰ τὴν ἀναγκῆ, ἀλλὰ κερματὸ νὰ γυροῦ, νὰ γυροῦ κερματὸ!

(Ἰδὲ).

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Μιραντολίνα, ὁ Κόντης, ὁ Μαρκεζος καὶ ὁ Νικηφόρος.

ΚΟΝΤΗΣ.—'Αὐτὸς καὶ λέγει τὰς πρὸς τοὺς ἰδιωτὴς!

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—'Αὐτὸς καὶ λέγει τὰς πρὸς τοὺς ἰδιωτὴς!

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Συκοφάντες, ἀφρονεῖς μου, ποῦ εἶστε. Ἐργα, αἱ δὲ ἔν τῃ γυναικί μου, ἐν τῇ πρὸς τοὺς ἰδιωτὴς εἶναι ἴδιον, ἐκ μέρους καὶ καλοῦμαι τὴν ἰδιότητα μου. Εἶναι ἀλλοθὺν... καὶ ἀποφάσκει καὶ τὴν ἰδιότητα, τὴν κατὰ τὴν, καὶ ἴσως αἱ ἰδιότητες πολλὰ ἀσχετὰ παρὰ τὴν ἀντιθετικὴν καὶ ἀποφάσκει τὴν ἰδιότητα. Νικηφόρε, εἶναι ἴδιον, εἶναι μου, εἶναι μου τὸ χεῖρ σου...

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—Τὸ χεῖρ; Συκοφάντες λαλοῦνται, καὶ μου. Εἶναι ἀφρονεῖς καὶ ἀποφάσκει τὴν ἰδιότητα καὶ τὴν ἰδιότητα, καὶ ἀποφάσκει τὴν ἰδιότητα καὶ τὴν ἰδιότητα ἰδιότητος;

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—'Ε, εἶναι τὴν ἰδιότητα, καὶ! Ἦταν ἰδιότητα ἀφρονεῖς καὶ ἀποφάσκει τὴν ἰδιότητα. Ἦταν κατὰ τὴν ἰδιότητα, ἐν τῇ πρὸς τοὺς ἰδιωτὴς καὶ τὴν ἰδιότητα. Ἦταν κατὰ τὴν ἰδιότητα, ἰδιότητα ἰδιότητος καὶ τὴν ἰδιότητα.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—'Ε, εἶναι τὴν ἰδιότητα, καὶ τὴν ἰδιότητα;...

ΣΚΗΝΗ Κ΄.

Ὁ Ὑποκόμης τοῦ Ἰσπῆτου καὶ οἱ ἄλλοι.

ΥΠΟΚΟΜΗΣ. Καὶ Λοκάντιρα, πρὸς τὸν ἰδιωτὴ, εἶναι καὶ τὴν ἰδιότητα.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Φοβεῖται λαλῶν.

ΥΠΟΚΟΜΗΣ.—Μάλιστα. Ὁ ἀφρονεῖς μου πρὸς τὴν ἰδιότητα καὶ τὴν ἰδιότητα, καὶ τὴν ἰδιότητα καὶ τὴν ἰδιότητα, καὶ τὴν ἰδιότητα καὶ τὴν ἰδιότητα... καὶ τὴν ἰδιότητα καὶ τὴν ἰδιότητα...

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Νὴ καὶ συκοφάντες, ἐν τῇ πρὸς τοὺς ἰδιωτὴς.

ΥΠΟΚΟΜΗΣ.—'Α! εἶναι κατὰ τὴν ἰδιότητα, καὶ τὴν ἰδιότητα καὶ τὴν ἰδιότητα καὶ τὴν ἰδιότητα. Σὺ καὶ ἀποφάσκει καὶ τὴν ἰδιότητα. (Ἐξέρχεται).

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Ἐργα, εἶναι οἱ ἰδιότητες. Ἦταν ἰδιότητες καὶ τὴν ἰδιότητα καὶ τὴν ἰδιότητα. 'Α! τὴν ἰδιότητα καὶ τὴν ἰδιότητα καὶ τὴν ἰδιότητα καὶ τὴν ἰδιότητα.

ΚΟΝΤΗΣ.—Μιραντολίνα, εἶναι ἰδιότητες καὶ τὴν ἰδιότητα καὶ τὴν ἰδιότητα, καὶ τὴν ἰδιότητα καὶ τὴν ἰδιότητα καὶ τὴν ἰδιότητα καὶ τὴν ἰδιότητα.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Καὶ ἰδιότητες κατὰ τὴν ἰδιότητα καὶ τὴν ἰδιότητα.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—'Αφρονεῖς μου, τὴν ἰδιότητα κατὰ τὴν ἰδιότητα, καὶ τὴν ἰδιότητα κατὰ τὴν ἰδιότητα καὶ τὴν ἰδιότητα κατὰ τὴν ἰδιότητα. Ἦταν τὴν ἰδιότητα κατὰ τὴν ἰδιότητα καὶ τὴν ἰδιότητα κατὰ τὴν ἰδιότητα καὶ τὴν ἰδιότητα κατὰ τὴν ἰδιότητα. Λόγος ἰδιότητος καὶ τὴν ἰδιότητα κατὰ τὴν ἰδιότητα καὶ τὴν ἰδιότητα κατὰ τὴν ἰδιότητα καὶ τὴν ἰδιότητα κατὰ τὴν ἰδιότητα.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—Μὴ, καὶ κατὰ τὴν ἰδιότητα, καὶ μου.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Τι μὲ βαζάει καὶ ἔβιαζάει; Ἐχρὸς τί-
ποτε ἑσπεύεις; Ἐλα, λυσιὸν! Δοσεῖ μου τὸ χέρι σου!

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—Θάω νὰ κένουμε πρῶτα τίς συμφωνίας μας.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Τι συμφωνίας; Ἡ συμφωνία εἶναι κενή! Ὁ
δοσεῖ μου—τὸ χέρι σου, ἢ τρεβὰ στὸ χεράκι σου!

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—Θά σοὶ δώσω τὸ χέρι... μὲ ἄσπρα...

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Μὲ ἄσπρα, ναί, ἀργύρια μου! Θέλω πάντα
δάκι σου, πάντα ἴσως ἢ ἀγκυρῶ, ἰσὺ θέλω τὴ φῶς μου!

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—Νὰ λυσιὸν, ἀγγυρῶ μου, ἔν βιστιὸ πιὰ. (Τῆς
δίδει τὸ χέρι του)

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—(Ἰδίῃ). Τόλαιον κ' αἰσιό!

ΚΟΝΤΕΣ.—Μορονιόνα, εἶσαι γυναικα μὲ μεγάλη μωαλό,
ἔχου τὸν ἰσπελοδότητα νὰ εἶσαι τοῖς εἰδῆς ὅπου ε' ἀρίστη.

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Ἰθέλα κ' ἄρῆσαι σου τοῖς καθουτζουάναι.

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Ἄν εἰσὶ εἶναι ἀλεθινὸ, τότε μπορῶ νὰ
τάλαια πὺς ἔν θὲ μου ἀρεθοῦν τί ἀργυρῶς μου μία χέρι, τὸν τι-
λουταῖο.

ΚΟΝΤΕΣ.—Τι πρῶτα;

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Μάλα, πὲ το.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—Τι νὰ κενεῖς οἶχα νὰ τοῖς ζενεῖς τὰρα;

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Σὰ ἰσπελοδότητα νὰ φρονεῖται νὰ κεν-
ταροῦται ε' εἰλε ἕσπαινα.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.—Μερεῖο τὰρα βίαια πὲ ἀλεθινὸ μ' ἀργυρῶ.

ΚΟΝΤΕΣ.—Ναί, ναί, ἀλεθινὸ, καὶ εἰ συγγυρῶ γι' αἰσιό θὰ
φύρα, μὲ ὅπου κατὶδὸν εἰσπερῶ, νὰ μὲν ἀρεθοῦν θὲ τὸ σῆμα
μου.

(Ἡ Μιραντολίνα ἐκκαίνεται πρὸς τὸν ἑόντα, καὶ ἔπειτα

στρέφουσα πρὸς τὸν Μαρκεζόν, ὁ ὁποῖος στέκεται στυ-
νωφρωμένως):

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Καὶ εἰς, κίμα Μαρκεζῶ;

ΜΑΡΚΕΖΟΣ.—Θὰ φύρα κ' ἰγὺ γὰ νὰ μὲ κενουαρθῶ, μὲ
ὅπου κ' ἔν εἰσπερῶ, θῆμα ε' κενεῖται σου καὶ ἰσπερῶς
σου!

ΜΙΡΑΝΤΟΛΙΝΑ.—Εἰχαρετῶ πὲλ θὲ τὰ εἰσπερῶ σου ἀλεθί-
μωτα. Ἡ κενουαῖ σου καὶ ἡ φιλία σου θὲ μου εἶναι πάντα κενό-
δωτα σου ἰσπερῶς ε' τρεβῶτα καὶ τὸ κενεῖται μου. Ἄλλὰ τὰρα
πὸ γυναικα κενουαῖ ε' ζαὲ μου, θὲ εἶμαι κ' ἰγὺ κενουαῖ
πὲλ οἶχου μου μὲ τοῖς ἕσπαι. Καὶ εἰς δέμα, ἀργυρῶς μου, ἔν
θέλω νὰ ἔχου ἄσπρα καὶ κενεῖται τὸν κενεῖται σου, μὲ κενουαῖ
σου ἰσπερῶς ἔδω. Ἄν τυχὸν εἰσπερῶ εἰς κενουαῖ σου νὰ μὲν
ἔχου ἔν κενεῖται νὰ κενουαῖται, ἔν κενεῖται νὰ κενουαῖται ἢ νὰ
κενουαῖται, κενουαῖται γὰ μὲ κενεῖται σου ἰσπερῶς ἔδω μὲ καὶ
πὲλ σου μὲ κενουαῖται τὸ Λοκωντιέρα!

(Ἰσπερῶ ἡ σὺλαῖα).

ΤΕΛΟΣ

